VISBOK

för

Bengt Tjäder

Julafton 1950

vel-

ESSELTE
4253

Visorna i Bengts visbok:

1. Positivhalaren
2. Jungfru Maria
3. Vaggvisa Stora barnet
4. I Lissabon
5. Dansbanan Drilla på
6. Hästskofyndet
7. Gyllne sol
8. Flickan från Marseille
9. Jag väntar
10. Bleka dödens minut
11. Pepita dansar
12. Opp! Amaryllis!
13. Hjärta mig klämmer
14. Det var dans bort i vägen
15. Fjärilen på Haga Fridas
16. Till min syster
17. I spaniens månsken
18. Re´n kalad
19. Frida i vårstädningen
20. Sång om kvällen Lugn vilar
21. På begäran Fridas
22. Jag är fri Taube
23. Flickors o. gossars kärlek Vingåker
24. Lämner gemaken
25. När jag har en plåt
26. Gubben Noach
27. Kristin
28. Duvdrottningen
29. Korpral Kanon
30. Till mor Bedinger
31. Spinnerskan
32. Min hembygds melodi
33. Gå unna frå tunna
34. Hos min doktor
35. Spelmannen Dan A.
36. Tattare-Emma
37. Helgdagskväll i timmerkojan
38. Källan i skogens famn
39. Längtan till Italien
40. Den sköne Rosenblom
41. Det växte uti dalens
42. Att vara sjöman
43. Blue Bird
44. Här är dörren
45. Julia Djupplin
46. Visan om Karlsborg
47. En spelmans jordafärd
48. Ä du mä på dä
49. Den första gång jag såg dig
50. Smålandsrapsodi
51. Fiskarvisa Karlfeldt

Signaturvisan:

Positivhalaren

Bearbetad/ackompanjerad av Rune Tjäder

1 Positivhalaren
2 Jungfru Maria
3 Vaggvisa Stora barnet
4 I Lissabon
5 Dansbanan Drilla på
6 Hästskofyndet Titta titta
7 Gyllne sol
8 Flickan från Marseille
9 Jag väntar
10 Bleka dödens minut
11 Pepita dansar
12 Opp! Amaryllis!
13 Hjärtat mig klämmer
14 Det var dans borti vägen
15 Fjärilen på Haga Fridasvisa
16 Till min syster
17 I Spaniens månsken
18 Re´n kalad Fredmans ep. 42
19 Frida i vårstädningen
20 Sång om kvällen Lugn vilar
21 På begäran Fridasvisa
22 Jag är fri Taube
23 Flickors och gossars kärlek
24 Lämner gemaken
25 När jag har en plåt Bellman
26 Gubben Noach
27 Kristin Visa om sjömanskärlek
28 Duvdrottningen
29 Korpral Kanon
30 Till Mor Bedinger
31 Spinnerçkan Karlfelat
32 Min hembygds melodi
33 Gå unna frå tunna
34 Hos min doktor B.Sjöberg
35 Spelmannen Dan Andersson
36 Tattare-Emma
37 Helgdagskväll i timmerkojan
38 Källan i skogens famn
39 Längtan till Italien
40 Den sköne Rosenblom Karlfeldt
41 Det växte uti dalens famn
42 Att vara sjöman
43 Blue Bird Taube
44 Här är dörren "
45 Julia Djupplin Karlfeldt
46 Visan om Karlsborg
47 En spelmans jordafärd Dan A.
48 Ä du mä på dä
49 Den första gång jag såg dig
50 Smålandsrapsodi
51 Fiskarvisa Karlfeldt

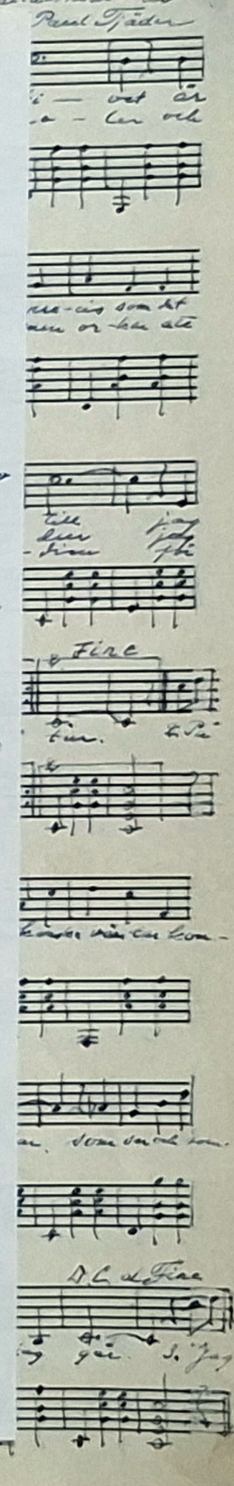

4250

Till Bengt.

Här har du ett knippe visor, plockade ur min gamla odling.

På min 40-årsdag fick jag en luta av några vänner. (En vecka därpå kom mamma ~~med~~ med dej.) Jag tvekade inte att börja spela, fast utgångsläget var nybörjarens. Min far var en begåvad sångare och gitarrspelare, minns jag. Men omsorger om familj och samhälle tillät honom inte att alltför ofta tillfredsställa sin böjelse.

Här hade jag kanske ett arv, som tillika med trägna harmonistudier en gång i tiden gjorde tränings- och arrangeringsmödorna till ett stort nöje för mig själv först. Produktionen var ursprungligen avsedd för den trängre familjekretsen endast. Men snart nog var mina färdigheter så pass stora, att jag kunde våga mig på små underhållningsförsök utanför sagda lilla intressesfär. Och hur det sen bar sig till, så fick jag kuska omkring i Sörmland med min luta i helg och söcken, från bygd till bygd. Jag spelade och sjöng i slottsgemak och på bastubasarer(luftbössorna knallade, porslinskrossningen skramlade), på ungdomsmöten och på de gamlas dag, i nykterhetsföreningar och på svensexor, i bankettsalar och på friluftsgårdars pjäxdans, i kyrkor och på dansbanor med mera sådant.

I samma år av min tillvaro som min far i sin för alltid tystnade (41 år) började jag denna offentliga verksamhet. Sällsamt. Den pågick så i cirka 20 år och är ännuinte riktigt slut. För det mesta ansåga jag utöva en s.k. "välgörande" praktik, ty var betalningen antingen ingen eller också helt ringa. Ibland kunde man få erfara en framgång, så att man liksom lyftes högt, en annan gång önskade man mitt under agerandet, att golvet måtte sakta öppna sig, på det att man finge tillfälle att oförmärkt förpassa sig dädan.

Som du torde förstå, krävdes för att motverka för mycket upprepning en ganska omväxlande repertoar. När folk blygt begärde en visa, fick man inte rynka på näsan åt naiva och sentimentala önskemål.Kan man bereda enkla människor litet glädje med en gammal visa, som de tycker om, så bör man göra det, anser jag, även om man själv skulle besitta en förnämligare smak. De naiva människorna är själva mycket givmilda och offervilliga, när man vädjar till deras känsliga och goda hjärtan.

Visorna, som jag tagit med i denna samling, är alla förknippade med minnen av olika slag, och därför är de ännu alla levande för mej. Och nu hoppas jag, att du vill hålla dem vid liv. Du skall få se, att varenda visa har sitt givna tillfälle någon gång, och alltid är det någon som känner sig angenämt berörd vid lyssnandet. Den varelsen skall man titta på, då man sjunger i en församling. Då smittas man av hans glada ögon, och så lyckas man väl. Antingen skall man akta sig att fästa ögona på den surmulne, eller också ska man vid någon

Signaturvisan: *Positivhalaren* Bombattatonsatt av Paul Fjäder

lämplig dunderpassus spänna ögona i honom. Då känner man sig stridslysten och eldas upp. Ja, det där förstår du så väl själv, och så dessutom skall du, sedan du läst min presentation härovan och några kommentarer härnedan, förstå, varför den eller den visan kommit med.

Arrangemangen är hållna i en för sin tid typisk stil.

Jag har ännu ungefär dubbelt så många alster kvar i min örtagård. Av dem skall jag rädda undan en del i en följande samling, innan de vissna ned.

Katrineholm i december 1955 och februari 1956

Pappa

Kommentarer till några av visorna

Ehuru en prosaisk kännedom om en visas bakgrund kan skada en del av visans poesi och romantik, vill jag här ~~i~~ intr lämna några sakuppgifter.

1. Ur "Vår vackra värd", Ruben Nilsson, hantverkare, bohem, har jag hört, god tecknare, märkligt nog har han inte tonsatt denna visa i samlingen, annars skrev han melodierna själv.
2. Det är en dalmålning, som här skildras.Man bör ha sett målningen.
5. Kommentaren finns vid texten.
9. 16. 35. 37. 47 är Dan Anderssons visor. Min far och Dans far var lärare på var sitt berg i"Finnmarken"i Grängärde. Följaktligen var Dan och jag barndomskamrater. Jag känner allt som han skrivit i verkligt skick, förvånas över poesin han åstadkommit av den karga naturen,de fattiga människorna. Hans visor har varit kolossalt efterfrågade. Salongssångarna i Sthlm och radio har inte kunnat tolka Dan Andersson,(allra minst Brandelius).
12. Sommaren 1773 vistades B. hos en av familjens vänner, aktuarien Magnus Zetherman, på dennes lantställe Follan vid sjön Magelungen, strax söder om Sthlm, stor vänkrets, Bellman roade med visor o. upptåg, förälskad i en 20-årig flicka, Vilhelmina Norman, som naturligtvis blev föremål för en mängd visor, prosaiskt slut på kärleken året därpå, värden samlade B:s alster därute, en avskrift finns i K.Bibl, originalsamlingen borta. I en s.k. tabulatur bok i Kalmar stiftbibliotek kan man spåra förebilden till musiken, boken innehåller en mängd på 1700-talet vanliga dansmelodier,ss sarabander, menuetter, gavotter m.m.
Neptunus = grekernas Poseidon, havets gud, som for omkring omgiven av lekande nymfer, tritoner, delfiner= äg. en slags val, sirener= sagogestalter med fågelkropp o. kvinnohuvud, väckert spelande o. sjungande (de dödas andar i fågelhamn).
Eol = vindarnas gud. Vem kan Amaryllis och Thirsis vara?
13. Döden har grundligt hemsökt lokalen. Det hade väl varit fest? Kihlberg dog egentligen 1775. B. låter honom kola av strax efkungens förordning om brännvinsförbud, som var hårt för många andra också. K. var välmående bagare, blev borgare trots supighet och fnoskighet. Hustrun skötte bageriet, ville skiljas, dog snart, gubben hade dock förmågan att bli omgift 3 år därefter, dödsorsak slag.
18. Skildrar ett populärt kortspel och ett populärt nöje, näml. slädparti på Mälarisen. Egendomen heter Hägersten o. är belägen en halv mil från Liljeholmsbron. Ägaren var en svåger till B., advokat, kärt o. besjunget till~~t~~ för Bellman. I en liten stuga vid sjön var "Fader Höks krog", där kortspelet gick av stapeln och genom vars fönster man kunde betrakta slädpartiet, staden skymtade på andra sidan segelleden.
Kortspelet kallades trisett= tre sette = tre sjuor, ty med dem

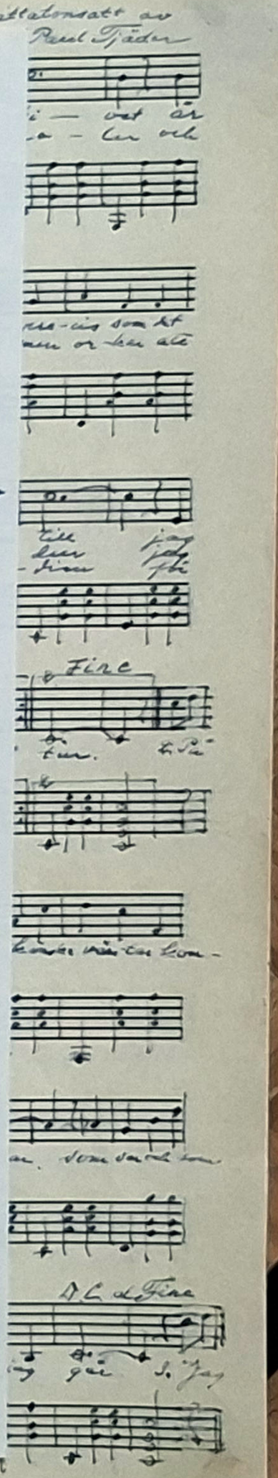

på hand vann man ett parti. 4 spelare, 40 kort, åttan, nian o. tian fanns ej med.
Calad= ungefär som en storslam, sålunda alla spelen, "fria" har i detta sammanhang ej med kärlekesförklaring att göra, betyder tvärtom att passa eller freda sig; 'grått och grönt' var modefärger, livrock = en i livet åtsittande "Öfverrock", 'damma'= komma i rask följd, 'stramma'= icke göra något spel, 'ropa'=anmäla, erbjuda, begära, i sin fläkt= med dallrande aken, salopp= ärmlös kappa m. kapuschong, lätt överplagg, surprisen= överraskningen, vargar tjuta; ja, ännu 1871 dödades vargar i Sthlms-trakten, Casan = Kazan, stad i Tatarrepubliken i det inre av Ryssland.
Corpral Kollberg, ägde hus vid Hornsgatan, fabriksidkare, härstammade från Västergötland, rik skräddarsläkt, släktingar även i Holland, dem han besökte, oföretagsamhet o. trassliga affärer bragte honom i fattigdom, gick till rytteriet, dog 1772 utfattig och drog släkten med i misären.

Ulla Vinblad, antaget namn för en av stadens ungkarlar välkänd värdshusflicka, Maria Kristina Kiellström, fadern artillerihantlangare, fattigt hem, flickan försummad, flera anställningar, barn med en överste i rysk tjänst, gift 2 gr, härjade en tid i Norrköping, där en av hennes makar dog i fläckfeber, hade en olaglig utskänkning, som gjorde henne smått förmögen, dog 54 år gammal, sista familjen smått välbärgad.
Vingmark fanns det många av, flera dunkla existenser, ett par av dem vet man härstamma från Vingåker, varav deras namn naturligtvis, jättestarka karlar, väldige supare, en Vingmark var kusk åt Bellmans vän Schröderheim.
När jag har en plåt = troligen ett smeknamn på ett glas liksom halvpanna är det numera å ett visst kvantum.

20. Var roddarsång—en framför andra i min ungdom vid stranden av sjön Hämen och ute å dess vatten. Efterfrågades gärna av Ludvikaslägtingarna, som gästade morfars vid Ljusnaren. Härliga kvällar ibland.
24. Texten av samma en som skrivit orden till "Vi gå över daggstänkta", Bra sak i alla fall
25. Angående plåt se strax före härovan.
27. Den var särskilt musikerkamraterna här förr förtjusta i och kallade den " visan med det ~~ssll~~ sällsamma mellanspelet". Jag brukade vissla eller gnola en melodi till detta alltefter som anden ingav inspiration.
29. Den höll på att krama musten ur mej en gång på en Böda kors fest. Passade med en krympling, menade jag vid tillfället ifråga, men upptäckte under framförandet en vanlottad individ bland åhörarna som såg förtvivlad ut. Usch ja. Se alltså upp först! Annars är den mycket omtyckt. I originaltexten står det att prästerna brukade få många unger. Detta ändrade jag hastigt, ty jag upptäckte alla våra präster bland publikum på de gamlas dag i St.Malm.Knekter är det knappast troligt att man mera träffar på så där.
30. Bedinger var domkyrkoorganist i Strängnäs domkyrka, när jag gick där. Han kom sen till Västerås, där han dog vid kyrkorgeln på själve julmorgonen, vill jag minnas.
36. Sjönga gärna förr i världen av broder Agust i Ludvika.
38. På väg upp till fäbodar i min hembygd, dit jag ofta vandrade för att komma upp högt över jordytan, fanns en viloplats ungefär halvvägs. Under en klipphäll låg undangömd en härlig källa där, på grenarna, som speglade sig i vattnet hängde små näverskopor, i den dyiga och ständigt våta marken omkring såg man spår av grova stövlar, nakna barnfötter och fågelfötter, tramp av kor och getter osv. En härlig plats.
40. Jag tycker inte om, att artister i Sthlm tagit detta av Karlfeldt komponerade namn. Det är förmätet. Om man vill sammanställa visor om trohet och ~~fasl~~ falskhet kan man ta 40, 11, 22, 23, 27, 41, 42, 44, 48 och få ett riktigt roande program. 9.0 okB
41. Sommaren 1932, vid Ljusnarn, Barna sov i båthuset, mormor satt i solen på ett säte och stickade, jag satt i gungstolen, skådade

(forts. sista bladet)

Signaturvisan:
Kristelighem, övbojekt, undergivet.

Positivhalaren
(Evert Nelson)

Kontrafaktatonsatt av Paul Fäder

1. Se här kan ni mej! Po-si-ti- ö- ret är
se-var och dan Skarka-ra- ren och
Sär-de-les gen-pall och bra ock öfbojekt och un-der-gi-vet
mesken och alting gå bra. så länge som bål-gen håller
och lä-ter pre-cis som det
och är - men or-ken ste

Hallo Bengt!

Hoppas att nothäftet kommer fram i skaplig kondition. Yrkesvisan är den observanta tacksamhet. Den klavarsken till övriaka Jaterapeuten intresserar förlag och vänden av det bombastiska. Den hade vist inte lyckats (Rostagonist) så länge den, de gäng på en av de finaste midsommarafton vänt mot om sjöng visan för det läkare och lasarettsintendenten på Djulö. Det var en 50-årsmiddag, jag stod just i min flor och antades som gäst- sendebåtlandet- entertainer. När

Fine

Di hälsa, än som kärlek vänta kom-

ein fromt lilla själen. som sakta kom

DC al Fine

så gu-tom-fri-ste jag gå S. jag

på hand vänn man ett parti. 4 spelare, 40 kort, åttan, nian o. tian fanns ej med.
Calad= ungefär som en storslam, sålunda alla spelen, "fria" har i detta sammanhang ej med kärleksförklaring att göra, betyder tvärtom att passa eller freda sig; 'grått och grönt' var modefärger, livrock = en i livet åtsittande "överrock", 'damma'= komma i rask följd, 'stramma'= icke göra något spel, 'ropa'=anmäla, erbjuda, begära, i sin flukt= med dallrande sken, saloppe= ärmlös kappa m. kapuschong, lätt överplagg, surprisen= överraskningen, vargar tjuta; ja, ännu 1871 dödades vargar i Sthlms-trakten, Casan = Kazan, stad i Tatarrepubliken i det inre av Ryssland.
Corpral Mo[illegible] Hede hus vid Hornsgatan, fabriksidkare, härstammade från [illegible] Holland, dem han be[illegible] fattigdom, [illegible] med i mis[illegible]

Ulla Vinbl[illegible] värdshusfl[illegible] are, fattl[illegible] Överste i [illegible] en av henn[illegible] gjorde hen[illegible] välbärgad. Vingmark f[illegible] vetman här[illegible] starka kar[illegible] Schröderhe[illegible] När jag ha[illegible] panna är [illegible]

20. Vår rod[illegible] Rämen oc[illegible] arna, s[illegible]
24. Texten [illegible] Bra sak[illegible]
25. Angående[illegible]
27. Den var[illegible] den " v[illegible] la elle[illegible] spirati[illegible]
29. Den höl[illegible] Passade[illegible] upptäck[illegible] som såg[illegible] den myc[illegible] de få [illegible] våra pr[illegible] det kn[illegible]
30. Bedinge[illegible] där. Ih[illegible] va juln[illegible]
36. Sjönge[illegible]
38. På väg[illegible] komma [illegible] Under [illegible] som sp[illegible] ständi[illegible] barnfö[illegible] plats.
40. Jag ty[illegible] kompon[illegible] om tronet och [illegible] och få ett riktigt roande program.
41. Sommaren 1932, vid Ljusnarn, Barnängsgård i båthuset, mormor satt i solen på ett säte och stickade, jag satt i gungstolen, skådade

(forts. sista bladet)

DA DA DA DA

Jag passar anmodade nästan kom vår nye kasaretts läkare. Jag visste inte vem han var) då bad hon mig dö och satte sig bredvid mig. Han skrattade gott åt min agonisk och accepterade fullständigt den för alla okända visan, blickade sedan diskret åt sidan, tittade alltså opotta de/varandra i ansiktet och fick kurs tyvärr slut tillsammans. Han fick veta då och nu att för att komma i vår nätt inbjuden. Jag ska dö te hand om Benny själv, sa han. Obrygga fader om den och kom fram och tyckte det var skada att inte hans son tillhörde gästerna, för vi skulle säkert haft kul ihop. Visan - tillsammans med andra naturligtvis - blev anledningen till att vi i alla tjänstetiderna tiden åtnjöt [illegible] tjänsten behöjdes tuta vänligt bort. Bråcom, dag då!

Hälsningar (Pekat med glömt plugg
Ken Fer. till POT valen)

9.0 vB

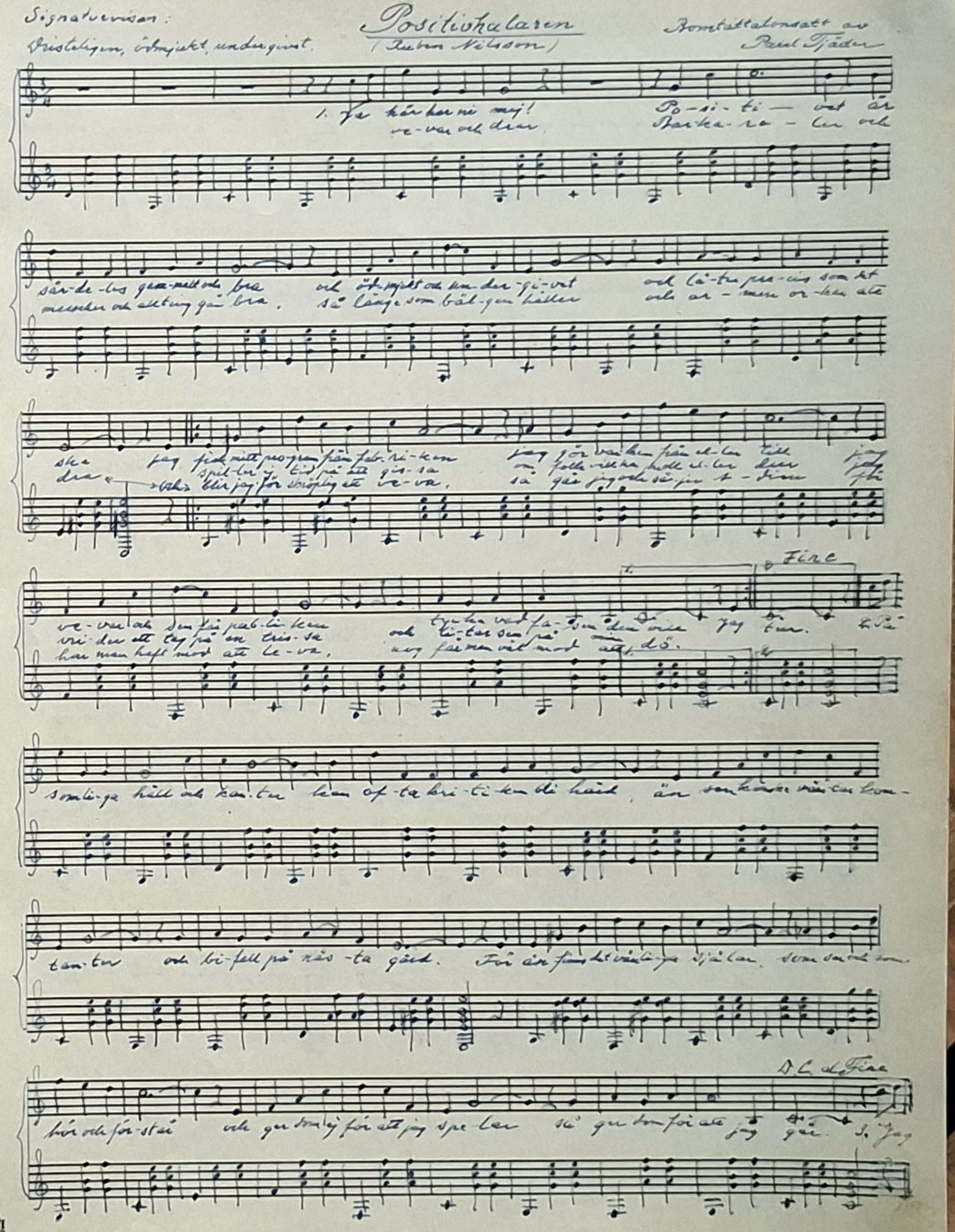

på hand vann man ett parti. 4 spelare, 40 kort, åttan, nian o. tian fanns ej med.
Calad= ungefär som en storslam, sålunda alla spelen, "fria" har i detta sammanhang ej med kärleksförklaring att göra, betyder tvärtom att passa eller freda sig; 'grått och grönt' var modefärger, livrock = en i livet åtsittande "öfverrock", 'damma'= komma i rask följd, 'stramme'= icke göra något spel, 'ropa'=anmäla, erbjuda, begära, i sin flukt= med dallrande sken, sajopp= ärmlös kappa m. kapuschong, lätt överplagg, surprisen= överraskningen, vargar tjuta; ja, ännu 1871 dödades vargar i Sthlms-trakten, Casan = Kazan, stad i Tatarrepubliken i det inre av Ryssland.
Corpral Mollberg, ägde hus vid Hornsgatan, fabriksidkare, härstammade från Västergötland, rik skräddarsläkt, släktingar även i Holland, dem han besökte, oföretagsamhet o. trassliga affärer bragte honom i fattigdom, gick till rytteriet, dog 1772 utfattig och drog släkten med i misären.

Ulla Vinblad, antaget namn för en av stadens ungkarlar välkänd värdshusflicka, Maria Kristina Kiellström, fadern artillerihantlangare, fattigt hem, flickan försummad, flera anställningar, barn med en överste i rysk tjänst, gift 2 ggr, härjade en tid i Norrköping, där en av hennes makar dog i fläckfeber, hade en olaglig utskänkning, som gjorde henne smått förmögen, dog 54 år gammal, sista familjen smått välbärgad.
Vingmark fanns det många av, flera dunkla existenser, ett par av dem vet man härstamma från Vingåker, varav deras namn naturligtvis, jättestarka karlar, väldiga supare, en Vingmark var kusk åt Bellmans vän Schröderheim.
När jag här en plåt = troligen ett smeknamn på ett glas liksom halvpanna är det numera å ett visst kvantum.

20. Var roddarsång—en framför andra i min ungdom vid stranden av sjön Rämen och ute å dess vatten. Efterfrågades gärna av Ludvikaslägtingarna, som gästade morfars vid Ljusnaren. Härliga kvällar ibland.
24. Texten av samme en som skrivit orden till "Vi gå över daggstänkta", Bra sak i alla fall
25. Angående plåt se strax före härovan.
27. Den var särskilt musikerkamraterna när förr förtjusta i och kallade den " visan med det ~~små~~ sällsamma mellanspelet". Jag brukade vissla eller gnola en melodi till detta allteftersom anden ingav inspiration.
29. Den höll på att krama musten ur mej en gång på en Böda korsfest. Passade med en krympling, menade jag vid tillfället ifråga, men upptäckte under framförandet en vanlottad individ bland åhörarna som såg förtvivlad ut. Usch ja. Se alltså upp först! Annars är den mycket omtyckt. I originaltexten står det att prästerna brukade få många ungar. Detta ändrade jag hastigt, ty jag upptäckte alla våra präster bland publikum på de gamlas dag i St.Malm. Knektar är det knappast troligt att man mera träffar på så där.
30. Bedinger var domkyrkoorganist i Strängnäs domkyrka, när jag gick där. Han kom sen till Västerås, där han dog vid kyrkorgeln på själva julmorgonen, vill jag minnas.
36. Sjönge gärna förr i världen av broder Agust i Ludvika.
38. På väg upp till fäbodar i min hembygd, dit jag ofta vandrade för att komma upp högt över jordytan, fanns en viloplats ungefär halvvägs. Under en klippöppning låg undangömd en härlig källa där, på grenarna, som speglade sig i vattnet hängde små näverskopor, i den dyiga och ständigt våta marken omkring såg man spår av grova stövlar, nakna barnfötter och fågelfötter, tramp av kor och getter osv. En härlig plats.
40. Jag tycker inte om, att artister i Sthlm tagit detta av Karlfeldt komponerade namn. Det är förmätet. Om man vill sammanställa visor om trohet och ~~falsk~~ falskhet kan man ta 40,11,22,23,27,41,42,44,48 och få ett riktigt roande program. 9.0 ok B
41. Sommaren 1932, vid Ljusnarn, Barna sov i båthuset, mormor satt i solen på ett säte och stickade, jag satt i gungstolen, skådade

(forts. sista bladet)

Signaturvisan:
Positivhalaren
(Rudyard Kipling, översatt, undergivet)
Bombattatonsatt av Ruel Fjäder

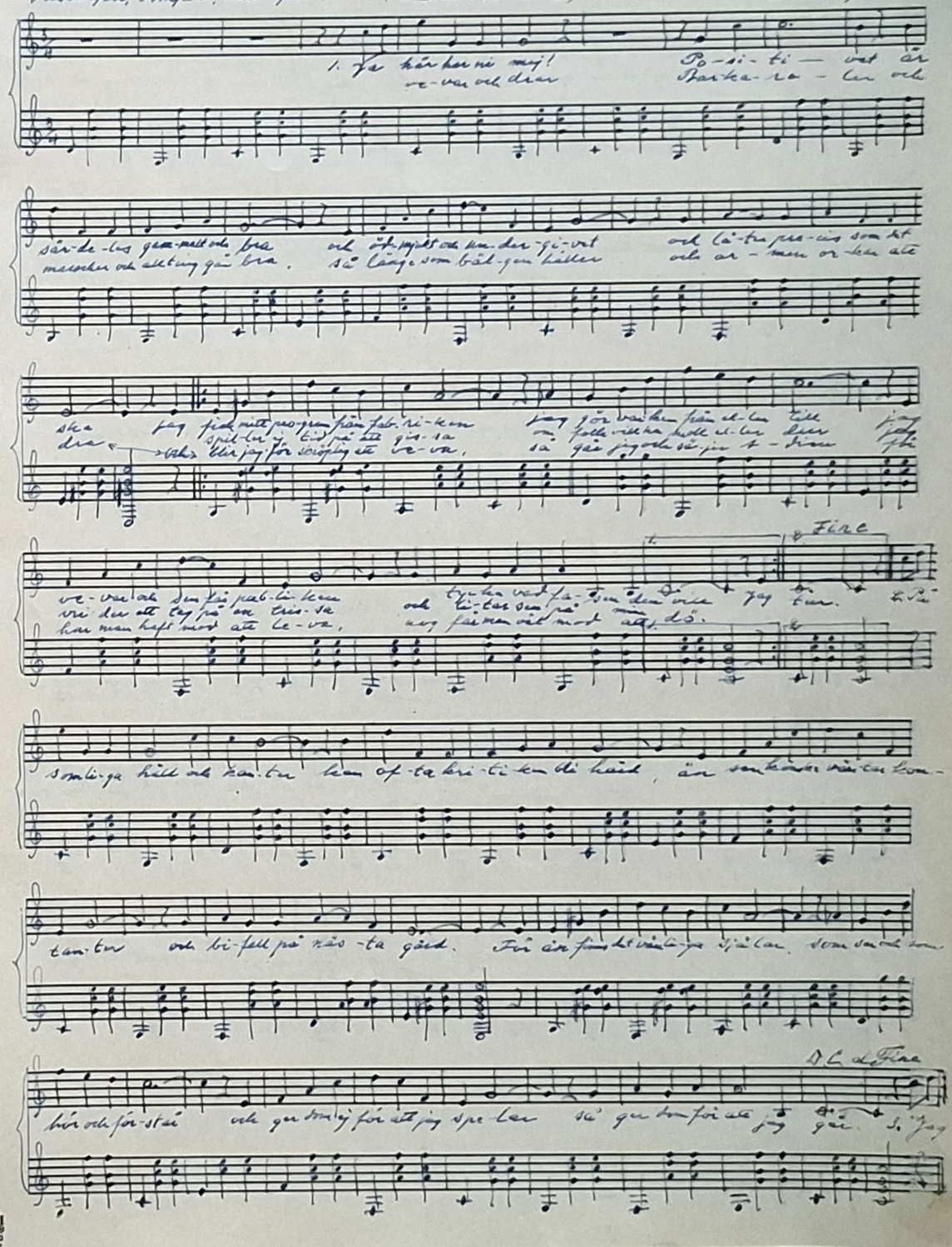

Jungfru Maria
(E. A. Karlfeldt)

Nils Söderström
arr. Paul Sjöden

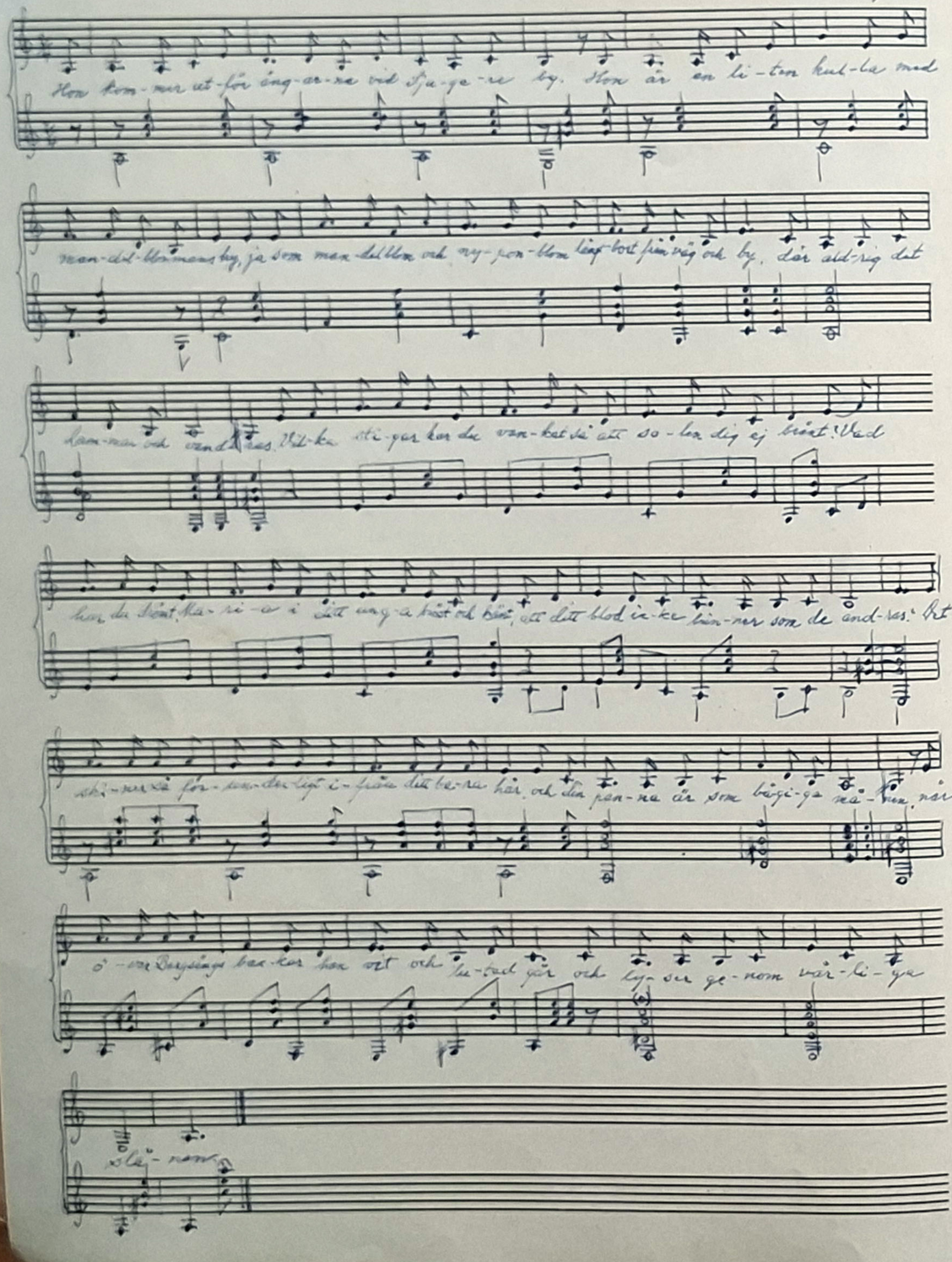

Förspel: två takter av ackomp.

Taggviva. (Jungfru i Törnliden)

Tempo:

Mel. G. Richau
arr. Paul Sjöden

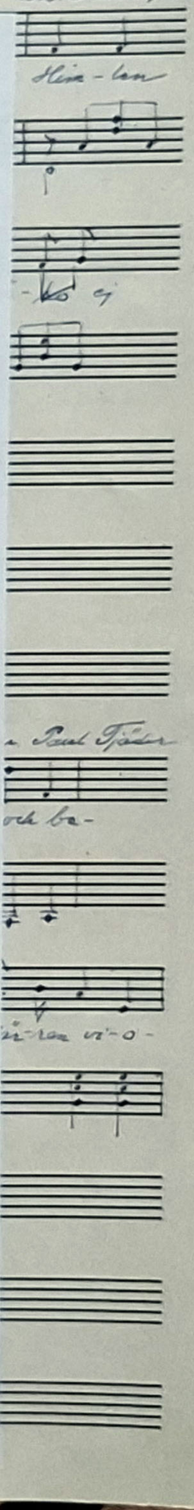

J u n g f r u M a r i a . E.A.Karlfeldt

1. Hon kommer utför ängerna vid Sjugareby.
Hon är en liten kulla med mandelblommans by,
ja, mandelblom och nyponblom långt bort från väg och by,
där aldrig det dammar och vandras.
Vilka stigar har du vankat, så att solen dig ej bränt?
Vad har du drömt, Maria, i ditt unga bröst och känt,
att ditt blod icke brinner som de andras?
Det skiner så förunderligt ifrån ditt bara hår,
och din panna är som bågiga månen,
när över Bergsängsbackar han vit och lutad går
och lyser genom vårliga slånen.

2. Nu svalkar aftonvinden i aklejornas tid,
och gula liljeklockor ringa helgsmål och frid;
knappt gnäggar hagens fåle, knappt bräker fållans kid,
knappt piper det i svalbon och lunder.
Nu gå Dalarnas ynglingar och flickor par om par;
du är utvald framför andra, du är önskad av envar,
vad går du då ensam och begrundar?
Du är som jungfrun, kommen från sitt första nattvardsbord,
som i den tysta pingstnatt vill vaka
med all sitt hjärtas bävan och tänka på de ord
hon förnummit och de under hon fått smaka.

3. Vänd om, vänd om, Maria, nu blir aftonen sen.
Din moder mände sörja, att du strövar så allen.
Du är liten och bräcklig som knäckepilens gren,
och i skogen går den slående björnen.
Ack, den rosen som du håller är ditt tecken och din vård,
den är bringad av en ängel från en salig örtagård:
du kan trampa på ormar och törnen.
Ja, den strålen som ligger så blänkande och lång
ifrån aftonrodnans fäste över Siljan--
du kunde gå till paradis i kväll din brudegång
på den smala och skälvande liljan.

Jungfru Maria
(E.A.Karlfeldt)

Nils Söderström
arr. Paul Fjäder

V a g g v i s a. (Jeremias i Tröstlösa)

1. Stora barnet, mitt hjärtegull, slut dina ögon och somna!
   Himlen skiner av stjärnor full, snön ligger vit över svartan mull
   Äro ej drömmarna komna?
2. Drömmen kommer från öst och väst, in i ditt hjärta den drager
   Smyckar dess tysta armod till fest, bjuder de blomster du älskar mest
   Skimrar och smeker så fager.
3. Tunga tankar dig vållat gråt. Sov för att ljuvligt drömma!
   Bleka kinden, tårad och våt röjer vilsna tankarnas stråt,
   hjärtats kvidande gömma.
4. Stora barnet, mitt hjärtegull, slut dina ögon och somna!
   Himlen skiner av stjärnor full, snön ligger vit över svartan mull.---
   Nu äro drömmarna komna.

I L i s s a b o n. (E.A.Karlfeldt)

1. I Lissabon där dansa de på kungens röda slott,
   Bekrönta och bekransade, vid hurra-rop och skott.
   Där spelar havet som basun och fjärran violin
   Och varje kind är purpurbrun som starkt oportovin.
2. Där sjunga rossignolerna i dunkel muskottlund
   För prinsarna och gemålerna i nattens ömma blund.
   Där fladdra kupidonerna på vingar av kristall
   Kring grevarna och baronerna som sucka dagen all!:
3. Du västanvind av Salvador som blåser stark och vek,
   väck upp en hind ur liljesnår, att vi må driva lek.
   Jag är en hjort i myrtendugg, min krona är av gull
   Och bär en ros på varje tagg för all min längtans skull
4. Från brinkarna vid Munga strand hörs mäktigt gny och brus.
   Där dansa paren hand i hand i Pillmans glada hus.
   Var man som lyfter sina lår till gamman i hans sal
   är som en präktig matador och prins av Portugal.
5. En trulsig sky går tung av bly och spyr sin hagelsvärm
   men flickan luter vårlig hy mot Pillmans lena ärm.
   Från buktig stång med höstligt bång en väderhane gal,
   men flickan ler i Pillmans fång som maj i Munga dal.
6. Nu spricker molnets grå madrass vid åskans hårda knall
   och månens skepp med gyllne stass går fram i vinrött svall.
   Låt oss gå ut och segla med från höstens visna hus
   till städer under liljeträd och slott i myrtensus.

Förspel: två takter av ackomp.

Vaggvisa. (Jeremias i Trösllösa)

Mel. G. Richman
arr. Paul Fjäder

Andante

Sto-ra barn-et, mitt hjär-te-gull, slut di-na ö-gon och som-na! Him-len

ski-ner av stjär-nor full, snön lig-ger vit ö-ver svar-tan mull, ä-ro ej

drömmarna kom-na?

I Lissabon

(E.A.Karlfeldt)

arr. Paul Fjäder

I Lis-sa-bon där dansa de på kungens rö-da slott, be-krön-ta och be-

kransade vid hur-ra-rop och skott. Där spe-lar ha-vet som ba-sun och fjär-ran vi-o-

lin, och var-je kind är pur-pur-brun som starkt o-por-to-vin.

Obs. ♪♪♪ ej ♪♪♪ 3

Dansbanan (Björn Fjöhling)

arr. Paul Tjäder

Polka.

Dril-la på flöj-ten och ba-sa på bas-tu-ban pom-pa pom-pa pom pom pom pom. Til-jor

bas-ka och stängsel ska-ka. Dej när-re ma-ka! Jag vill ej för-sa-ka den spri-tan-de

tav-lan vid bas-tu-bans bas-to-ner pompa pompa pom pom pom pom. Systrar bly-ga lik-som sig

smy-ga till bröd-ers rock-slag och trog-na bröst. Blixtra bak gra-nars rad ess-kor-net-ter

kla-ra, blir jag i själ-en glad ut-av ske-net ba-ra. Fri-da med blick i brand och

flam-mig rand på kin-den, ser hur vart par tar land hos bil-jettörn vid grin-den. Dril-la på

flöj-ten och ba-sa på bas-tu-ban pompa pompa pom pom pom pom Til-jor ska-ka och

SOMMARUTFLYKT med nykterhetslogen HOPPETS SKÖLD

(Vid logen Hoppets sköldsutflykt framträda flera personer, bland vilka särskilt märkas basblåsaren Gustafsson, den rastlöse bestyraren Dahl, den listigt skämtfulle talaren samt den dystre, dansande smeden Blomström. Särskild uppmärksamhet väcker den unge målaren, kallad Pudding - ett stockholmsbarn - som varit inne på återupptagning två gånger och som från huvudstaden medfört de senaste dansnyheterna.)

a) Marsch till festplatsen b) Erinran c) I festglädjens yra

d) Dansbanan

1. Drilla på flöjten och basa på bastuban ! (Horn)
   Tiljor knaka och stängsel skaka.
   Dej närmre maka! Jag kan ej försaka
   den sprittande tavlan vid bastubans bastoner! (Horn)
   Systrar blyga liksom sig smyga
   till bröders rockslag och trogna bröst.
   Blixtra bak granars rad esskornetter klara
   blir jag så själaglad utav skenet bara.
   Frida med blick i brand
   och flammig rand på kinden,
   ser hur vart par tar land
   hos ~~bil~~jettörn vid grinden.
   - - - - -
   Drilla på flöjten och basa på bastuban! (Horn)
   Tiljor skaka och stängsel knaka och trummor braka
   vid hornens röst.

2. Blek är Bestyrarn men skämtfull och nojsande (horn)
   för han fröken. Se nobla kröken på armen! Röken
   står tät som i öken.
   Han glider så oljigt och backar så sakta så (horn)
   Dolsk han tager sin dam. Han drager liksom magneten en synål gör.
   Yrande,under hopp, sadelmakarn dansar.
   Halmhatt på huvudknopp, skjortveck som e tt pansar!
   Detta så ystra par från Fröjdens riken, Frida,
   gör, att mitt hjärta tar ett skutt på vänster sida!
   Blek är Bestyrarn men skämtfull och nojsande ut ur röken
   han för sin fröken och nobla kröken på armen gör.

3. Dyster och sluten, men säker och tvingande (horn)
   Blomström spränger en flock, han tränger sig fram och blänger
   på vimplar och stänger. Ser ut som han hölle en drunknad i famnen.
   Systern bleka med dragen veka ej orkar neka att följa med. (horn)
   Pudding med snabba sving löses från sin syster.
   Damen går nätt omkring, följer lätt och yster.
   Konstfullt i snirklars garn de klyva häpen skara.
   Pudding, ett stockholmsbarn, modernt kan dansa bara,
   Dyster och sluten, men säker och tvingande (horn)
   Blomström spränger en flock, och tränger sig fram.
   Han blänger som vore han vred.

Polka.

Drill-la på

bas-tu-ban och

tav-lan ved

sny-ga till

klo-ra, klo

flam-mig raud

flöj-tan och

(8)

Hanstaxan (Börje Fjöling) arr. Paul Fjäder

Ob.

4. Drilla på flöjten och basa på bastuban! (horn)
Kjolar fläkta och armar sträckta i luften fäkta!
Med ögonen slåkta nu systrarna hasas vid bastubans bastoner (horn)
Näsduk flaggar, och dricken fraggar, där stängslet vaggar
vid polkans gång.
Frida med Talarn själv - städad dans - ses tjusa. -
Tankfull vid Nöjets älv hör jag böljor brusa.
Bländas av hornens sken - blixtar ut de sända -
Vinden tar fatt i gren och börjar notblad vända...
Drilla på flöjten och basa på bastuban! (Horn)
Frida fläktar! Hon viset föresmäktar... Jag bjuder nektar
vid hornens sång.

H ä s t s k o f y n d e t .

(De göra ett hästskofynd, vilket betyder lycka. Med vild förtjusning och ett vilt fantasisprång uppmålar han för Frida deras blivande hem. Hon hejdar honom plötsligt med användande av hans eget sätt att uttrycka sig: "En dröm är ej som fakta"...)

1. Titta, titta! En hästsko vi hitta i blänkande gräsen! Å lycka och tur!
Säkert vi snart i det egna boet sitta med prickiga gardiner och fågel i bur.

Strax bakom staden, där grön kastanjeraden ses skaka över taken av blomster en skur. (Flaggstång kan kvitta) Åh, titta titta!
En hästsko vi hitta! Sån lycka, sån tur! (Åh, Lycka och tur!)

2. Blåstar nappa, än vilda, än slappa gardinen- den far som en smattrande flagg.

Frida tar av sig sin gula sommarkappa; vid fönstret hon sig lutar i snövita plagg. Lyssnar nyfiken. Goodtemplaremusiken, den föres till vårt öra vid vindarnas vagg. Fläkturna nappa vad träden de tappa och strö på vår trappa i morgonens dagg.

3. Köksdörren gnäller, och Frida nu ställer sin kosa ditut men jag dröjer så trygg

Forskar i rummet om målarfärgen fäller på dörrens fina ådring, naturlig och snygg. Intet att klaga! På piedestalen svaga där breder sig en palm över Snöklockens rygg. Köksdörren gnäller och Frida häller ur kannan, som sväller, serverar så trygg.

4. Mattor gröna med rosor, som sköna sig fläta i druva och blad utav pil, lång som en dalkarl en klocka höres döna i rummet allra innerst i ullmogestil. Bilagor många i ramar ögat fånga. I mitten Fridas moder i svärtkritsprofil. Tänkspråken sköna oss väcka, löna, i bladhängen gröna med hjärta och pil.

5. Tratten blänker.. Caruso oss skänker en sång i den stunden, så ljus och så huld. Nästan som gnistor i rummet ut det stänker. Den rösten är vänt skapad av pärlor och gull! Ljuv är visiten - men nålen bliver sliten, det skrapar mitt i skivan av ringlerna full.. Tratten den blänker, som gnistor stänker av sången, som skänker oss pärlor och gull.

6. Bäst som vi sitta, en solkatt vill titta och smyger sig in över fågelns bur.

Sångarens glädje till jubel kan oss smitta, vi ville nästan dansa till kvittret i dur. "Sakta- o, sakta! En dröm är ej som fakta. Nog äro fakta säkrare till sin natur. - Fakta kan kvitta! Åh, titta titta
En hästsko vi hitta! Åh lycka och tur!

G y l l n e S o l ! 3. Och i hemmet, vår trygga vrå, trofast vi till vårt dagsverk gå, där för gästen vår bästa stol ställa vi i en strimma sol. Gyllne sol, gyllne sol, fyll vårt hem med din värme, sol!

4. Se, hur jorden är ljus och skön, gul är havren och klövern grön, himlen reser sitt höga loft över trädgård och blommors doft. Gyllne sol, gyllne sol, fyll mitt hjärta, du gyllne sol!

stängsel kna-ka, och trum-mor bra-ka vid hornens röst.

(En fjärde strof har av någon anledning utelämnats.)

Hästskofyndet (Börje Fjöling) arr. Paul Fjäder

Tit-ta, tit-ta! En hästsko vi hit-ta i blänkande gräsen! Åh lyc-ka och tur! Säkert vi

snart i det eg-na bo-et sit-ta med prick-i-ga gar-di-ner och få-gel i bur. Strax bakom staden, där

grön kas-tanje-ra-den ses ska-ka ö-ver ta-ken av blom-ster en skur. (Flaggstången kvittar) Åh

tit-ta tit-ta! En hästsko vi hit-ta! Åh lycka och tur

Gyllne Sol (Jeppe Stahre) Karl Lidén

Vivace giocoso.

1. Om jag skänker mitt hjär-ta hän, om för li-vet jag tar en vän, om jag
2. Och vad se-dan för bos skall gro, hänt och hav-re och klen och ko! Klö-ver

klär mig i brud-lops-vitt, lys då, sol, ö-ver hans och mitt. Gyll-ne sol, gyll-ne sol,
fo-der och blå vi-ol. För kupt-en den gyllne sol.

gyll-ne sol, ö-ver blå vi-ol

Text o. mel. Margit Lagerheim-Romare.

Flickan från Marseille

arr. Paul Fjäder

1. Jag är en flic-ka som vand-rat om-kring i kum-por för mig en
2. Stöt är min sko, vil jag har in-te några stum-por för mig en
3. Jag har vakt upp i de smut-si-ga svar-ta grän-der för-bun-den

slant så jag får till ett stor-ta bröd,
sällskap jag fin-ner, min lil-la död
va-rit mint hem från mitt föd-else-år.

kär-lek jag mött, men min hjär-ta ej åt-er-vän-der.

Stu-dents mitt hjär-ta har fått mång-et bit tort sån Mon, se där på so-len så
fin om-ring kåp-por de

här-lig som den bär glö-der, så kan jag sjunga i - kapp till en flic-ka
å ro så ro-sen-rö-da, vän jag

än kan jag dan-sa och svänga om-kring med kjo-len, än kan jag ge dig en
än kan jag sit-ta och skratta med dej i so-len, än kan jag va-ra din

bjuss med min rö-da mun, stund. ven den en mid-natt når mendel kans mån-nen lyser
vän för en li-ten jag skall ej hung-ra, och aldrig jag ve-ra fryser. lig ger jag

död i en gränd i ett hem-ma-lös
grä-ma och äls-ka skall jag ej - mer nej ald-rig, ald-rig, ald-rig mer

Jag väntar (Vem Andersson)

Mel. B. Turesson
arr. Paul Fjäder

Jag väntar

Jag väntar vid min stockeld medan timmarna skrida,
medan stjärnorna vandra och nätterna gå.
Jag väntar på en kvinna från färdvägar vida -
den käraste, den käraste med ögon blå.

Jag tänkt mig en vandrande snöhöljd blomma,
och drömde om ett skälvande, gäckande skratt,
jag trodde jag såg den mest älskade komma
genom skogen, över hedarna en snötung natt.

Glatt ville jag min drömda på händerna bära
genom snåren dit boft där min koja står,
och höja ett jublande rop mot den kära:
Välkommen du, som väntats i ensamma år!

Jag väntar vid min mila medan timmarna lida
medan skogarna sjunga och skyarna gå.
Jag väntar på en vandrerska från färdvägar vida --
den käraste, den käraste med ögon blå.

vand-ra ved

da, den

Paul Fjäder

å, då min

i mit, då jag

Flickan från Marseille

Text o. mel. Margit Lagerheim-Romare.

arr. Paul Fjäder

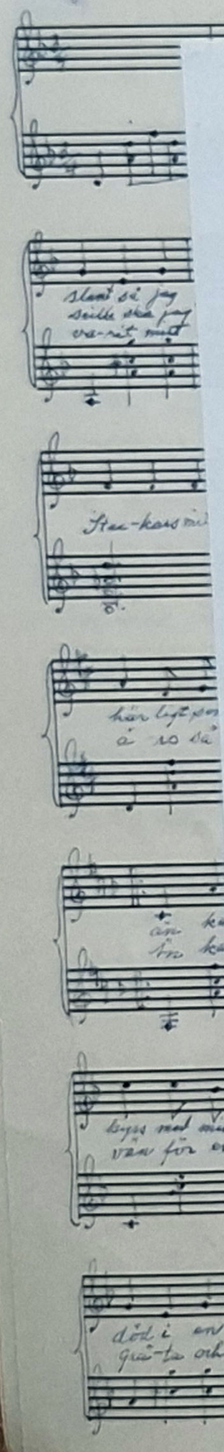

Bleka dödens minut

Ja, du kommer till slut bleka dödens minut
då med granris min port blir prydd,
då min fönstergardin utav blommig satin
blir på mitten ihopasydd, då min hand har en ros i förvar,
om vars doft ingen aning jag har.
Ja, du kommer till slut, bleka dödens minut, då jag vilar så gömd
och skydd.

Stärkta veck överallt, allting skiner så kallt
kandelabern, den hyrda, bär sina ljus utan glans
och den svartaste frans som fanns köpa, den finnes här.
Våta kinder sig skymma i flor såsom rosor i dimma, jag tror...
Stärkta veck överallt. Allting skiner så kallt, där som döden med
lien är.

Under klockornas vin in de bära terrin
på en blåmanglad duk, så ren. Solen blek bak gardin
slår i glaskaraffin ned en stråle med gullgult sken.
Gamla fracker ses runt kring mitt stoft, alla dunsta de malpappers doft
Under klockornas vin in de bära terrin, en glacerad med blom och gren.

Snart står kammaren kall med sin svartklädda pall,
tom och dragig och väldigt arm. Något bortrivet blad
av en krans far åstad för ett vinddrag från fönstrets karm.
Ute hörras de pulsa i snön under klockornas ängsliga dön.
Snart står kammaren kall med sin svartklädda pall och en bärduk på
stolens karm.

Allt för mycket besvär.. Jag så lite begär, bättre varit att falla få
som ett blad faller ner, virvlar runt och beger sig till vila bland
stoft och strå.
Daggen faller, och frosten gör vitt, snart är bladet i smulor förspritt
Alltför mycket besvär. Jag så föga begär utav klockor och sånger då.

Ja.. Men har du en ros, kan du lägga den hos mig på kullen, när dock
du går vägen strax där förbi under fåglarnas skri
medan sommarn den glada rår.
Kan min ande med dimfingrar då vänligt vinka- nog görer den så!
Som en fjäril, som vind vill jag röra din kind
ibland kors och bland snäckor små.

Jag väntar (Vera Andersson)

Mel. G. Turesson
arr. Paul Fjäder

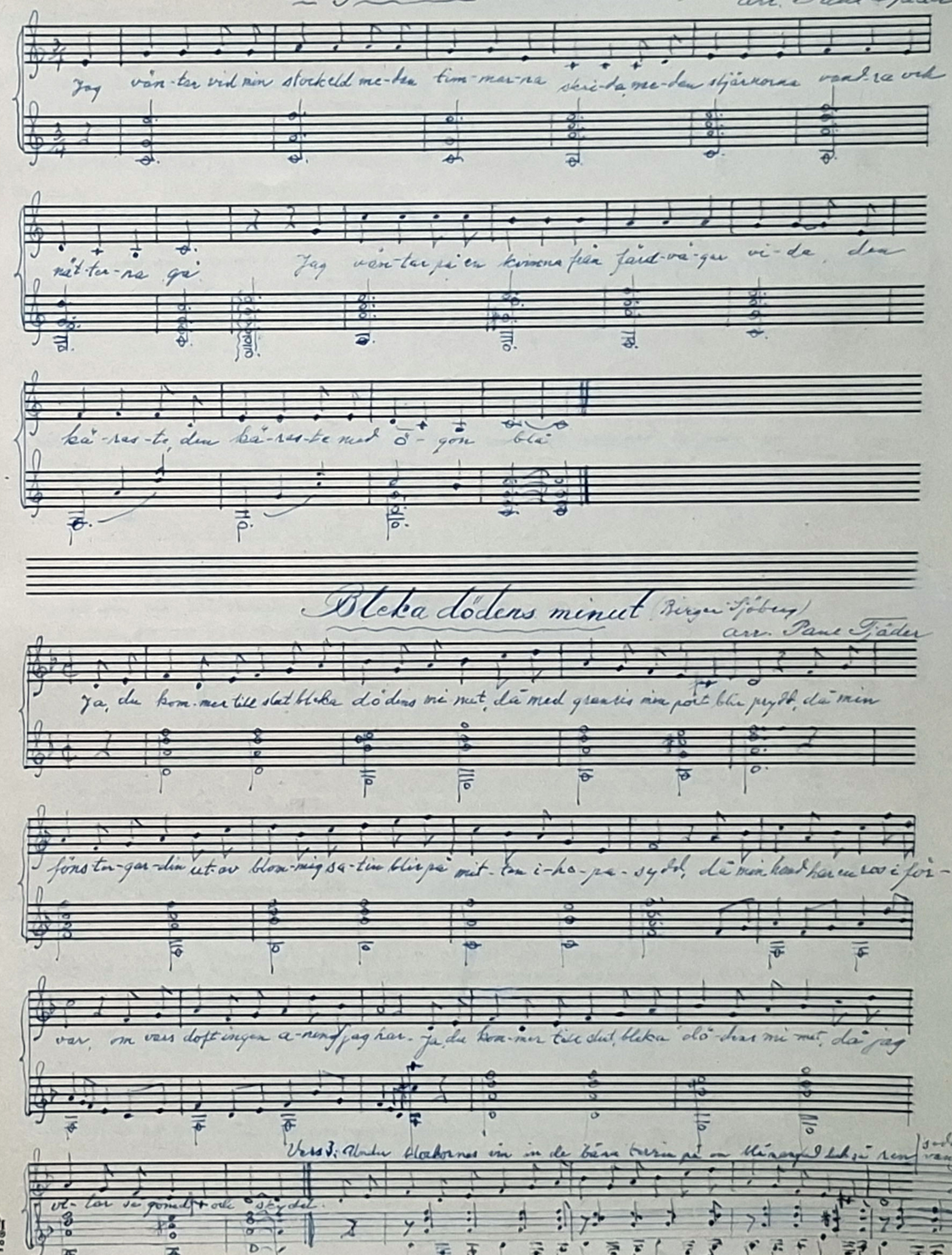

Bleka dödens minut (Birger Sjöberg)

arr. Paul Fjäder

Pepita dansar (Tambo)

arr. Paul Fjäder

Den mor-gon när jag föd-des då blomma-de vår dal, den

af-ton när jag döp-tes, då sjöng en näktergal. Fer-nan-do, Fernan-

di- to jag flydde från vår by, från hyd-dan un-der pal- men, när må-nen stod i

ny. Tambo-ri-to i Pa-na-ma, Tambo-ri-to, Tambo-ri-to, Tambo-

ri-to i Pa-na-ma - a - a - a - a.

Slut

Allegretto

Opp! Amaryllis! Fredmans sång nr:31. Bellman arr. Paul Fjäder

Opp! A-ma-ryl-lis! Vakna min lilla! Vädret är stilla, luften sval.
Regnbå-gen prå-lar Med sina strå-lar randiga må-lar skog och dal. A-ma-ryllis, låt mig, utan

våda, I Nep-tu-ni fam dig fridbe-bå-da. Sömnens gud får inte mera råda

P e p i t a dansar T a m b o r i t o i Panama.

1. Den morgon när jag föddes, då blommade vår dal,
den afton när jag döptes, då sjöng en näktergal.
Fernando, Fernandito, jag flydde från vår by,
från hyddan under palmen när månen stod i ny. Tamborito!

2. Fernando, Fernandito, o, säg mig var du går!
Jag sökte dig i kyrkan med slöjan på mitt hår.
Jag sådde några blommor men röda jorden brann--
du fick min första kärlek, du tog den - och försvann. Tamborito!

3. Den första kärleken så söt, som socker kan den vara,
den andra kärleken ger tröst, den tredje -- handelsvara!
Jag såg din båt vid stranden med seglet som jag sytt,
det sjöng i bambumasten: Din älskare har flytt! Tamborito!

4. Fernando, Fernandito, jag dansar som i rus
min hembygds tamborito i Panamas glädjehus!
Fernando, Fernandito, små märken gör min fot,
ser du mitt spår i smutsen så kyss det, och gör bot! Tamborito!

5. När kvinnor älska mer än en, då börja de bli sluga.
(Om det första ljuset slocknar, så kan väl det andra duga)
Fernando, Fernandito, du ser min kavaljer!
Här dansar din Pepita i glädjens kvarter.
Tamborito i Panama! Tamborito!

Fredmans sång n:o 31 om F i s k a f ä n g e t .

1. Opp, Amaryllis! Vakna,min lilla! Vädret är stilla, luften sval.
Regnbågen prålar med sina strålar, randiga målar skog och dal.
Amaryllis, låt mig utan våda i Neptuni famn dig frid bebåda!
Sömnens gud får inte mera råda i dina ögon, i suckar och tal!

2. Kom nu och fiska- noten är bunden- kom nu på stunden, följ mig åt!
Klädd på dig tröjan, kjorteln och slöjan, gäddan och löjan ställ försåt!
Vakna, Amaryllis lilla,vakna!Låt mig ej ditt glada sällskap sakna!
Bland delfiner och sirener nakna Sku vi nu plaska med vår lilla båt.

3. Tag dina metspön,revar o. dragen! Nu börjar dagen - skynda dig!
Söta min lilla, tänk inte illa, skulle du vilja neka mig!
Låt oss fara till det lilla grundet eller dit bort till det lilla sundet
där vår kärlek knutit det förbundet, varöver Thirsis så harmade sig!

4. Stig då i båten!Sjungom vi båda! Kärlek skall råda i vårt bröst.
Boi sig harmar, men när han larmar, i dina armar är min tröst.
Lycklig uppå havets vreda bölja i din stilla famn kan jag ej dölja,
Hur i döden hjärtat vill dig följa..Sjungen sirener, och härmen min röst

Fredmans Epistel n:o 58, över Kihlberg, Bachi man och ordens-officiant i templet.

(Melodi som föregående)

1. Hjärtat mig klämmer:sorgligt jag stämmer qvinten på min fiol.Plingplang
Ljuset utbrunnet, glaset utrunnet, ej finns en enda stol. Kling klang.
Krogdörrn står på gavel,mina bröder, och därbakom ligger döder
Kilberg. Ack mitt hjärta i mig blöder! Klingeli plingeli klingeli plang

2. Himmel,elände!På en bordsände står ett utdrucket glas Plingplang
Och på tapeten hänger trumpeten. Ack sorgeligt kalas Kling klang!
Bortnas där i hörnet,där på spiken hänger sorgligt hela julmusiken
Kihlberg nu med döden är bortviken Klingeli plingeli klingeli plang

3. Jag vill framstulta,klappa o. bulta.Finns ingen människa här? Plingplang
Ingen i huset:Kullstjälpt står kruset..Vad är det som står där? Kl.klang
Ölet ur tunnan allt utrunnit: Stånkan tror döden ock har funnit
Ja vaserra,han den tömma hunnit Klingeli .....

4. Nå som jag skådar Karon bebådar mig på sin svarta älv Plingplang,
(forts. måste icke)

Popita dansar (Tonbo)

arr. Paul Tåder

Det var dans bort i vägen.

Det var dans bort i vägen på lördagsnatten,
över nejden gick låten av spelet och skratten,
det var tjoh! det var hopp! det var hej!
Nils Utterman, token och spelemansfanten
han satt med sitt bälgspel vid landsvägskanten, för dudeli dudeli dej!

Där var Bolla, den präktiga Takeneflickan,
hon är fager och fin, men har intet i ficken,
hon är gäcksam och skojsam och käck.
Där var Kersti, den trotsiga, vandrande,vilda,
Där var Finnbacka-Britta och Kajsa och Tilda och den snudiga Marja i Bäck

Där var Petter i Toppsta och Gusten i Backen,
det är pojkar, som orka att kasta på klacken
och vischa en flicka (jänta) mot skyn.
Där var Flaxman på Torpet och Niklas i Svängen
och rekryten Pistol och Högvaltadrängen och Kall Johan i Skräddarebyn.

Och de hade som brinnande blånor i kroppen
och som grashoppor hoppade Rejlandsnoppen,
och mot stenar av klackar det small.
Och rockskörten flaxade, förkläden slängde,
och flätorna flögo och kjolarna svängde och musiken den gnällde o. gnall.

In i snåret av björkar och alar och hassel
var det viskande snack, det var tissel och tassel
bland de skymmande skuggorna där,
det var ras, det var lek över stockar och stenar,
det var kutter och smek under lummiga grenar
-- vill du ha mej så har du mej här!

Och en räv stämde in i den lustiga låten
och en uv skrek uhu! ifrån Brynbärsbråten,
och de märkte, de hörde det ej.
Men uhu! hördes ekot i Getberget skria,
och till svar på Nils Uttermans dudelidia
kom det dudeli! dudeli! dej!

oooOooo

4. <u>Forts. på Fredmans epistel no. 58</u> å förra sidan

Nå, som jag skådar,Karon bebådar mig på sin svarta älv plingplang
Så vill jag glömma flaskan att tömma och hänga upp mig själv Kl.klang
Far då väl, o värld,med all din snara!Brännvinsförbudet må nu gärna vara
Kilberg står nu bland en änglaskara Klingeli plingeli klingeli plang.

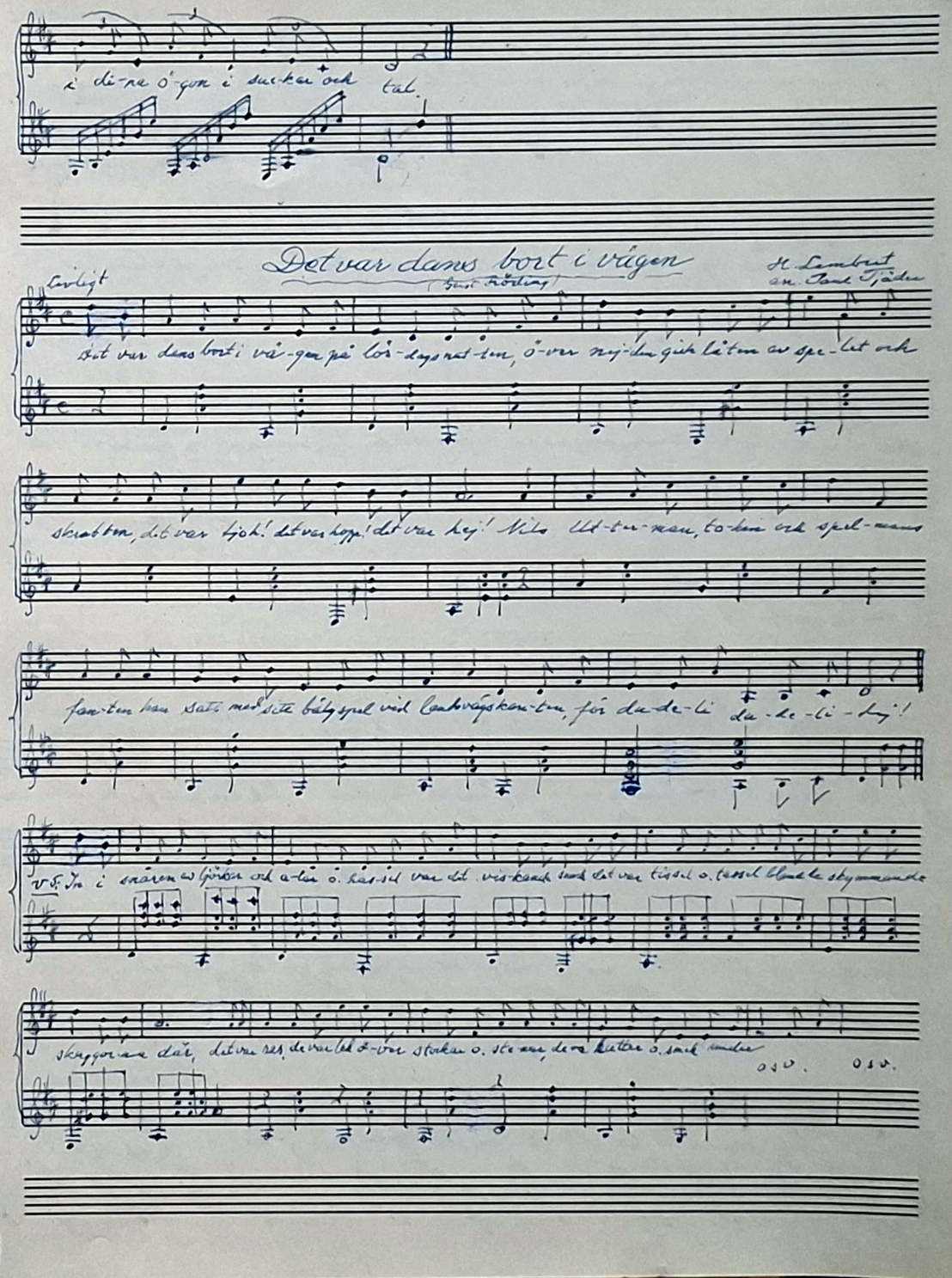

Fjärilen på Haga (Trios bok nr 16)

Birger Sjöberg
arr. Paul Fjäder

Andantino

Jag minnes mycket väl en sång jag gnolade, då böljan spolade med sol-beglänsta stänk vår vita båt. Då udden låg i blomster och sig solade och sken och mådde gott i sommarns stråt. En liten sång som gjord av vingsus svaga, den handlade om fjärilen på Haga.

Till min syster

Ivan Andersson
arr. Paul Fjäder

Nu spelar vårens ljumma vind i myrens gula starr och sakta stiga sagorna kring ön i Berga fors. Förlåt ett stänk av bitter fröjd, en visa till gitarr, det starka oss till läkedom likt strandens unga pors.

(Kompet skall vara ett lätt
fram mot slutet sång.)

v. 1, 2, 3.

v. 4 slut

En sång till dej, min syster, när all marken väntar vår! Luossas ljunghed surrar yr av vind och vilda bin. Där lärde vi oss tunga steg i våra yngste år, och ingen vet hur djupt vi drack vår ungdoms beska vin.

4. ut till oss och sov

Men härlig, härlig våren kom vart år i rosor klädd fast sorgens skymning sökte oss och blekte kindens färg. En dag på knä för Konungen, en natt för skuggan rädd, och sedan drack du salighet ur flod och fjäll och berg.

Kom ut, när stormen viner vild i apel, pil och hägg! Se, vårens himlar brinna till Guds och stjärnors lov! Och när du sövts till drömmar av resedan vid din vägg, all ängens rosor ropa: Kom ut till oss och sov!

I Spaniens månsken

Birger Sjöberg
arr. Paul Fjäder

Fjärilen på Haga.

1. Jag minnes mycket väl en sång, jag gnolade, då böljan spolade
   med solbeglänsta stänk vår vita båt,
   då udden låg i blomster och sig solade
   och sken och mådde gott i sommarns stråt.
   En liten sång som gjord av vingsus svaga
   den handlade om fjärilen på Haga.

2. Och båten gled på vattnet, klart och strömmande och åran, sömmande
   små silveröglor, dök i böljan sval.
   Jag talte mellan tonerna så drömmande
   om detta glada Sjuttonhundratal.
   Förlät dess flärd och karaktärer svaga
   för glädjens ros, som blommade på Haga.

3. Varenda väldig bubbla, som kom flyende,
   blev till ett hyende,
   en kudde under vatten-gudar små.
   Men Frida, som satt rosig, lugn och syende,
   å toften med en gullgul ådring på,
   hon märkte ej gestalter, som sig tvaga
   liksom najaderna i sjön vid Haga.

4. Jag såg en festlig tid i tanken blånande, av diktarn lånande
   sitt leende vid hulda lutors språk.
   Då säger Frida något så förvånande:
   "Nog var den diktarn ändå ekivåk?"
   Jag stilla log, jag ville ej beklaga,
   jag endast sjöng om fjärilen på Haga.

5. Jag mig betvingade och sakta gnolade, och böljan spolade
   och gungade vår båt i sommarns vind.
   Då kom en fjäril fladdrande, som solade
   sig vit och skön tätt intill Fridas kind
   i avsikt att förtjusa och betaga.
   Han hälsade från fjärilen på Haga.

Skaldens kommentar till ovanstående dikt: Under någon tid hade han varit sysselsatt med läsning om Gustaf III:s tidevarv i en romantiserad berättelse. Följderna visade sig vid en båtfärd. Frida, som genom sin broder hört oförmånligheter om den store Skalden, fäller en störande anmärkning, vilken fäster sig i hans minne.

Till min syster.

1. Nu spelar vårens ljumma vind i myrens gula starr
   och sakta stiga sagorna kring ön i Berga fors.
   Förlåt ett stänk av bitter fröjd, en visa till gitarr,
   det starka oss till läkedom likt strandens unga pors.

2. En sång till dej, min syster, när all marken väntar vår!
   Luossas ljunghed surrar yr av vind och vilda bin.
   Där lärde vi oss tunga steg i våra yngste år,
   och ingen vet hur djupt vi drack vår ungdoms beska vin.

3. Men härlig, härlig våren kom vart år i rosor klädd
   fast sorgens skymning sökte oss och blekte kindens färg.
   En dag på knä för Konungen, en natt för skuggan rädd,
   och sedan drack du salighet ur flod och fjäll och berg.

4. Kom ut, när stormen viner vild i apel, pil och hägg!
   Se, vårens himlar brinna till Guds och stjärnors lov!
   Och när du sövts till drömmar av resedan vid din vägg,
   all ängens rosor ropa: Kom ut till oss och sov!

Fjärilen på Haga (Fredmans bl.m.16) Birger Sjöberg

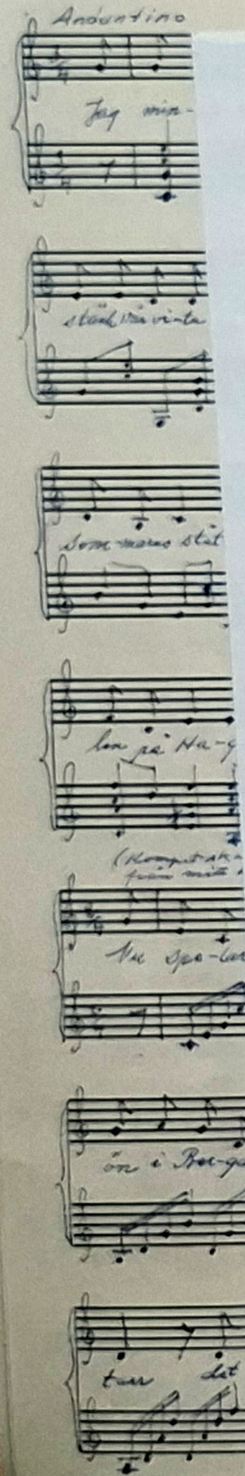

I Spaniens månsken.

(Dramatisk aftonfantasi i ensamheten på det lilla vindsrummet)

1. När mina tankar vilja både i söderns månsken fly de till Granada.
Då glömmer jag vår svenska lada
med torvtäckt tak invid sin blåa sjö.
Nu är just en av dessa nätter:Uti min hand jag ivrigt sätter
ett par små goda kastanjetter
och vilda visor vill jag kring mig strö.

2. Då sjunker staden ur mitt minne och rådmans plank med popplarna därinne
Då glömmer jag vårt streck med linne
ibland syrener på min svenska gård.
Caramba! Med min hand i sida jag börjar som en orm mig vrida,
och svänger uti cirklar vida
mitt ben som stramar i en gyllne bård.

3. Och visan yr och flyr kring munnen, som vattnet sprutar utur lejon - brunnen
Nu är min fosterjord försvunnen
Jag raglar, rasar glömsk av allt som hänt.
Gitarrens klang blir mera yster och Spaniens dotter är min syster,
varenda stund hon vill bli kyster
(betecknande för folkets temperament)

4. Här gnata inga större grannar.
Caramba! vild och lycklig jag förbannar
- - - - - -
Då plötsligt jag i dansen stannar
Bland mörka ögon -- blå en blick mig rör.
Jag slutar som en orm mig vrida
Jag tyckte, att jag skönjde Frida och hennes ögon tycktes lida
och säga:"Vilket väldigt liv du för!"

5. Då störtar mitt i yran glada
den gyllne brant, då slocknar mitt Granada -----
Jag återser vår svenska lada i afton skum,då tyst står skogens liv.
Bland våta blomster gå vi sakta att Sveriges måne ömt betrakta
O, tro ej jag vill den förakta
fanns Spaniens skiner mera intensiv.

I Spaniens månsken Birger Sjöberg arr. Bengt Forsberg

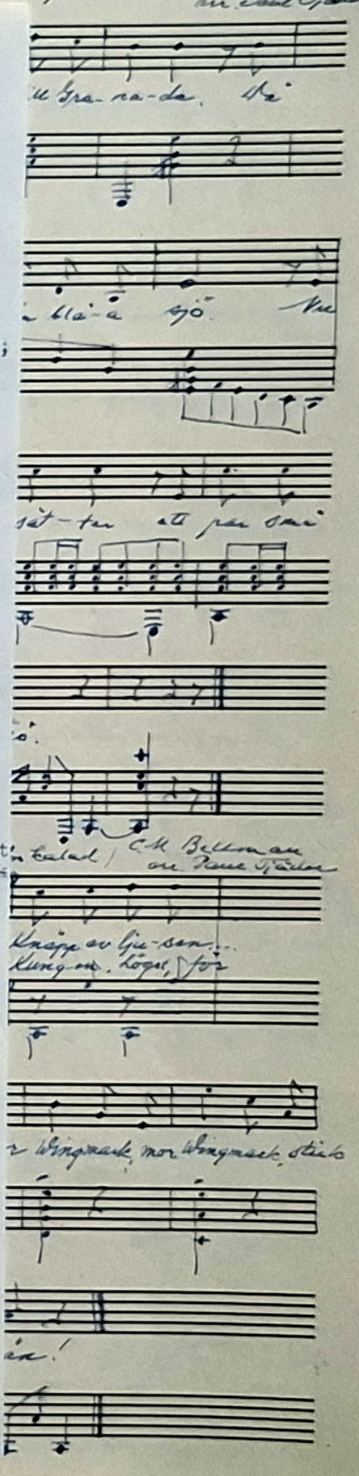

Fredmans Epistel n:o 42 Ren kalad

1. Re´n kalad jag spår -- och tror
förhand har du, Mollberg,bror ...
Knäpp av ljusen ... du skall fria,
ropa tria , kära bror!
Klöver ess.. Gutår,bekänn! Tuan trian... skål, min vän!
Kungen, högst, för högsta ordet.
Trumf i bordet! Såg du den?
Sötaste mor Vingmark, mor Vingmark, stick över
Mera klöver, mera klöver än!

2. Ulla, klädd i grått och grönt med sin livrock lyser skönt;
halsen med ett pärlband randas,
bröstet andas vitt och skönt.
Hur står spelet? Spela du! Ruter fyra,klöver sju,
kungen, damen, femman, sexan! Tvi den häxan, hjärter fru!
Gråt inte, bror Mollberg - väd hjälper du tjuter?
Mera ruter! Vem skall blanda nu?

3. Spader knekt... nå det var bra! Bums den ville Ulla ha.
Esset föll ej, det var felet! Låt si spelet, vad vi ha!
Nej, stor tack, förlåt, jag ber
skål! Låt esset falla ner!
minns,i förrgår vad kalader! Mera spader, spader mer!
Ruter, mera ruter! Låt hjärterna damma!
Stramma, stramma! Syster Ulla ger.

4. Lilla Ullas vackra hand när den skymtar fram ibland,
båda korten lust och löjen; Fröjas nöjen känns ibland.
Se hur småögd Ulla ler, hur hon sitter och ser ner!
Och på fingret, se, juvelen mellan spelen strålar ger!
Ropa - vem skall ropa? Jo, Movitz ... släpp stopet!
Gissa ropet! .. Ruter tre, jag ber!

5. Men, mitt herrskap, titta ut- öppna fönstret en minut!
Vintrens skärpa tycks bortrinna och försvinna var minut.
Nå, mor Vingmark, se hur täckt stjärnan tindrar i sin fläkt!
Si, hur mån på himlen lyser, vattnet fryser vitt och ~~fresk~~ fräckt!

Svep om dig saloppen - ack, dog du, min Ulla,
tårefulla tårefulla stod då all vår släkt.

6. Si, vad slädar syns på sjön, som vid bjällrors klang o.dön
trotsa böljan, tills hon biater sönderbrister med ett dön.
Si, den hästens varma länd, för den gyllne släden spänd,
hur han mod i språnget hämtar, hur han flämtar,dyr o. känd!
Hej, titta åt skogen -- si, bönderna åka,
le och språka, hålla pipan tänd.

7. Si, den gula kampen brydd med ljusblå tofsar prydd!
Minsta sats kan ögat gläda, ingen släda är så prydd!
Vingmarks fåle löper kapp som en ren framför en lapp.
Klang, det klingar uti isen, han surprisen undanslapp.
Pojken där på skridskor han klingar i viken,
djärv, nyfiken efter några rapp.

Fjärilen på Haga (Fjäril-bok nr 16)

Birger Sjöberg

Andantino

Jag min-

ständ vår vila

Som vaxne stå

Kom ge Ha-

(Kompet sk
från mitt

Nu spe-la

ön i Bor-ga

tun dat

(

1. Nä
Då
me
Nu
et
oc

2. Då
Då
ibl
Car
och
mit

3. Och
Nu
Jag
Sit
var
(be

4. Här
Car
- -
Då
Blei
Jag
Jag
och

5. Då
den
Jag
Blan
O,
fam

8. Se den ringsten i fullt struck hur han löper ung o. käck,
brun och vit med svarta fläckar ibland skäckar rar o. täck.
Men den vita gångarn där, som de gröna seldon bär,
märk, hur snällt han går i dansen, flyktar svansen
stolt o. tvär!

Hör, långt ut på sjön åkarn slåss och kör sönder--
full bland bönder åkarn fullast är.

9. Vargar tjuta överallt..
Nu'n det snöar och blir kallt.
Stäng till fönstren, tänd på brasan-
som i Kasan är det kallt.
Märk, hur skogens toppar små
luta sig helt silvergrå!
Bygdens fält och blomstersängar,
berg och ängar gömmes må.
Mollberg, ta fram flaskan -- jag ryser, jagfryser
ack, jag ryser och kan inte gå.

10. Lyss åt lucken hur det yr,
hur det smattrar, sprids och flyr!
Eol stormar, luften tjockner,
stjärnan slocknar, månen flyr.
Därför i så lustigt lag
och på en så kulen dag låt oss Bachi safter prisa
med en visa--glasen tag!
Kling kleng för min flicka, så trogen i nöden.
In i döden!
Vem skall blanda? Jag.

(stegra strofen kan man allt hoppa över)

I Spaniens månsken

Birger Sjöberg
arr. Poul Sjöden

Vår mi-na tan-kar vil-ja ba-da i sö-dans mån-sken fly de till Gra-na-da. Ha

glöm-mer jag väl sor-ger-na la-da med tors-tänd tak in-vid sin blå-a sjö. Ha

är jast en av des-sa nät-ter: ull-i min hand jag vrigt sät-ter ett par sma

go-da kas-tan-jet-ter, och vil-da vi-sor vill jag kring mig stöd.

Allegro

Fredmans Epistel Nr. 42

Rim-talad!

C.M. Bellman
arr. Poul Sjöden

Stäm ha-lat, jag spär och tror för-hand har du stoll-brog bror. Knäpp av lju-san...
Klö-ver ros! Ju-bör be-kväm! Tu-an tri-an! Skål min vän! Klang-en. Lögn, för

du, skall fisa, ro-pa tri-a, kära bror! Jö-tes te mor Bingmark, mor Bingmark, stick
högt tok bi-dof! Trevlig bor-dof! Säg du den!

ö-ver me-ra klö-ver, me-ra klö-ver, me-ra klö-ver än!

Frida i vårstädningen

(Fridas bok nr 13)

Mignon Fjöberg
arr. Paul Fjäder

Något ljuvt och änglaaktigt skiner omkring Fridas huvud medge det! Särskilt när bak vårens blomgardiner kring hon går med små o. lätta fjät.

Icke något språng, som slår och skallar, fint, likt suset i en vass hon lopp.

Ändå står ej Frida, vad man kallar, på vår samhällssteges högsta topp.

Sång om kvällen.

Andante

M. Fjöberg
arr. Paul Fjäder

Lugna vilar sjön i kring bygd och da-ler nu bre-da sig natten mild sin arm. och fä-gelns

reid af-ton-vin-den till ro sig lag-ga nytt vid ön. Vår blom-man

då fridsamt vinka de gy-lle skyarnas fjun det blå. Vart kyst var

vänd se ni ta-lar hon bland rat in vid sko-gens barm han slumrat in vid sko-gens

klyft till ro-vind sin kär-non be-der fjun sin af-ton-bön. hon be-der fjun sin af-ton

stund de människo vän-ja. Svart hvem de skall fri-den nå svart sinn de skall fri-den

V.1 V.

V.2 slutet

V.1

V.2 slutet

"PÅ BEGÄRAN"

Fridas bok nr 5.

Moderato

Mignon Fjöberg

arr. Paul Fjäder

Frida i vå

F r i d a i v å r s t ä d n i n g e n

(Bland träden i Fridas faders täppa iakttager han utanför fönstren en middagsrast på våren, hur Frida, som erhållit ledighet för vårstädning, rastlös sysslar i hemmet.-Invärtes kärlekshymn.)

1. Något ljuvt och änglaaktigt skiner omkring Fridas huvud medge det!
Särskilt när bak vårens blomgardiner kring hon går med små o. lätta fjät.
Icke något språng, som slår och skallar, fint, likt suset i en vass
hon lopp.

Ändå står ej Frida, vad man kallar, på vår samhällssteges högsta topp.

2. Hur hon i sin gärning så kan vara
denna gärning, kall och praktiskt lagd,
Vetenskapen söka må förklara, då jag själv står kärleksfullt försagd.
Springa kring med vattenfyllda kåril, torka prismorna kring lampens rand,
Ändå bära sken av blom och fjäril,
av en våg, som glittrar vid sin strand.

3. Fönstrets vadd hon låter hastigt fara,
andas rutan klar i denna stund,
för att strax därpå med händer snara
gnida kopparkrukans matta rund.
"Karl den tolftes likfärds" alla kanter
putsar hon vid bostons glada sång.
Ljuvt nog vore för de blå drabanter,
om de kände handens mjuka gång.

4. Medan vårens blåstar glada dirra uti takets telefontrådssträng,
byråns katt utav porslin ses stirra
tankfullt ned på Fridas spring och fläng.
Nu min ängels hand med hammarn bankar broderiet fast vid lätta dån:
"Lägg innunder tröskeln tunga tankar
och din hatt och stav i stuguvrån!"

(I Fridas hem funnos tvenne väggklädnader, den ena med inskriptionen: "Lägg hatt och stav i stuguvrån" osv. och den andra med "Vad rätt du tänkt" osv.)

5. Ej med bitterhet om livets lotter
talar jag med kärleksrösten min,
men jag jämför Rådmans milda dotter
tryggt med Frida, så till sätt som sinn.
Sade härskaren i frack och orden:
"Tag Astrea du, min dotter fin",
flydde jag till Frida in på gården
där hon jagar mal bakom gardin.

6. Vardagsvind vid hennes ruta viner,
vardags damm står tätt i hennes fjät,
ändå något änglaaktigt skiner
omkring Fridas huvud, medge det!
Där hon syns bland spannar och bland pallar ,
kungligt strålar hon vid rök och dropp ,
ändå står ej Frida, vad man kallar,
på vår samhällssteges högsta topp.

P å b e g ä r a n .

Violoncellisten i Müller-Bezaks soliskapell spelar i utvärdhusets trädgård en sommarafton, på begäran av Rådmannen, Tröumerei. En främling, som ej känner stadens vanor, stör dödstystnaden, varvid förvirring uppstår. Allt slutar dock harmoniskt, tack vare cellistens kallblodighet.)

1. I utvärdshusets trädgård lyktor skina
men ovanför har himlen lampan tänt.
Åh, så kinesisk verker månen fina, när emot oss hans anlete är vänt!
Men runt kring denna himlakroppen, duven,
där stå mot rymdens mörka sammet blå.
de tusen stjärnors vita knappnålshuven, som lysa ned på sandens(cello)
snäckor små.

Paul Fjäder

Frida i vårstädningen

(Fridas Bok nr 13)

Bellman
arr. Paul Fjäder

(På begäran forts)

2. Uppå estraden, bakom blom, som glöda
vi se en ensam man i mörk kavaj.
Han krumar ömt violoncellen röda som darrar fram den sången"Träumerei!"
Hans bleka hand är spärrad över strängen
och fingret skakar vid var ton så rund.
Än är det som ett sus på sommarängen, än som en källa pärlar (cello)
i en lund.

3. Då likeom stelnar allt och lyss till sången.
En dvalans bild från Rosimundas hus:
Serveringsfröken styvnat har på gången
med lyftad bricka, fylld av stjärnors ljus.
Och Rådman, framåtlutad, stödd mot käppen,
med rosig kind och silver i sitt hår,
ett leende han bär på stolta läppen, som nog musikens ängel (cello)
väl förstår.

4. Men plötsligt-mitt i denna ljuva dvala
en röst hörs bullra över vita bord:
"Kom hit,min pulla, så jag får betala!"--
I denna stund min tunga saknar ord.
I vrede vändas alla ljusa hattar,och Rådman ryter genom trädgårn:TYST!
När mannen i bersåen hånfullt skrattar, blir Frida blek liksom en(cello)
Marmorbyst.

5. Och ögon blixtra än, cigarrer blossa
i vredens iver över bordens råd,
när kyparn smyger bort att oss förlossa
från syndarn, dold bakom bersåens blad.
Ett mummel hörs, som väcker lätt förfäran,
när mannen gäldar, vad han nyss förtärt.
Men kyparn varnar: "Solo på begäran! Det solot har ju Rådman (cello)
själv begärt.

6. Dock - under tiden, trots den oron grymma,
vår musikant med hår i sakta svaj,
med finger hopp, som klara strängar skymma
till slutet nått på sången "Träumerei".
Och likeom balsam gör i smärtans timmar,
så sänder sista tonen lugn i sinn. --
På blanka brickan visst en tår det glimmar .....
Förlåt mig, ädla Frida (cello) den var min!

Fredmans sång no. 35. G u b b e n N o a c h

1. Gubben Noach var en hedersman: När han gick ur arken,
plantera han på marken mycke vin, ja, detta gjorde han.

2. Noach rodde ur sin gamla ark, köpte sig buteljer
sådana man säljer, för att dricka på vår nya park.

3. Han väl visste, att en mänska var törstig av naturen
som de andra djuren - därför han ock vin planterat har.

4. Gumman Noach var en hedersfru: Hon gav man sin dricka.
Fick jag sådan flicka gifte jag mej just på stunden nu.

5. Aldrig sa hon: Kära far, nånå, sätt ifrån dig kruset!
Nej, det ena ruset på det andra lät hon gubben få.

6. Gubben Noach brukte egna hår, pipskägg, haka trinder,
rosenröda kinder, drack i botten! Hurra och gutår!

7. Då var lustigt på vår gröna jord: Man fick väl till bästa -
Ingen törstig nästa satt och blängde vid ett dukat bord.

8. Inga skålar gjorde då besvär - Då var ej den läran:
" Jag ska na den äran!" Nej i botten drack man ur så här!

Men för lära knöttom i 1 mansbok först.

"PÅ BEGÄRAN"

'Fridas bok' nr 5.

Bellman
arr. Paul Fjäder

Moderato

I ut-värtska-stes trädgårt hjärtor ski-na, men o-vanför lär kinna lan gren tänt.

ESSELTE 4280

Frida i vårstödningen

(Fridas Bok nr 13)

Bilgen Söberg
arr. Paul Fjäder

(På begäran forts)

2. Uppå estraden, bakom blom, som glöda
vi se en ensam man i mörk kavaj.
Han kramar ömt violoncellen röda som darrar fram den sången"Träumerei"
Hans bleka hand är spärrad över strängen
och fingret skakar vid var ton så rund.
Än är det som ett sus på sommarängen, än som en källs porlar (cello)
i en lund.

3. Då likasom stelnar allt och lyss till sången.

Jag är fri, jag har sonat...

(Fritiof Andersson fick ett år och två månaders fängelse för dråp av neger i hastigt mod å Paseo Colón i Buenos Aires. Då hans fängelsetid närmade sig slutet och frihetens timme skulle slå, hörde han locktoner bland palmerna utanför fängelsemuren. De kommo från ett i all sin ondska kanske relativt oskyldigt söderns barn.)

1. Jag är fri, jag har sonat mitt gräsliga brott,
som i dråp av en neger bestod,
Jag vill glömma den förfärliga tid som har gått
sen den dag, då polisen mig tog.
Intet hat, ingen harm i mitt hjärta jag bär
fast jag lidit i dagar och år.
Jag var ung, jag var fri, jag var full jag var kär -
och då vet man,hur illa det går.

2. Det har diktats en visa, som handlar om mig,
när jag gick på Paseo Colón.
Men det är inte sant allt som säges om mig
och som sjunges uppå grammofon.
Men uti Buenos Aires jag borde ej gått
på den illa beryktade krog,
där kreolskan tog hyran jag ut hade fått
och där negern fördärvad jag slog.

3. I förra veckan när månen så sorgsen en kväll
i mitt fängelse tittade in,
där jag satt på min brits i min ensliga cell
med en dyster och allvarsam min,
då hörs en klingande röst som uppstämmer en sång,
som den förr hade sjungit för mig.
Det var hon från kafét på Paséo Colón
som var ledsen och ångrade sig.

4. Men den vinden som bar hennes toner till mig
kom ifrån havet, där friheten är.
Och hur ljuvligt än jäntan beklagade sig,
och fast kanske jag ännu var kär,
så sade jag: "Fritiof Andersson lurar man nog
ett par gånger med vin och med sång,
men det sker ej två gånger uppå samma krog
och uti varje hamn blott en gång.

7. Då var lustigt på vår gröna jord: Man fick väl till sista -
Ingen törstig nästa satt och blängde vid ett dukat bord.

8. Inga skålar gjorde då besvär - Då var ej den läran:
" Jag ska ha den öran!" Nej i botten drack man ur så här!

Men för lära bröllopsmän i klassisk form.

Fridas bok nr 5.

Moderato

"PÅ BEGÄRAN"

Bilgen Söberg

arr. Paul Fjäder

I ut-världs-ha-vets trädgård fjärran ski-na, min o-ro-fri kan hitta hem igen.

så ki-ne-disk vor-kar nä-ra fi-na, när e-ros-tros kans aule-tt är vänt

hvisla - krop pen, du vem, där stå rost ryan har mör-ka sken mot blå; de la-dan stjärnors vi-ta

bryggnäcka - ren, som ly-ca ned på sam-kus (violoncell) snäc-kor små.

Jag är fri jag har sonat.. (Evert Taube) arr. Paul Fjäder

Jag är fri, jag har sonat mitt gräsliga brott som i dråp av en ne-ger be-stod. Jag vill glömma den för

färliga tid som förgått, sen den dag då po-lis-en mig tog. Intet hat, ingen harm i mitt hjär-ta jag bär fast

li-dit i dagar och år. Jag var ung, jag var fri, jag var full, jag var kär o. då vet man hur illa det går.

ESSELTE 4280

FLICKORS OCH GOSSARS KÄRLEK

gammal visa fr. Vingåker
arr. Paul Tjäder

Ej vi-sa vill jag sjunga som är all-de-les ny, om de ler lys-ter att hö-ra fäd-rär-
Den flag-ras-te flic-ka har hon, en tju-ga för-sing som du kan ock-så o-ro-ligt
Men gos-sar-nas kärlek den spår som blixten fort och den vi-ken'; Mer

nas; Men flickskolans kärlek li-ka kall'den är likväl nu-tuvlig den vare sig. Ver
sina; de tyc-ker de ären nu så un-ger-lig och på-ta ald vär-ld-en vänlig. Ve
gon; som lik-nar på vatt-de skygg-sjuken rätt som ta-ga var-ar-tra i fem-dag

Lämner gemaken ...

Ord: Olof Thunman
Mel: C.M. Bellman
arr. Paul Tjäder

Lämner ge-ma-ken, vandrar Ver-sa-ler där jag tag-ga mot en trätt-full po-kal!
Kransar en bruden, kransar till le-ker, pransar av lämmar och av grö-na lö-kar.
Hoj er-ga li-ga, sjö er-ga slin-ga, sko-gar-na gunga högt mot himlen den blå.

Flor-lin-ka liv va-ra. Be-hov Valk da-lar värvin-das dansar som en
Blatt i-från lin-den, blott i-från ek-en. Världen är skön-runda och
Glömmer att frö-ja, glömmer att tänka! Sjungom ho ro ge en och

lätt Vöj Vöj-nal.
da-gen är glad.
klappom upp tär.

FREDMANS SÅNG Nº 56 tillett nota bene

Andante

Här ligg-er en pilt att dikta, ho-ta bo-ra; gatuhändel-sen, och därtill en
vän-ner ut är allt-för härlig; ja-ta sjön. O-vän upp-a
för-stå dock att en ex-kel bo-ja, men tork no-ta be-ne hill-sa-den dag-en

vac-ker flicka av bo-ra be-ne som är mina. är jag rätt av hjärtans grund bo-ta
blott be-gär-lig och för hjärt-an sta-den tänk. Många-gen dag jag
I mäs sto-ja om mina sko-na tillfälle trolt. Pick-ad stänkt ny upp-hör

be-ne blota en stund
ba-ga-tell
Alla jag dör.

(Arrangemanget har jag rop tanyckt från någon annan.)

FREDMANS SÅNG Nº 35 om Gubben Noach och hans Fru.

Med värdighet.

Gub-ben Noach, gub-ben Noach var en he-der-man;
Ty-ock och Ka-ja, Ka-ja och Noach var sin gam-la ack,

han hör-de Gud i sin ton, plan-te-ra-de vin-
Köpte sig bo-ti-je-ri, oc-ka-de-ra-de

mar-ken Mycket vin ja, Mycket vin ja, Lätta sjo-de hem-
sät-ter, för att dric-ka, för att dric-ka på vår-ens

KRISTIN

En visa om kärlek

arr. Paul Tjäder

Nog för att de har fått di-a mon-ter lik-som broscher, nog för att de har vi-rat som tjade i sin fjom kam
Nu kan de stå ba-ra-re och ängra dej min doc-ka, för-lov det fann det just av i Hop-sing och Knall och
Men när man tit sig mätt up-på Ri-o de ja-nei-ro, pro-nat de så vacka på-en tror och dans att dess vin. Då

ja-re hem-ma. Ty-ock och Ka-ja, Ka-ja och Noach
Mon-sun-ten, Ty-ock och Ka-ja, Ka-ja och Noach

Se hem-ma i Ka-na-an, Ty-ock och Ka-ja, Ka-ja och Noach
Ty-ock och Ka-ja, Ka-ja och Noach

Nöt-ja-re fann-as upp-la-ter, dra-ta be-gra-ter kom-mer ej a-ter!
Ung-a Sha-ta rä-gus-ser, ge-la spin-sos-su, fran-ska chin-ting-ser
Nöt-ja-re fann-as upp-la-ter, Men de be-gra-ter kommen nu a-ter
Ut-ter sy-fonien skänger
Fa-ran, fina-ren bi-den
Fic-kan, fått av schampanjer

Sinja-gloria tin-por visska hund rasan.
Ty-tal en si-ren ann-tand av guld.
Ty-ra pri ompa tille sin Kris-tin.

Tjoh!

Duvdrottningen

Texten bok nr 19
Birgit Tjöberg

arr. Paul Tjäder

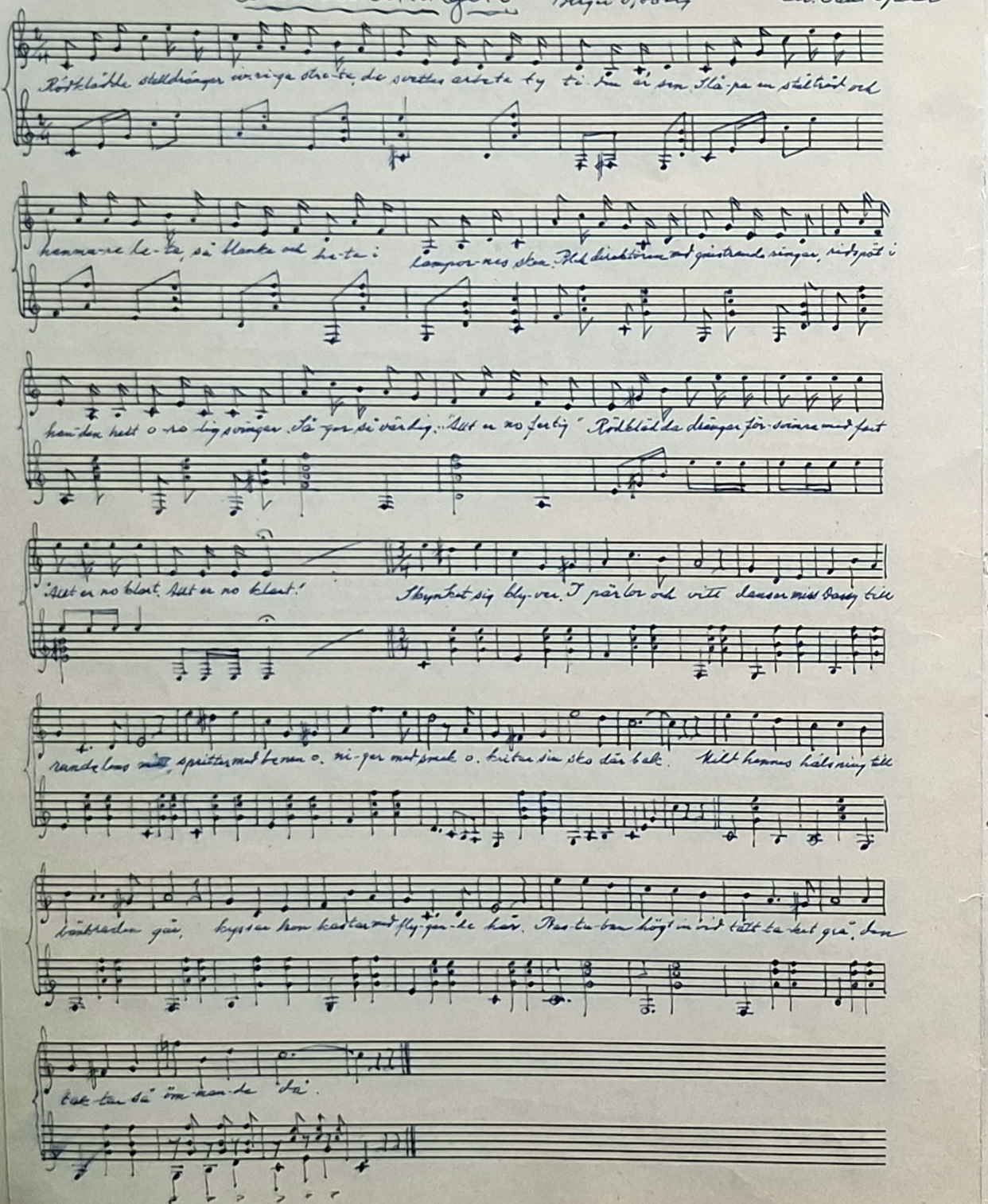

Korpral Kanon

Visa av Otto Borgström
(Petrus på Tjädatuvan)

arr. Paul Tjäder

D u v d r o t t n i n g e n

(Besök på cirkus Svecia, där "hela den kolossala och omtyckta jätte-programmet" gives. Glansnumret är miss Daisy (kallad Dassy) såsom duvdrottning på lina. Stadens unge vivör och elegante bråkmakare Hasse Brickman (benämnd musketören) uppträder störande.)

1. Rödklädda stalldrängar ivriga streta
de svettas, arbeta, ty tiden är sen.
Släpa en ståltråd och hammare leta
så blanka och heta i lampornas sken.
Blek direktören med gnistrande ringar,
ridspöt i handen helt proligt svingar, säger så värdig: "Allt er no fertig..."
Rödklädda drängar försvinna med fart: Allt er no klart, allt er noklart
Skynket sig klyver. I pärlor och vitt
dansar miss Dassy till rundelens mitt,
spritter med benen och niger med smak och kritar sin sko där bak.
Mild hennes hälsning till bänkraden går
kyssar hon kastar med flygande hår,
bastuban högt invid tälttaket grå den taktar så ömmande då.

2. Se, hur miss Dassy, den milda, sig svingar så ståltråden klingar
och sänks vid ett hopp.
Prövar med foten - en stalldräng hon tvingar med blicken han bringar
mer krita ditopp.
Frida, nu dämpar sig bastuban mera! Milda miss Dassy skall livet riskera.
Sakta hon skrider, framåt hon glider liksom en ängel på stråle av sol
Fladdrande kjol! Fladdrande kjol!

Plötsligt de öppna den gyllene bur, duvorna flyga så matta därur,
flaxa med vingarna, susa och slå, snart fåglarna fäste få.
Dassy den sköna har lagt sig till ro, vilar så vit på sin glittrande bro.
Duva i handen, duva i hår. En duva på bröstkullen går.

3. Stalldrängen nedanför, ängsligt han vakar: när ställningen skakar
då skruvar han till.
Plötsligt vid taket en trumvirvel brakar, så Frida sig makar
mig närmre intill.
Storögd miss Dassy förbidar däroppe, tills direktören hörs ropa: Na! Hoppe!
Duvorna flaxa, Dassy ses saxa benen så snabbt. Hon i sågspånet står.
Flygande hår! Flygande hår!

Dansande, trippande, hoppande tar Dassy buketten, som vinande far.
Larm uti cirkus! En åska som går! Och tältduken ängsligt slår.
Fin societeten åt ljuvhetens bild klappar, och Rådmannen småler så mild,
men fabrikörens förvildade son, han ropar: "Nu spricker trikån!"

4. Frida, ej vredgas, ej händerna knyta, ej glädjen förbyta
mot sorgernas hamn!
Bildningen ofta är bara en yta, det må ej förtryta, jag nämner ej namn...
Synen den milda förblir i vårt minne, sköna miss Dassy skall stanna däri
Blid får den ljuva, smeka sin duva. Titta en pajas i sågspånet sprang:
"Si maj en gang! Si maj en gang!"

Bastuban taktar den valsen så öm. Frida ser duvornas drottning i dröm.
Pajasens språng ibland sågspån, som yr ej hennes öga bryr.
Rödklädda drängarna inrusa snart, framrulla blommiga mattor med fart.
Blixtrande vändes med muller och dön bastuban, väldig och skön,

Duvdrottningen

Finska boken nr 19
Birger Sjöberg
arr. Paul Fjäder

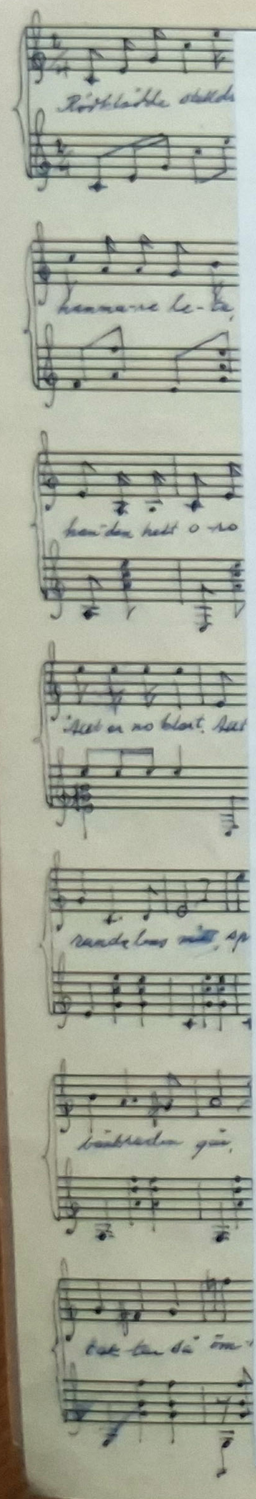

Korpral K a n o n.

1. Mig lyster för eder att sjunga om gamle korpralen Kanon,
som fröjdat båd gamla och unga och var just en lustig patron.
Lappskräddare till professionen, var stackaren vanför och arm,
men sjöng som en lärka, och tonen klan alltid ungdomlig och värm.
Va nötter te san att glo på sne san
å ta te lip san för minsta knip san.
Nej morsk å kry san i nä å ny san
förnöjd å gla san då vill ja va.

2. I Tyskland så manligen stred han och vågade muntert sitt liv
På sjukbädden kämpa och led han men sjöng under läkarens kniv.
Den dag den fördömda granaten sprang sönder helt nära'n invid,
då dömdes den käcke kamraten till träben för hela sitt liv.
Gör ej ett grann san för Carl Johan san
kom te mi säng san och"trä biäng"san = det är bra
Genral Cardell san kom ock en kväll sen
Tack å farväl san du glada själ.

3. Hans Bolla var kärlig och trogen, snart prästen förenade dem;
en anspråkslös koja i skogen blev nu deras fattiga hem.
Där levde han lycklig som ingen, tog världen och sorgerna lätt
fast Bollan för mjölet i bingen hon kunde väl gråta en skvätt.
Tig bara still san di lipesill san
å lär dej så san en gång förstå san
mi gamla tös san ej hös om flös san
men hörp om snörp san hör te ett törp.

4. De finge förskräckligt med ungar, som knekterna brukade få.
Men gubben var kung ibland kungar och Bollan var katig också.
När prydd med medalj uppå bricken han skulle till prostgården gå
med tolvskillingssedeln i ficken att bytingen krestnade få.
Herr prost goda san här kommer ja san
min halte tok san slå upp di bok san
skriv dit en ny san som störk från sky san
har bragt till mor san så trind och stor.

5. Stor lärdom ej pojkarna brydde, mer enkel uppfostran ej ges.
Med korsben de sutto och sydde och lärde sig Luthers katekes
Till var av linhårigs dränger, som lämnade barndomens dal,
i stället för reskost och pengar höll gubben ett manande tal.
Var kry å rask san din puttefnask san
sitt pigg å lätt san på din lavett san
sy freska tag san var arbets dag san
Tänk på din själ san, vet hut, farväl!

6. En afton med lykta i handen jag styrde till hyddan min gång,
märkvärdigt,i mörker jag fann den, ej hörde jag gamlingens sång.
Därinne han vilade stilla; med halvbrustna ögon han log.
Snart fri från all världenes villa han jollrade - innan han dog:
Tack för god vakt san Med Gud i akt san
med friskt humör san korpralen dörsan
Snart ödmjuk står san avlösning får san
för Herrens tron san korpral Kanon.

(Flera verser har jag utelämnat)

• Korpral Kanon •

Visa av Otto Borgström
(Petrus på Fjädrastulla)
arr. Paul Fjäder

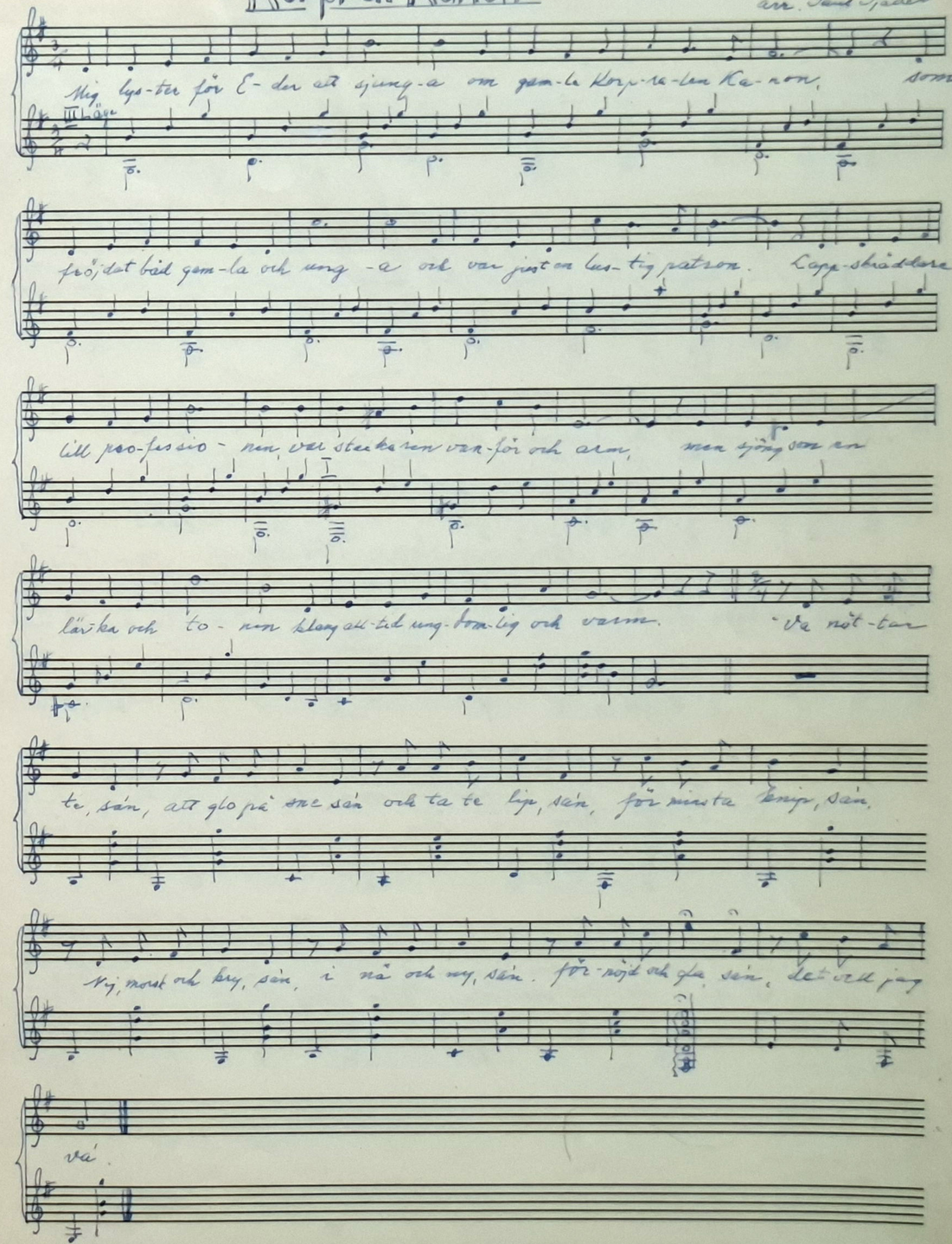

Till Mor (Hugo Bedinger) arr. Paul Tjäder

1. Bud sig ne, Mor lätt vi-ta här och häg-re kunt din äl- dres är mak
2. den läng-e och kun fjär-ran skild från dig jag va-rit kan dina bild ej

sol-ljus af- ton-frid i hut lö-ne dig i häg-re mätt än vad jag
blick-na för min syn. nej, o'- för-dunklad skall den bo in-om min

mät-tar för allt gott du skänkt mig all min tid, all min tid.
själ än när din tro ej mä-tat o- ven skyn, o- ven skyn.

Spinnerskans (Est. Karlfeldt) Paul Tjäder

1. Spinn, spinn, kära dotter, jag köper dig ett par skor ja, ja, kär-ra mo-der, med
2. " " " " " en hatt " " " " "
3. " " " " " en man " " " " så

1. spinn av, spinn av, kära mor, jag or-kar ej spin- nen det vär-ken ock det
2. " " " " " " " " " " "
3. spunnet du det kan väg " jag " " er alle mi-na

1. sting-en i ar-la mina fingar, då trä-den jag snor jag
2. fing-en är in-tet som stungo fast i dag-a jag
3. mitt huvud är så matt.

Spinnar.

Min hembygds melodi (Egen bearbetning) arr. Paul Tjäder

vy-gor fal-
vöjt i
a- des.
ng-ke
-o- ler
-di
ole-lifia tvenne, för
i vinte pöj-ke
te gin-nen

Till Mor (Hugo Bedinger)

Gå unna frå tunna!

1. Gå unna frå tunna, hej dudeli gu unna, hej dudeli på stunna
hej dudeli frå tunna
för nu ska jag spela å knäppa å drilla å gnida å fila en vals på fiol.
Stå inte pöjka där å va så blyg för jäntera behöver inte mycke trug.
Då dansa så gärna te ljusan da, Bju öpp bare kväckt, säjer ja!

2. Hej lustigt nu stampa, hej dudeli å klampa,
hej dudeli å trampa, hej dudeli å stumpa;
Gå på mina gutta å höppa å skutta i nävarna sputta å ta bättre tag.
I töser små, gå bare på å sväng
så dansar ni kanhända öpp i brude säng.
Ta spjärn nu må foten smurra bare på
se så ser i dansen ska gå!

3. Si, para di svänger, hej dudeli å dänger,
hej dudeli å flänger, hej dudeli å svänger;
Jag står här så tonger å spelar å sjonger
men ja ha vatt onger å dansat ja må.
Men nu så ä ja trött å svett å varm
å strået ä för tonge för min gamla arm;
då ä sista valsen sôm går nu för i kväll
å sen langa hit må putell!

4. Gi unna frå tunna, hej dudli gå unna,
hej dudeli på stunna, hej dudeli frå tunna,
för nu ar jag spelat å knäppet å drillat
å gniet å filat, å nu ä ja trött.
Ja spelar inte mera, hör ni va ja se;
se scola ho går öpp å då ä ljusan da.
A inte så rücker då tä en liten knörr
för putellen ä tommer å törr!

Valse lente.

Min hembygds melodi (Egen skrivning)

av Emil Tjäder

1. Vår so- lar sjun-kit ner bak väs-ten-sko-jens bryn och som mor-brås-tan-ken stag-nar fal-
2. Då mött-a jag den flic-kan, kär-lek-en och ilar som lo-ra-de ste på-vägt. Hej-
3. Men år-en de lor sna-ra, ung-dom-ti-den flyr, ja mer men gär tids dang på lo-

la Hej gång-a vi till dans där hem-ma u-ti Bryn och gläd, ich kan stå högt i
vå mjuk-a gran hjärt-rön i al-la mi-na kär. O skön-na tids-å-ra-der
gen, Men än-nu vår-je år när vi ren gläm gryn-ne till hem-bygds-ha mon tung-ma

Stryk bär gar Det var dopp i-från vi-o- ler, det är vår klang i-från fi-o- ler

som-mar-nat-tens tjär-ning med dess ro-se-si, jag hör min hem-bygds me-lo-di

Gå unna frå tunna

Gå unna frå tunna hej du-de-li, gå unna, hej du-de-li på stunna hej du-de-li frå tunna, för

nu ska jag spela å knäppa å dril-le å gnie å fi-le en vals på fi-ol. Stå inte pöj-ke

där å va så blyg, för jän-te-na be-hö-ver inte nå-gra trug, di dansa så gärna te ljus-na

Hos min doktor

(Birger Sjöberg) arr. Paul Fjäder

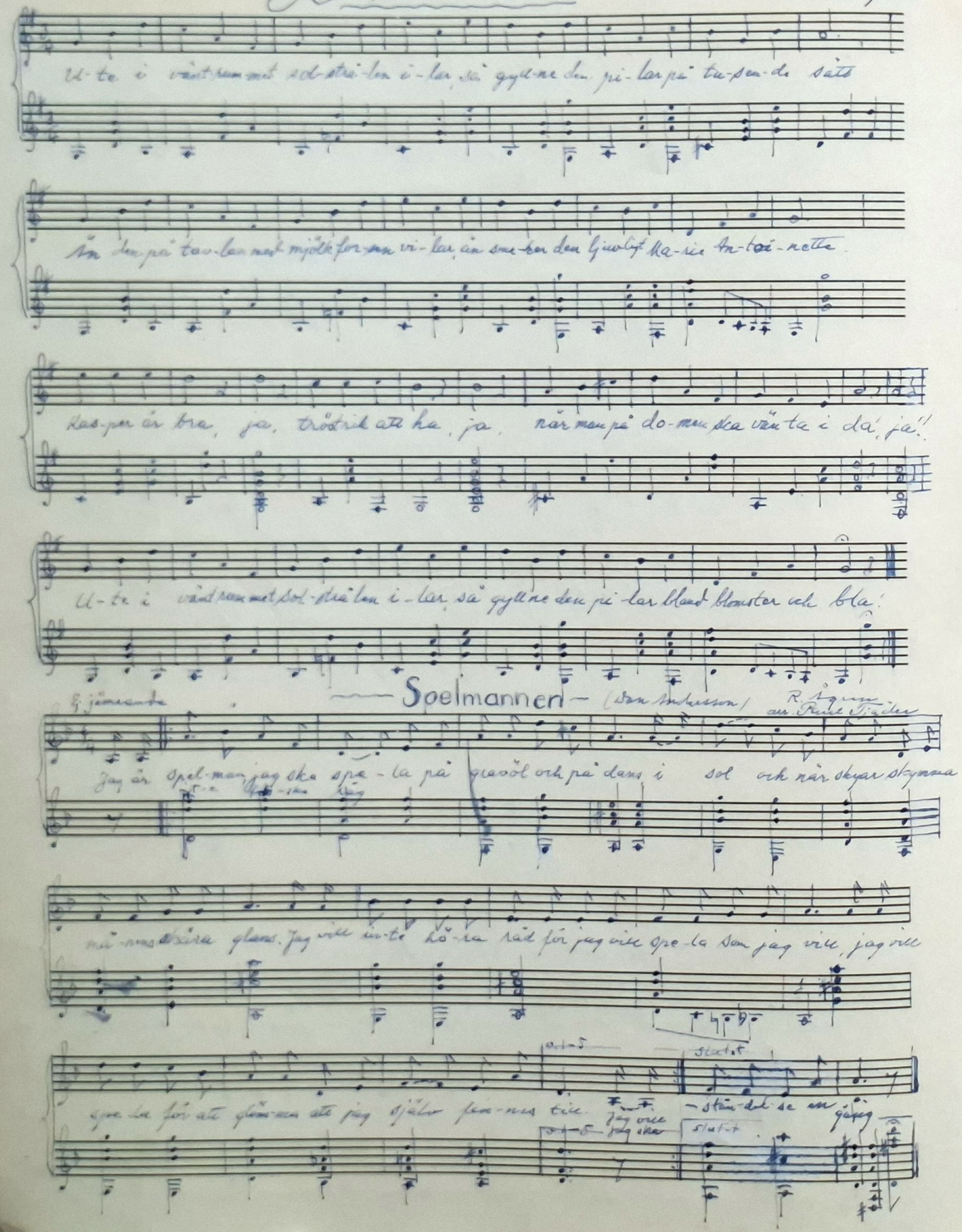

Tattare-Emma

(Sjungs på närkingspråk) Jeremias i Tröstlösa arr. Paul Fjäder

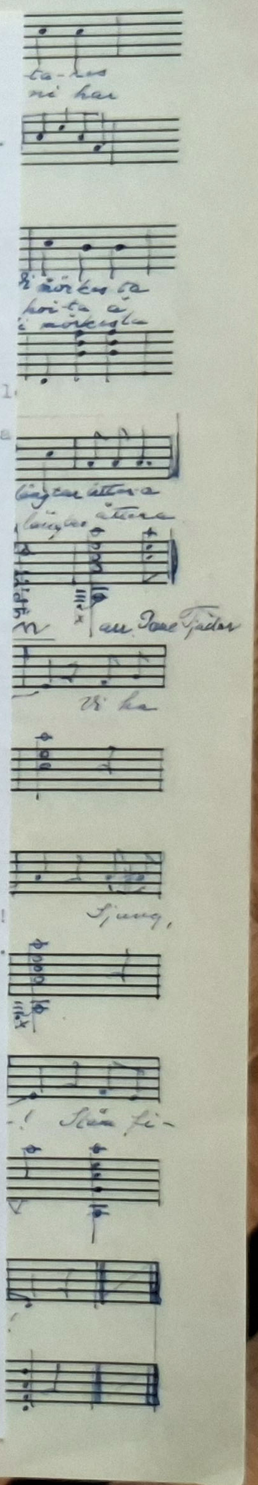

Ont

Hos min doktor.

Ute i väntrummet solstrålen ilar, så gyllne den pilar på tusende sätt.
Än den på tavlan med mjölkforsen vilar,
än smeker den ljuvligt Marie Antoinette.
"Kasper" är bra. - Ja.- Tröstrik att ha.- Ja.-
När man på domen skall vänta i dag.- Ja.
Ute i väntrummet solstrålen ilar, så gyllne den pilar
bland blomster och bla.

Inifrån mottagningsrummet nu stiger en gumma så viger nyss blek steg hon in.

Nu är hon frisk och så rosig hon niger
för doktorn, som skymtar på tröskelen sin.
Nå känns det bra?Ja. Utmärkt,vasa? Ja. Glöm inte pillret som frun skull ta! -Va?
Inifrån mottagningsrummet nu stiger en gumma som niger och suckar sågla

Snart jag därinne står blek med mitt linne i handen och lyss på mitt hjärta som slår.
Mystiskt han sysslar i rummet därinne. Nu stiger hon ut med sitt upp-strukna hår.
Där känns ett sting? Nä. Känns ingenting? Nä.
Hjärtat nog bultar vid brådska och spring. Nä.
Snart jag därinne går blek med mitt linne och doktorn går tankfull på korkmattan kring.

Tja! Vi får försöka att sluta och röka,
och supen den måste vi glömma ett slag.
Tja! Promenaderna dem få vi öka.
Vårt te ej för kallt, ej för varmt, tycker jag.
Hältar er gång? Nä. Kragen för trång? Nä.
Vi har haft ont uti benet nån gång? Nä. Tja! Vi får försöka
att sluta och röka. Glöm punschen och pipan fast tiden blir lång.

Timmarna rinna, och dagarna svinna, o. åter en dag hos min doktor står jag.
- Vi äro bättre, jag tycker mig finna!
Han lyss på mitt bröst, och jag ser i hans hår.
Utmärkt vigört! Nä. Intet som stör! Jo, doktorn jag tror att jag håller på dör.Oj!

Timmarna rinna, o.dagarna svinna,och åter jag står där så vissen o. loj.

Tja! Vi får försöka att börja och röka, en konjak på morgonen helst om det går!
Suparnas kvantum vi strax måste öka, och punschen skall kylas tills frostig den står.
Det blir väl bra? U Ja! Utmärkt,vasa? Ja! Sådan en doktor ska människorna ha. Ja!
Ståtlig han stiger mot dörren, jag tiger och bugar mig djupt för min doktor i dag.

S p e l m a n n e n .

Jag är spelman, jag skall spela på gravöl och på dans
i sol och när skyar skymma månens skära glans.
jag vill aldrig höra råd, och jag vill spela som jag vill,
jag spelar för att glömma, att jag själv finnes till.

Jag vill inte tröska råg, jag vill inte repa lin,
ty den hand, som stråken skälver i skall hållas vek och fin.
Ni får inte ge mej bannor, eller kalla mej för lat,
fast jag stundom hellre hungrar än jag spelar för mat.

Jag vill inte gräva jorden, jag vill inte hugga ved,
jag vill drömma under häggarna tills solen hon gått ned.

Hos min doktor (Birger Sjöberg) arr. Paul Tjäder

Och i kvällens röda brand skall jag stå upp med min fiol
och spela, tills ert öga lyser hett som kvällens sol.

Jag skall spela, när ni gräva era kära ner i jord,
jag skall spela hela sorgen i en visa utan ord.
Och det svarta som var döden och som hälsat vid er säng,
det skall forsa som en strömmande sorg från min sträng.

Jag skall följa genom dalarna i höstens höga natt
och i rök från hundra miler skall jag spela som besatt.
Och när natten böljar beckswart över skogstjärnens skum
mina basar skola ropa djupt ur mänskosjälens rum.

Tre sorgens strängar har jag- den fjärde har gått av,
den brast i en skälvning på den bästa vännens grav.
Men ända in i döden vill jag följa er med sång--
Jag vill dö, och jag vill spela till uppståndelse en gång.

T a t t a r e - E m m a .

3. När speleman inne på logen, han drillar en dans,
Å Tattare-Emma från skogen den licksta som fanns.
Te si, ho ä kringest te svinga i vänningera
när storpolska går så då visslar i klänningera
Hennes hår ä svårt som di mörkesta nätter ä då undelit osv.

4. Ho ä söm ho hadde e fjäder inunner si sko
Å inte e sula tå läder, ti så danser ho
(Kanske: Å när söm ho danser må Tjäder, ja då jublar ho)(Agust brukte sjunga så)
Å var ho ä må blir då träta blann fleckera o. slagsmål blann pöjkera di närmesta veckera. Hennes hår osv.

5. Å far min han säjer därhemma, att ja, ja ä dum, söm håller utå Tatter-Emma, men va bryr ja mä um, att Tattare-Måns, hennes far ä en stackare, söm skälls för en tjuvstryk, en sköjare, en rackare! Hennes hår osv.

H e l g d a g s k v ä l l i timmerkojan.

Bort, längtande vekhet, ur sotiga bröst! Vik, bekymmer, ur snöhöljda bo.
Vi ha eld, vi ha kött, vi ha brännvin till tröst, här är helg djupt i skogarnas ro.

Sjung, Björnbergs-Jon, ur din fullaste hals om kärlek och rosor och vår!
Stäm fiolen, Brogren, och spela en vals förspökblåa, månlysta snår.

Det är mil efter miltill lador och hus där frosten går tjurig vid grind
Här är lustigt i stockeldens gula ljus, som darrar i nattens vind.

Du är fager, Brogren, i eldglans röd där du gnider din svarta fiol,
för mat och för brännvin du glömt all nöd, och din panna är ljus som en sol

OchJon, där du sitter vid grytan din, en baron i din mollskinnsskrud,
se fast åren ha garvat ditt sega skinn i ditt sot är du ung som en gud!

Och Vargfors-Fredrik, du skrattande man som vill alla uslingars välkom, sjung om din ungdom synd om du kan, och en skål för din gosse själ!

Och när morgonens stjärnor blekna och dö och när ångorna stelna till is,
och när dagningen skälver på myr och sjö vi sova på doftande ris.

Då sova vi alla på granris tungt och drömma om bleka mör
och snarka och vända oss manligt och lugnt medan elden falnar och dör.

Tattare-Emma (Sjunges på närkingspråk) (Jeremias i Tröstlösa) arr. Paul Tjäder

1. Den gren-nu-te flec-ke dä-hem-ma pi-ra ä dö! Å Måns sät-te-res
2. Om ba-ra ni hör-de na skrat-ta, trot-de ni mej. Å om ni har

svartöj-da Em-ma ä dä-je-li mö' Hon-nes hår ä svårt som di mörkesta nätter
svårt för te fat-ta, då kla-ra ni sej. Hen-nes mun-ka ä rö ä hon-nes kin ä

nätter-na ä dä un-der-lit (3 första raderna kan 1. inskjutas) då tar jag längtan åttera
tänner-na i hen-nes mun-ka ä mjalka ä kärnera. Hennes mun-ka ä dä un-der-lit då tar jag längtan åttera

Helgdagskväll i Timmerkojan arr. Paul Tjäder

(Mot schoning Gj. Brandelius)

Bort, längtan-de vek-het ur so-ti-ga bröst, vik, be-kymmer, ur snöhöj-da bo. Vi ha

eld, vi ha kött, vi ha brännvin till tröst, här är helg djupt i skogarnas ro. Sjung,

Björnbergs-Jon, ur din fullaste hals om kär-lek och ro-sor och vår! Stäm fi-

o-len, Brogren, och spe-la en vals för spökblåa, måns-ly-sta snår!

Mina favoritvisor.

Tonsatsen fort

KÄLLAN (Ack. Sundstedt)

T. Svedbom
ur Paul Tjäder

1. Käl - lan i ska-mens famn
2. Vad sig en kan fröjd

rö - ver dig
ut - ur mina

hvil - ar sig sval och klar,
li - vet nöjd

le - ar i en solglömsk glans,

vet ej vad mer - man - na - der
käl - lan ej an - nat tål - er än li - ten kvarn av grönt vi - ver kring

dyg - la en mygg - an dans.
li - ten stig - ga vat - ten - ret som vai - grönt, trevligt, som

pärl - ing bild - ar i en fot - be - trädd
sjung - ly lätt, liksom som fo - gel - ton stöter. I käl - lan i ska - mens famn, viss - ti - jag blott - dit - ta - mera,

när jag en kopp be - stämt, när jag har vil - ro - se gått.

Längtan till Italien

Ruja Sjöberg ur Paul Tjäder

Jag längtar till I - ta - lien, till I - ta - liens sköna land, där små citroner gu - la de

väx - a upp på strand, där näk - ter - ga - lar dril - la allt ut - i da - len stilla, och

små - ter - na på i - ö - da de lys - a upp på sand.

En nidvisa om Tok-Anders Kärlek

DEN SKÖNE ROSENBLOM (E.A. Karlfeldt)

Paul Tjäder

ur Bro - lag

stund jag

ur Paul Tjäder

i - bland följa der kam - mar

Längtan till Italien.

Den unge man, som konditionerade i en diversehandel i den trånga men vackra stad, vilken kallades Lilla Paris - det var samme man, som sedan blev förälskad i Frida - brukade, när det skymde och alla papperslappar voro upplockade samt golvet stänkt med vått sågspån och sopat, hängiva sig åt drömmerier. Vid ett sådant tillfälle drömde han, sittande på en låg pall bakom hyllan med hattfilterna, om Italien, kanhända därför, att han nyligen sett ett färgblänkande sydländskt landskap på en burk med citronkarameller.

Jag längtar till Italien, till Italiens sköna land,
där små citroner gula, de växa uppå strand,
där näktergalar drilla allt uti dalen stilla
och snäckorna så röda, de lysa uppå sand.

Jag längtar till Italien, där palmerna de stå
så doftande och höga med gröna blader på,
där gossen speler luta invid sin flickas ruta,
när aftonstunden kommer med många stjärnor små.

Jag drömmer om Italien vid skymning i vår bod
där kryddor sällsamt dofta bland lådor och bland lod.
Jag ser i mina drömmar de silvervita strömmar
med tusende gondoler uppå den klara flod.

Jag tycker, att jag ser, hur i månens milda sken
jag vrickar fram gondolen på böljan klar och ren,
och hur i aktern sitter, begränsat av stjärnans glitter
en späd italienska med röst så ljus och len.

Hon sjunger om Italien, Italiens sköna land,
där små citroner gula, de växa uppå strand,
där näktergalar drilla i dalen, mörk och stilla,
när solen sjunker ner bak Vesuviusea rand.

Min favoritvisa!

Tämligen fort.

KÄLLAN (Alb. Edelfelt)

V. Svanbom
av Paul Fjäder

1. Käl-
2. Vårt

vet ej vå-
sjung-le en

mål-ig bi-
sjöng sly tä-

när jag en

jag le

vårt k

smärko

Den skÖne Roseablom
(En nidvisa om Tok-Annas kärlek)

Jag minns dig, har i pappershatt och färgesmyckad blus
du som en brokig fågel satt på åsen av vårt hus.
Jag minns, och varje stund jag hör din stämmas näktergal,
som stämde in bland fåglars kör i sommarkvällen sval.

Om dagen jag beskådar blott ditt verk, min konstnär god --
klädkisten, strålande så blått och dunkelbrun kommod.
I skrubben där du färger rev och visslade och log
står sängen som blott grundad blev förr´n trolöst bort du drog.

På nytt jag smyckat som till fest min kammar denna kväll.
Min konung, kom och bliv min gäst, kom, ljuvaste gesäll!
Det klagar ömt i vindens vin vid dörr och fönsterpost;
mig tycks det suckar: "Släpp mig in från snö och vinterblåst."

Är du den sköne Rosenblom, ej hövs dig klaga så;
då känner du båd lås och bom och drar dem själv ifrå.
Men är du nattens hemska gast, en bonddräng ful och rå,
då beder jag, vik bort med hast, att fritt jag sörja må.

Ack fjärran, fjärran målar du, mitt hjärtas Rosenblom!
För andra kvinnor strålar nu din skönhets rikedom.
Men snart är ju den blomma all som aldrig solsken får;
kanhända att du komma skall, då sorgens bud dig når.

Tag pensel då, o Rosenblom, tag kimrök, elfensvart.
Tag mörker av den längtan som min död omsider vart.
Tag silverfärg till stjärnor små, så bleka som din vän,
som ej kan ro i kisten få, om du ej målat den.

Att vara sjöman.

(Först sjunger försångaren en rad. Den upprepas av sällskapet. Så förfares lika med andra raden. En jvlig växelsång i ett glatt gäng)

Att vara sjöman är ett härligt liv.
När glasen klinga då få vi dricka, då få vi dricka champanjevin.

Champanjevin det är en härlig dryck.
En skål för flickan i nästa hamnen, en skål för Evelin med öppen famn

Att vara sjöman är ett dystert liv.
När andra sova, då får jag vaka, då får jag ensam vid rodret stå.

Att vara ensam behöver du väl ej.
För om du skriver, så vill jag svara, att du är vännen min o jag är d
Nu är det kväll, nu vill jag fara hem, till lilla vännen som är alle
och väntar på mej v a r e n d a k v ä l l.

En nidvisa om
Tok-Annas kärlek

DEN SKÖNE ROSENBLOM

(E.A. Karlfeldt)

Paul Fjäder

Jag minns dig, har i pappers hatt och färge-smyc-kad blus du som en bro-kig

få-gel satt på å-sen av vårt hus. Jag minns och var-je stund jag

hör din stämmas näk-ter-gal, som stäm-de in i fåg-lars kör i

som mar-kvål-len sval.

(Upphovet vet jag intet om) Mormor Huldas älsklingsvisa. av Paul Fjäder

vet vår-te u-ti da-lens famn en blom-ma skön för-u-tom nå-gon i-bland
sin. Lil-la fjä-ril, kom till mig! Min kvast så har den blom-ma livet kos-tat
Men fjä-rilen Kär-lek är så kort till and-ra blom-mor flög den bort. Och blom-man

da-lens blom-mor små hon fag-rast var om-kring
bort skall blom-man dö bli kall som vin-tens snö.
med sitt ö-ga slog, hon viss-na-de och dog.

Mina
små
dag

ATT VARA SJÖMAN

Att va-ra sjö-man är ett här-ligt liv när gla-sen klinga då få vi dricka då få vi dricka champanjevin.

Orovfyllt, dramatisk.

(C. Taube)

BALLADEN OM BLUE BIRD

av Paul Fjäder

Det var "Blue Bird" av Hull, det var "Blue Bird" en brigg, som med sviktande stumpar stod på över Soten i snöstorm med nerisad

ö - ver So - ten i snö - storm med ner - i - sad rigg själva julafton sjuttiotvå. — Surra

vrid d. kalle

svensken till ros han kan dreja en spak, ro-per skepparn. All right boys, lös av! Och Karl

slå gång på så bi ä vå - ...

Stam ne från Sö - gon blev sed - vad till ros på "Blue Bird" var en konst att bli vrak.

Här är dörren.

(E. Taube)

Polka

ar P. Fjäder

Här är dör - ren, tryck på knap - pen! Här bor Fri - tiof An - ders - son. Tänk, från den - na ly - an ser han he - la Stock - holm

o - vanifrån. - Kära Fri - tiof, säg, hur mår du, och hur trivs du här i stan? Mår och trivs? Jo,

det förstår den, att jag trivs som fara ban med två tomma pilsnerflaskor och en frusen vatten kran.

(E. A. Karlfeldt)

Schottisvartat

"BLUE BIRD"

Paul Fjäder

Blue Bird Hai i luren

" Blue Bird" av Hull

(Sann händelse, berättad av Fritiof Andersson, vars fader gick med i räddningsbåten, när Blue Birds besättning skulle bärgas.)

1. Det var Blue Bird av Hull, det var Blue Bird, en brigg,
som med sviktande stumpar stod på över Soten i snöstorm med nerisad
rigg
själva julafton sjuttiotvå. "Surra svensken till rors! Han kan dreja
en spak!" ropar skepparn. All right boys, lös av!"

Här är dörren, tryck på knappen...

1. Här är dörren, tryck på knappen! Här bor Fritiof Andersson.
Tänk, från denna lyan ser han hela Stockholm ovanifrån.
-Kära Fritiof! Säg, hur mår du, och hur trivs du här i stan?
-Mår och trivs? Jo, det förstår du, att jag mår som fara banmed tv tomma pilsnerflaskor och en frusen vattenkran.

2. Is på hela Riddarfjärden! Is från början och till slut!
Varken färjor eller båtar! Inga båtar kan gå ut!
Bara is och gråa kajer och vid Slussen i en vak
simma några frusna änder--frusen är jag själv och slak
Himlen mulnar, luften kulnar, snön yr vät kring torn och tak.

3. Ack, min lilla svenska fröken, Brita, hon från Roslagstull
Söderns sol och varma vindar för jag från för hennes skull.
Sicken jänta! Kunde vänta, tror ni, å i helsicke!
När jag knackade på dörren kom en karl och öppnade.
- Ni ursäktar kanske, sa han, men vi ä förlovade .

4. Sista brasan i kaminen ska jag elda med de brev
som hon sände mig till Rio och de vykort som hon skrev
Sedan skall jag ta en hyra till det fjärran Ecuador!
Där planterar jag bananer och blir stor exportador!
Med en fet och skön kreolska gifter jag mig, ni förstår!

5. Där med kavaljersfasoner skall jag leva och bli fin,
stekta sparvar och kalkoner äter jag och dricker vin.
Stora skutor från Europa lasta frukt på min plantage.
Med ministrar och konsuler spelar jag karambolage!
Jag blir konsul, jag blir konsul med galoner och plymage!

Orm fyrd
dramatisk

(C. Tavela)

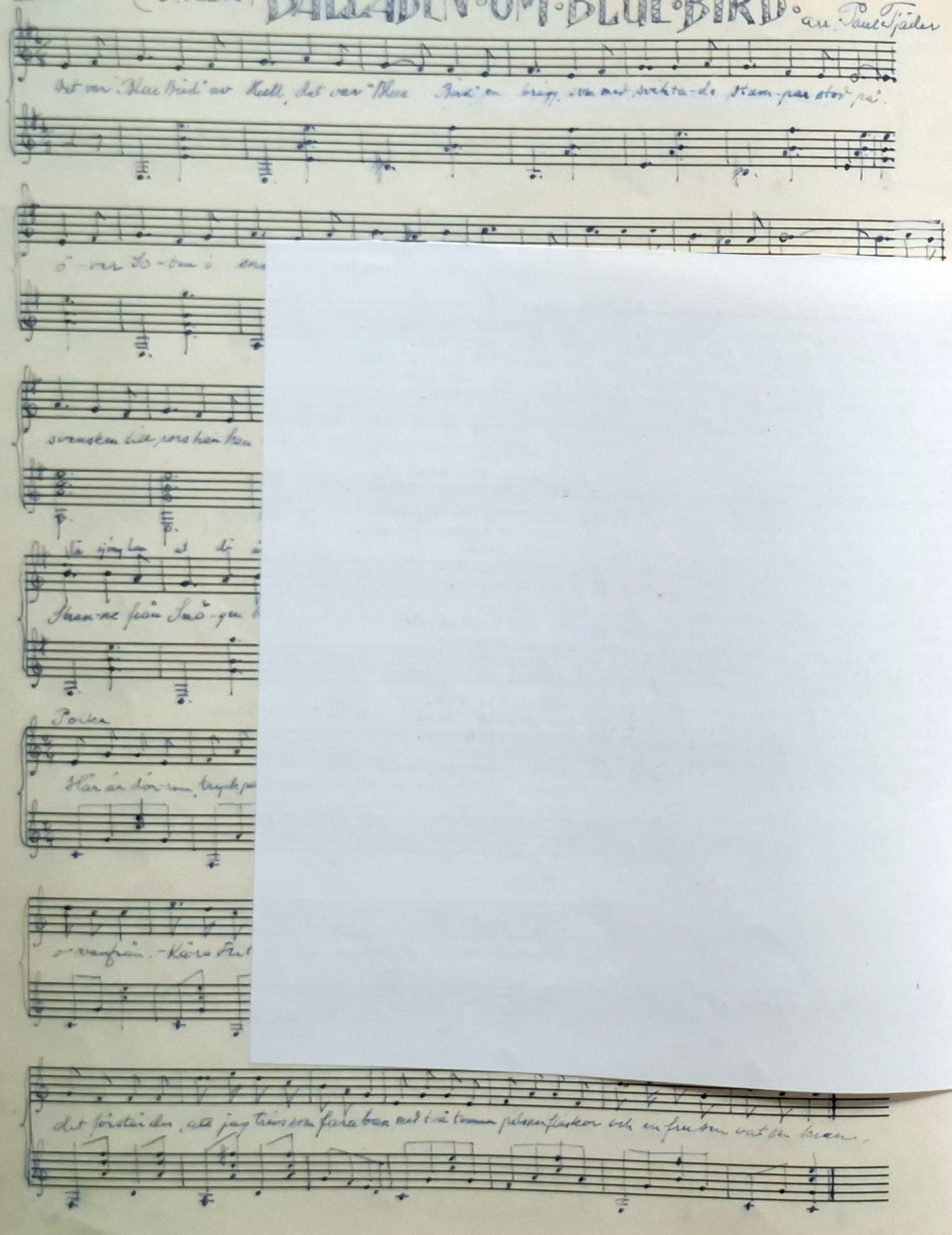

(E. A. Karlfeldt)

Schottisvartet

~ JULIA DJUPLIN ~

Paul Fjäder

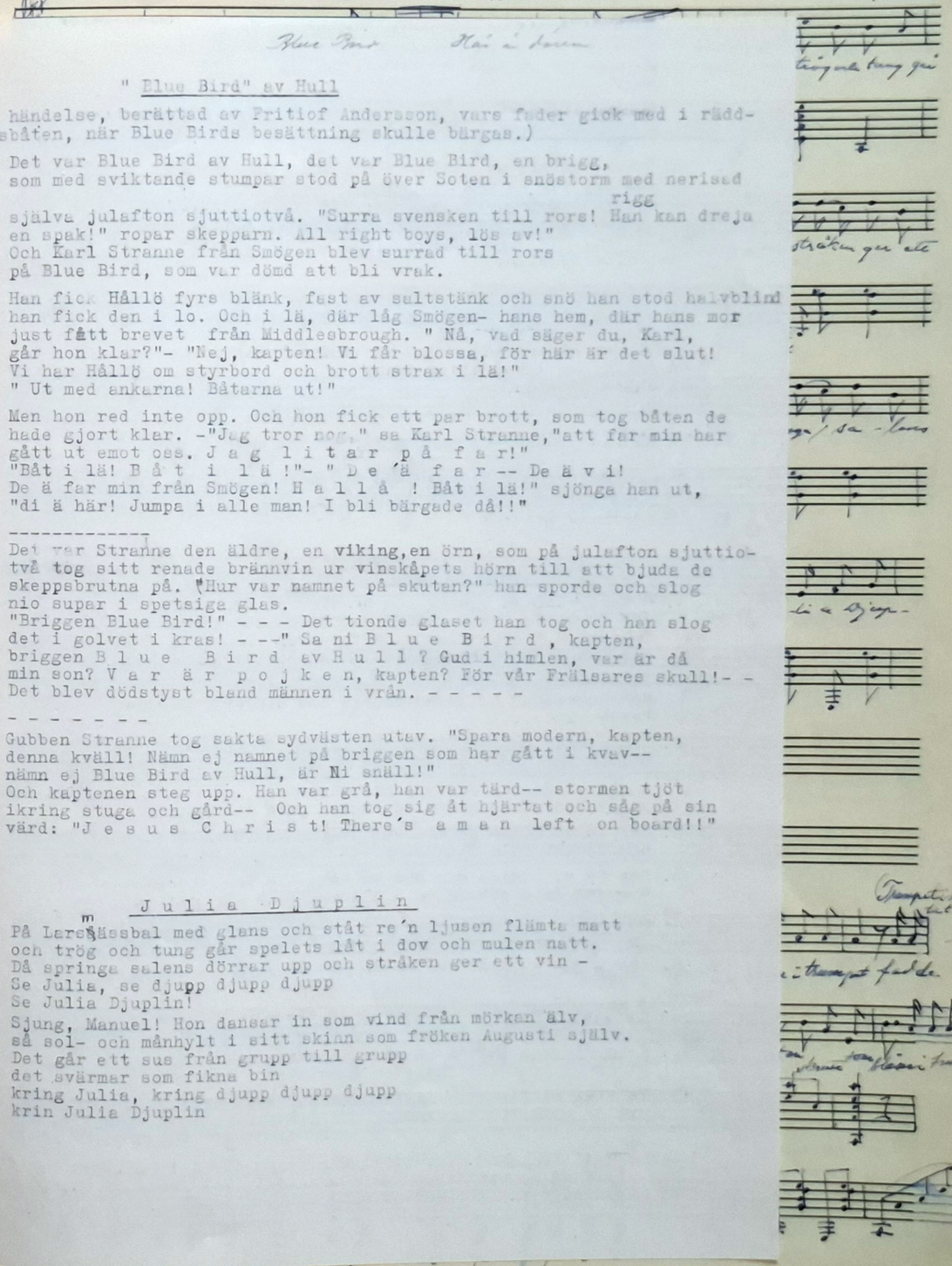

" Blue Bird" av Hull

(Sann händelse, berättad av Fritiof Andersson, vars fader gick med i räddningsbåten, när Blue Birds besättning skulle bärgas.)

1. Det var Blue Bird av Hull, det var Blue Bird, en brigg,
som med sviktande stumpar stod på över Soten i snöstorm med nerisad rigg
själva julafton sjuttiotvå. "Surra svensken till rors! Han kan dreja en spak!" ropar skepparn. All right boys, lös av!"
Och Karl Stranne från Smögen blev surrad till rors
på Blue Bird, som var dömd att bli vrak.

2. Han fick Hållö fyrs blänk, fast av saltstänk och snö han stod halvblind
han fick den i lo. Och i lä, där låg Smögen- hans hem, där hans mor
just fått brevet från Middlesbrough. " Nå, vad säger du, Karl,
går hon klar?"- "Nej, kapten! Vi får blossa, för här är det slut!
Vi har Hållö om styrbord och brott strax i lä!"
" Ut med ankarna! Båtarna ut!"

3. Men hon red inte opp. Och hon fick ett par brott, som tog båten de
hade gjort klar. -"Jag tror nog," sa Karl Stranne,"att far min har
gått ut emot oss. J a g l i t a r p å f a r!"
"Båt i lä! B å t i l ä !"- " D e ´ä f a r -- De ä v i!
De ä far min från Smögen! H a l l å ! Båt i lä!" sjönga han ut,
"di ä här! Jumpa i alle man! I bli bärgade då!!"

4. ----------
Dei var Stranne den äldre, en viking,en örn, som på julafton sjuttiotvå tog sitt renade brännvin ur vinskåpets hörn till att bjuda de skeppsbrutna på. "Hur var namnet på skutan?" han sporde och slog nio supar i spetsiga glas.
"Briggen Blue Bird!" - - - Det tionde glaset han tog och han slog det i golvet i kras! - --" Sa ni B l u e B i r d , kapten, briggen B l u e B i r d av H u l l ? Gud i himlen, var är då min son? V a r ä r p o j k e n, kapten? För vår Frälsares skull!- - Det blev dödstyst bland männen i vrån. - - - - -

5. - - - - - - -
Gubben Stranne tog sakta sydvästen utav. "Spara modern, kapten, denna kväll! Nämn ej namnet på briggen som har gått i kvav-- nämn ej Blue Bird av Hull, är Ni snäll!"
Och kaptenen steg upp. Han var grå, han var tärd-- stormen tjöt ikring stuga och gård-- Och han tog sig åt hjärtat och såg på sin värd: "J e s u s C h r i s t! There´s a m a n left on board!!"

J u l i a D j u p l i n

1. På Lars Hässbal med glans och stråt re´n ljusen flämta matt
och trög och tung går spelets låt i dov och mulen natt.
Då springa salens dörrar upp och stråken ger ett vin -
Se Julia, se djupp djupp djupp
Se Julia Djuplin!

2. Sjung, Manuel! Hon dansar in som vind från mörkan älv,
så sol- och månhylt i sitt skinn som fröken Augusti själv.
Det går ett sus från grupp till grupp
det svärmar som fikna bin
kring Julia, kring djupp djupp djupp
krin Julia Djuplin

Ovanfjuds dramatisk.

(C. Tavelin)

BALLADEN·OM·BLUE·BIRD· av Paul Fjäder

Julia Djuplin forts

3. Det står som eld ur spelmans rör och fladdrar av och till.
En känslig våg av män och mör
nu damsvinden (eg. valsvinden) rör som gan vill,
och ingen följer varje gupp på Krylboms violin
som Julia, som Djupp djupp djupp
som Julia Djuplin.

4. Som blommor lyfta yrt på äng för vinden sina skört
så svajar här för flöjt och sträng
så mången jungfrusört,
men ingen kastar högre upp sin skära krinolin
än Julia, än djupp djupp djupp
än Julia Djuplin.

5. Överhoppas

6. En klocka prunkar på vårt golv; när midnattstimmen slår
i lucken stå apostlar tolv och sjunga tolv gutår.
Men fåfängt manar tidens tupp med halsen full av vin.
Se Julia, se djupp djupp djupp
se Julia Djuplin.

Visan om Karlsborg

1. E visa vill ja sjunga som handlar om Karlsborg
där finns då ingen glädje men ej heller någon sorg
fadderi å fadderullan ri å fadderej fadderi å fadderullan lej
där finns då ingen glädje men ej heller någon sorg.

2. På morronen när sola går öpp så trind och het/fet/
då kömmer där en liten skrutt som blåser i trumpet.
Fadde ri .....

3. Sen kommer dagkorpralen öch säger: "Gossar små /blå/, ~~bli~~-
bliven liggandes i sängarna så ska ni kaffe få."Fadderi

4. Å när vi drucki kaffe å äte vinerbrö
ja då äro vi så mätta så båller på å dä Fadderi

5. Sen få vi sätta på oss vår granna uniförm
som tjusar alla flickorna och tager dom mä störm Fadderi

6. Sen få vi ställa öpp oss mä tåna i e ra
å magen in å bröstä ut å blicken go å gla Fadderi

7. Så kömmer dä skärsanten med svärdet allt uti sin hand.
Då ropar alla:"Gud bevare kung å fosterland!" Fadderi

8. Sen ligga vi å ala mä marun på vår rygg
å slöss söm riktiga /tappra/ krigare mot--- flugor å mot mygg. Fadd

9. Å när vi sep marscherat så där ett par tre mil
då rycker strax befälet ut å hämtar oss me bil Fadderi

10. Å öm vi utpå fälten du alltför marit haft
då gå vi hem till översten å dricker hallonsaft Fadderi

11. Te sist så får vi midda ibland så är dä kött
utå en gammal mager ko söm utå bekymmer dött Fadderi

Denna visa kan användas, ifall där finns någon i publiken som fått det militära om bakfoten! Man bör meddela det från början, på det ej någon på grund av överraskning skall"tjockas ".

Klemp. ackompanj

(E. A. Karlfeldt)

Schottisartat

JULIA DJUPLIN

Paul Fjäder

Visan om Karlsborg.

Trumpetimitation

tramp, pukslag

(Ännu vissa är vi gamla ensamma vi, du vita fågel!)

En spelmans jordafärd (Don Anderssons)

Tröligen O. Ris-egen melodi, sv. t. gitarr Paul Tjäder

Sorgmarsch

(2 ggr)

Förr än ro-sig mor-gon ly-ser ö-ver Himmel-mo-ra kam,

se då bär-s där ut en död från Berga by!

Ö-ver bac-kar-nas små blom-mor går det tys-ta tå-get fram,

tys-ta tå-get fram-an-der mor-gon-him-lens sva-la grå-a sky.

Tunga stöv-lar ta-ga steg ö-ver ro-sen-sål-lad teg tunge

hu-vu-den sej bö-ja som i bön. Bort ur ö-de-mar-kens nöd bärs en drömmare som

× vers 3 annan sättning

död ö-ver äng som un-der dag-gen ly-ser grön. Det var lus-tigt, svarar vin-den, om jag

× vers 3

vo-re en or-kan, jag skulle spe-la he-la vä-gen, där han går.

En Spelmans jordafärd.

(Don Anderssons)

Förr än rosig morgon lyser över Himmelmora kam,
se, då bäre där ut en död från Berga by.
Över backarnas små blommor går det tysta tåget fram,
under morgonhimlens svala,gråa sky.
Tunga stövlar taga steg över rosensållad teg,
tunga huvuden sej böja som i bön.
Bort ur ödemarkens nöd bärs en drömmare som död
över äng som under daggen lyser grön.

Han var underlig och ensam, säja fyra svarta män,
han led ofta brist på husrum och bröd.--
Se en konung, säja rosorna och trampas på igen,
se en konung och en drömmare är död!
Det är långt, säja bärarna, det känns som många mil,
och när hetare blir dagen går man trött.--
Gången varligt, talen sakta, susar sälg och sjunger pil,
det är kanske någon blomma som har dött.

Men när kistan vaggar svart genom vårens gröna skog,
går en tystnad genom morgonvaknad teg,
och då stannar västanvinden för att lyssna vem som tog
mitt i rosorna så stora tunga steg.
Det är bara Olle Spelman susar tall och sjunger gran
han har lyktat sina hemlösa år.--
Det var lustigt, svarar vinden, om jag vore en orkan
jag skulle spela hela vägen där han går.

Över gräs och gråa hus flyger natten som ett sus,
bleka stjärnor blinka fattigt från sin sky.
Över heden ifrån väster nedåt tjärnen går ett ljus,
går en sång över näckrossållad dy.
Och stormen sjunger svart och vitt och i skum kring Härnaön
sjunga vågorna om ödemarkens nöd.
Över svarta vreda vatten spelar natten upp till bön,
ty en spelman och en drömmare är död.

Ä-n-m-ä-p-å-d-ä-

Gust. Fröding
musik Paul Tjäder

e lig där i

i da mä-på-dä-e-da

Paul Tjäder

ch ängens allra

g ti-dlös-lig, och

ska gång jag

En spelmans jordafärd (Dan Andersson)

Tidigare D. A.s egen melodi, nu tonsatt av Paul Tjäder

Sorgmarsch

Ä du mä på dä? (Gust. Fröding)

1. Mi jänte ho hadde söm jäntera plä två yger tå sol å ett hjarte tå trä,
ja låg där å kve söm ett kräk på knä åsa: vell du ta mä, såuschli ja ä?
Ä du mä på dä, ä du mä på dä? -- å tänkte att jänte va mä.

2. Ho las i e bok å ho bynte å blä å va söm ho rakt inte alls va mä.
Ja tösa, ja ba: "ja vell fö, ja vell klä mi käre lelle tös mä dä bäste söm ä,
ä du mä på dä, ä du mä på dä? Da flint'ho, da sa ho: nähä!

3. Nä allri, nä allri, nä ni ganger nä, förr tog ja fäll bäsen, söm jänt säjer bä,
än kräke, söm jämt sier mä på dä, ä du mä på dä, ä du mä på dä
ä du mä på dä, ä du mä på dä, nä ni ganger, ni ganger nä.

4. O gösser I alle söm faller på knä
I vet fäll, I hör fäll valls jäntera ä,
ä yga tå sol, så ä hjarte tå trä, lätt jäntera gå, ä ni mä på dä,
ä ni mä på dä, ä ni mä på dä?--
ja tänker, ja tror I ä mä!

Den första gång jag såg dig. (Birger Sjöberg)

Den första gång jag såg dig, det var en sommardag
på förmiddan, då solen lyste klar,
och ängens alla blommor av många hundra slag,
de stodo bugande i par vid par.
Och vinden drog så saktelig, och nere invid stranden,
där smög en bölja kärleksfull till snäckan uti sanden.
Den första gång jag såg dig, det var en sommardag,
den första gång jag tog dig uti handen.

Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn,
så bländande som svanen i sin skrud.
Då kom det ifrån skogen, från skogens gröna bryn
liksom ett jubel utav fåglars ljud.
Då ljöd en sång från himmelen, så skön som inga flera
det var den lilla lärkan grå, så svår att observera.
Den första gång jag såg dig, då glänste sommarskyn
så bländande och grann som aldrig mera.

Och därför när jag ser dig, om ock i vinterns dag
då drivan ligger glittrande och kall,
nog hör jag sommarns vindar och lärkans friska slag
och vågens frus i alla fulla fall.
Nog tycker jag ur dunig bädd sig gröna växter draga med blad
med bläklint och med klöverblad, som älskande behaga,
att sommarsolen skiner på dina anletsdrag,
som rodna och som stråla och betaga.

Ä-du-mä-på-dä-

Gust. Fröding
musik Paul Tjäder

Mi jänte ho hadde söm jänte-ra plä två yger tå sol ä ett hjarte tå trä, ja låg där å

kve söm ett kräk på knä å sa: "vell du ta mä, sä schli ja ä? ä du mä på dä ä du

mä på dä, ä du mä på dä, å tänk-te att jän-te va mä.

Je upp för valstakt!

Moderato (¾-valstakt) ° ° ° Den första gången ° ° ° (Birger Sjöberg) arr. Paul Tjäder

Den förs-ta gång jag såg dig, det var en Sommardag på förmiddan då solen lyste klar, och ängens alla

blommor av många hundra slag, de sto-do bu-gande i par vid par. Och vinden drog så saktelig, och

ne-re in-vid stran-den, där smög en böl-ja kärleksfull till snäckan uti sanden. Den första gång jag

såg dig, det var en sommardag den första gång jag tog dig uti hand-en.

Småländsrapsodi — Text o. musik: Paul Tjäder

Uti Småland har en då så gött, en så lätt kan få en plött, en plött

Berg och backar ä söm ost och brö, vattnen såsom vin.

Intet annat lann, söm ä så rart å så behaglit

En uppvisa kan. Höpp fadderallan lej.

Fiskarvisa (E.A. Karlfeldt) Paul Tjäder

Min stråt är glad, min sol är bjärt, min styrman är en tös, liksom en gädda rak och smärt och knubbig som en gös.

Blir fisket uselt eller stort, det bör mig ej ett dyft—

Den bästa fångst jag nånsin gjort Har nyss ombord jag lyft.

Småländsrapsodi (P. Tjäder)

1. Uti Småland har en då så gött, en så lätt kan få en plött
   en plött

   Berg och backar ä söm ost och brö, vattnen såsom vin.
   Intet annat lann, söm ä så rart å så behaglit
   En uppvisa kan. Höpp fadderallan lej.

2. Hur du vänder, hur du ställer dej, laga så du får en trogen vän!
   Bort förgå de yngre dagarna, komma ej i-gen.
   Sörgfritt lever jag, för jag är den söm rett mej sjölver
   Intill denna dag, höpp fadderallan lej!

3. Lilla blomman är förtjusande när hon i sin fulla fägring står,
   När höstvinden kommer brusande blomman vissnar å.
   Tänk på dä, min vän, du såsom liknar blomman än, ja
   Liknar blomman än, höppfadderallanlej!

4. Vän min, jag på dig är tänkande, och mitt hjärta glädS å ögat ler
   Båd när soln är morgonblänkande, och när hon går ner.
   Töcker du öm mej?Allt intill döden? Ja dä gör jag
   Sviker aldrigå dej, höppfadderallanlej.

Fiskarvisa (E.A.Karlfeldt)

1.Min stråt är glad, min sol är bjärt, Min styrman är en tös
Liksom en gädda rak och smärt och knubbig som en gös.
Blir fisket uselt eller stort, det bör mig ej ett dyft---
Den bästa fångst jag nånsin gjort Har nyss ombord jag lyft.

2. Men stackars, stackars varje mö, som går i fiskarbåt
   Och strövar på den trolska sjö, där vinden löper våt!
   I land hon tumlar yr och vild med hjärtat mer ej fritt,
   Ty vågens sång och fiskarns bild Dem blir hon aldrig kvitt.

3. Men sörj ej, sörj ej, liten vän! Mitt hjärta redligt är.
   Om du kan lida mej igen Jag tro och lit dig svär.
   Ty ytan hos en böljans man Kan växla så och så,
   Men under skvalpet gömmer han Ett trofast djup ändå.

4. Min stuga står på Sonnbo ås Och sanden ger ej bröd.
   Där finns ej ko, ej gris, ej gås Men heller ingen nöd.
   Ty abborr blänker på mitt bord och braxen på mitt fat
   Och KÄRLEK, flicka-- tro mitt ord-- Är styvare än mat.

Kommentarer (forts)

skådade ut över en solglittrande,stilla sjö, medan jag tränade på mina visor och sjöng in nya, bl.a. Det växte,"Mor Maja"var in till byn. Oförgätlig dag. Momo kommer in, säger:"Nä, Paul, kan du den visan? Å, så många minnen den har lockat fram, när jag suttit därute och hört på,ifrån min ungdomstid."Hon hade själv spelat gitarr en gång i tiden. Du skulle sett mormor då. Kom inte och säg något illa om gamla naiva visor till mej,ni,stolta konstnärer på höga piedestaler! Vad tycker du!

45. För några år sedan fick jag ett brev, vars kuvert försetts med svarta bläckkanter. En urklippt familjenotis, Sv.dagbl, dömporträtt, Julia Wojdukiewicz de Pomain? maka till konsul, född 1875, polsk flykting från Djuplin. (avsändare advokat J.Lindström) Märkligt, unikt.

Vissa fina, å ett trevligt sätt ord. för 11 år sen på Stiftelsen

Småländsk Rapsodi — Text + o melodi: Paul Tjäder

(Sammanl. gånglåt)

Sånglåt.

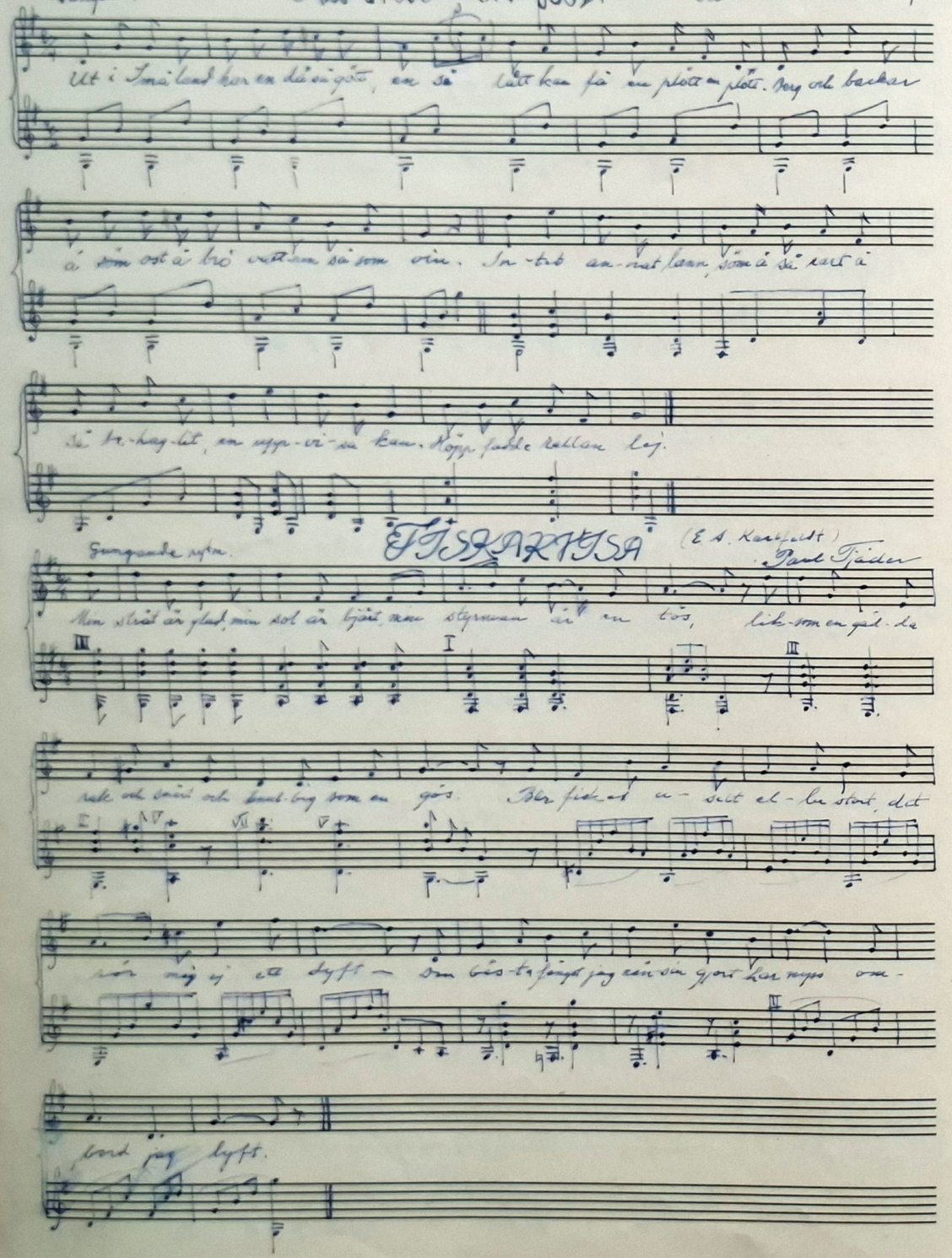

Smålandsrapsodi (P. Tjäder)

1. Uti Småland har en då så gött, en så lätt kan få en plött
   en plött

   Berg och backar ä söm ost och brö, vattnen såsom vin.
   Intet annat lann, söm ä så rart å så behaglit
   En uppvisa kan. Höpp fadderallan lej.

2. Hur du vänder, hur du ställer dej, laga så du får en trogen vän!
   Bort förgå de yngre dagarna, komma ej i-gen.
   Sörgfritt lever jag, för jag är den söm rett mej sjölver
   Intill denna dag, höpp fadderallan lej!

3. Lilla blomman är förtjusande när hon i sin fulla fägring står,
   När höstvinden kommer brusande blomman vissnar å.
   Tänk på dä, min vän, du såsom liknar blomman än, ja
   Liknar blomman än, höppfadderallanlej!

4. Vän min, jag på dig är tänkande, och mitt hjärta gläds å ögat ler
   Båd när soln är morgonblänkande, och när hon går ner.
   Töcker du öm mej? Allt intill döden? Ja dä gör jag
   Sviker aldrig dej, höppfadderallanlej.

Fiskarvisa (E.A.Karlfeldt)

1. Min stråt är glad, min sol är bjärt, Min styrman är en tös
   Liksom en gädda rak och smärt och knubbig som en gös.
   Blir fisket uselt eller stort, det bör mig ej ett dyft---
   Den bästa fångst jag nånsin gjort Har nyss ombord jag lyft.

2. Men stackars, stackars varje mö, som går i fiskarbåt
   Och strövar på den trolska sjö, där vinden löper våt!
   I land hon tumlar yr och vild med hjärtat mer ej fritt,
   Ty vågens sång och fiskarns bild Dem blir hon aldrig kvitt.

3. Men sörj ej, sörj ej, liten vän! Mitt hjärta redligt är.
   Om du kan lida mej igen Jag tro och lit dig svär.
   Ty ytan hos en böljans man Kan växla så och så,
   Men under skvalpet gömmer han Ett trofast djup ändå.

4. Min stuga står på Sonnbo ås Och sanden ger ej bröd.
   Där finns ej ko, ej gris, ej gås Men heller ingen nöd.
   Ty abborr blänker på mitt bord och braxen på mitt fat
   Och KÄRLEK, flicka-- tro mitt ord-- Är styvare än mat.

Kommentarer (forts)

skådade ut över en solglittrande, stilla sjö, medan jag tränade på mina visor och sjöng in nya, bl.a. Det växte, "Mor Maja" var in till byn. Ofürgätlig dag. Momo kommer in, säger: "Nä, Paul, kan du den visan? Å, så många minnen den har lockat fram, när jag suttit därute och hört på, ifrån min ungdomstid." Hon hade själv spelat gitarr en gång i tiden. Du skulle sett mormor då. Kom inte och säg något illa om gamla naiva visor till mej, ni, stolta konstnärer på höga piedestaler! Vad tycker du!

45. För några år sedan fick jag ett brev, vars kuvert försetts med svarta bläckkanter. En urklippt familjenotis, Sv.dagbl, dåmporträtt, Julia Højdukiewicz de Pomsin? maka till konsul, född 1875, polsk flykting [illegible] Djuplin. (avsändare advokat J.Lindström) [illegible]

Sånglåt.

Ut i små

å små ord

så kr.-kag-

Gungande

Men strået

III

och små

små

bond jag

Barn och
dam-Kören

Egna arrangemang

Per Spelman

Norsk visa
arr. Paul Fjeder

Hurtigt

Per Spel-man han ha-de en en-des-te ko. Per Spel-man han ha-de en en-des-te
" " spe-le, och fe-lan han lät " " " spe-la och fe-lan hon
Och om jag vat jam-mal som sten un-der bro. Och om jag vat jam-mal som sten un-der
Och om " " " mos-sa på trä " " " " " mos-sa på

Per Spel - man ha-de en ko, han ha-de en ko en en-des-te
Hon spe- la, fe-lan han lät, hon fe-la han lät ja fe-lan hon
Och vat jag jam-mal som bro som sten un-der bro som sten un-der
Och om sa jam-mal jag vat han mos-sa på trä som mos-sa på

ko. Hon byt-te bort kon sin, fick fe-lan i-gen, han byt-te bort kon sin fick
lät, så poj-kar-na dan-sa och flic-kor-na grät, så poj-kar-na dansa och
bro, så ald-rig jag byt-te bort fe-lan mot ko. så ald-rig jag byt-te bort
trä, " " " " " fä " " " "

ko
lät
bro
trä

pling pling pling pling Hon byt-te bort kon sin fick fe-lan i-gen
så poj-kar-na dansa och flic-kor-na grät
så ald-rig jag byt-te bort fe-lan mot ko "
så " " " " " fä

fe-lan i-gen, Du gam-la go-da fi-o-lin, da fi-o-lin, da fe-lan min.
flic-kor-na grät
fe-lan mot ko.
" fä

pling pling pling pling fe-lan i-gen Tim pim pim pim
flic-kor-na grät
fe-lan mot ko.
fe-lan mot fä

ESSELTE 4280

andante

Vår svenska sång

arr. Paul Tjäder

Kling-a, vi-se, och sjung, fi-ol, spe-la på hjär-tats sträng-ar!
Vi-se, du, i vars ska-ra klang köns-tens höja sig tom-mer;

Kling-a, vi-se, sjung, fi-ol
Vi-se, i vars ska-ra klang

Varm vå-ra sin-nen som som-mar-sol ly-ser på byg-dens äng-ar!
Sång, som ur fol-kets hjär-ta sprang, än-nu dess puls-slag gom-mer,

Bred din glans ö-ver var-dags-id, som ger tan-kar-na ving-ar,
Som vår fagra-ste ans-kte-röd gömes du i min-nets kis-ta,

ritard.

stäm-mor sjä-ler till helg-dags-frid, läk-ter åt sor-gen bing-ar.
fyl-ler sin-net med kraft och mod, sjung-en tröst till det sis-ta.

Spelmanslåt fr. Dalarna

Gyris Anders gånglåt

arr. Paul Tjäder

Ti go-af-ton och go-kväll, min ut-vald-aste vän hur-re le-ver nu
Har du sil-ver har du gull, har du dina ök kis-tor fulla, har du penningar vist

Ti go-af-ton och go-kväll, ut-vald-a vän hur-re
Har du sil-ver har du gull och kis-tor fulla; har du

Ti go-kväll, min ut-vald-a vän, hur le-ver
Har du sil-ver och kis-tor fulla, och pen-ning-

värl-den med dej?
ro-ar det mej.
Har du häl-san och mår bra som jag tror visst att du
Har du ett för-nöj-samt sinne, det är si-ke-do-mast

le-ver nu värl-den med dej? Har du häl-san,
pen-ning-ar ro-ar det mej. Har du nöj-samt,

som jag vill tro du
sinne, si-ke-do-mast

värl-den med dej?
ar, det ro-ar mej.
Har du häl-san bra, som jag tror visst att du
Ett för-nöj-samt sinn, det är si-ke-do-mast

har, har du häl-san visst ro-ar det mej. Har du
min, det är bätt-re än pen-ning-ar och gull. Har du

har, har du häl - - - - san det ro-ar mej det
min, det är bätt - - - - re än pen-ning-ar, än

har, har du häl-san ro-ar mej, har du
min, det är bätt - - - re än pen-ning-

häl-san visst ro-ar det mej
bätt-re än pen-ning-ar och gull

ro-ar ro-ar mej
pen-ning-ar och gull

häl-san ro-ar det mej
-ar än pen-ning-ar och gull.

Den gamla dansbåten (Ringdansvalsen)

Text o. arr. Paul Fjäder

Sopr. I: Det klingar bort'e fjär-ran från tid som fa-rit för-bi bland vi-sorna och
Nu sit-ter du där en stackare i sin van-lig-a vrå och ö-var-tig på
Och le-en-de stär jor-den i vän-lig hög-som-mar-glans. De gyll-ne fäl-ten

Sopr. II: Det klin-gar fjär-ran från tid-en fö-rit bland vi-sor-na
Nu sit-ter en stack-a-re i vrån-ig glans, de gyll-ne
Och jor-den ler ut-i som vrå-ind hia-go-

Alt: Det klingar i fjär-ran från tid som har fa-rit bland vi-sor och
Nu sit-ter en stacka-re i vrån som vanligt och ö-var på
Och le-en-de stär jor-den i som-mar glan-som och gyl-le-ne

Bs.

lä-ter-na en mun-ter me-lo-di. Kom låt oss föng-a den!
kla-go-lät-en ö-ver vår-den grå. Nu kom-mer nå-gon som
böl-ja i den sir-li-gas-te dans. Slå du din arm kring din

ada | en | rajm-ten me-lo-di. Kom | låt oss fånga | den! | Två-eat
lä-ter | ö-ver världen grå. Nu kommer nå-gon | kan-ske mel-lan
fäl-ten | böl-ja som i dans. När du slår di-na | ar-mar om-kring din

lä-ter en | mor- | di. Kom | låt oss | den | fång-a! | Vårt
lä-ter om | vard- | den | grå. Nu | kom-mer | där | nå-gon | som
fäl-ten de | gå | i | dans. När | ar-mar-ne | du | slår | din

I vårt gång be-höves ej bälg och sträng.
kan-ske Lin-kan-de kom upp nät fiskat och ungt.
kä-ras Lin, le blom-mor mot dit vit.

För

sjung-an-de gång be-hö-ves knäpp-te bälg och fin-te sträng.
ta-gen-ne kungt. Kom stämman upp, du lät-ten som gör sin-net fiskat och ungt.
kä-ras Lin för-fjus-ta små blom-mor-na åt dej och mot ditt vit.

sjungan-de gång det be-hö-ver ej stäm-ma upp, stå-ka, ej bälg el-ler sträng.
tungt gäl och kan-ske Lin kom lä-ten som gör sin-net ungt.
kä-ras om li-vet, le fjus-ta små blom-mor mot dej och ditt vit.

kan du ba-ra tral-la, så ba - ra tral-la då, tra-la-la - tra-la la

Kan du tral - la, tral-la-la då su-som-de bru-sen-de,
le-kan-de, sme-kan-de,
kling-an-de, sving-an-de

tral-la bara tralla-då tralla la tral la la

tral-la-la kom-mer kan like-som en vå-rens vind på ång-ar-na
kom-mer kan ett-baks tåg stu-gor-na och lo-gar-na tral la
gam-la lät-ten fjä-der dan-sen gå i by-ar-ne

fjä-dern de kom-mer kan like-som vå - rens vind
kan-de kom-mer kan ett-bakståg stu - gor -
sving-an-de gam-la lät-ten fjä-der by-ar - na

tral la la la

la

by kan som fjä-dern-de fjä-lor vi bli.
lov-kan fram så-lan och himme-lan blå.
glädjen blir din som om vår-gon ej fanns.

le

By kan som fjä-dern-de fjä-lor vi bli
lov-kan fram så-lan och himme-lan blå
glädjen blir din som om vår-gon ej fanns.

Skogar-na fjä - lor vi bli
sko-kan-na lov-kan så-lan och himme-lan blå
Skyar-na som sång ej fanns.

Vandrargångets gånglåt.

Fyrk folkvisa
arr. Paul Fjälen

Nu vi vand-ra vä-gen fram, häl-la-hi häl-la-hä, un-der stoj och mun-tert glam
Här är hej och här är hä " " tö-va ej gå ba-ra på
Det ger bröst-en, väl-be-hag " " åt oss el-la ö-ver lag

Nu vi vand-ra häl-la hä un-der glam och
Här är hej och här är hä tö- va ej gå
Det ger bröst-en, väl-be-hag åt oss el- la

häl-la-hi-a hä. Fris-ka tag och glatt hu-mör, häl-la-hi
" " klimp hej vä-gen tung och lång "
" " ut i skog och ut på äng "

Fris-ka tag, och glatt hu-mör hälla hi häl-la hä häl-la
klimp hej vä- - - gen tung och lång "
ut i skog och ut på äng "

häl-la-hä. Fris-ka tag och glatt hu-mör, häl-la hi häl-la
ba-ra på klimp hej vä-gen tung och lång "
ö-ver lag ut i skog och ut på äng "

häl-la-hä Det är det som su-som gör, häl-la-hi-a
Ja vi upp en lus-tig sång "
är pa-roll för vä-nat gäng "

hi häl-la-hä Det är det som su-som gör hälla hi häl-la hä häl-la
Ja vi upp en lus-tig sång "
är pa-roll för vä-nat gäng "

hä Det är det som su-som gör, häl-la
Ja vi upp en lus-tig sång "
är pa-roll för vä-nat gäng "

hi häl-la hä.
" "

hä.
"

Till Österland

Folkvisa
arr. Paul Fjälen

Till Ös-ter-land vill jag fa-ra där bor all-ra hä-ras barn
Jag där vill byg-ga en hyd-da, där man-ken stär stän-digt sä
Min själ, du gö-ra dig re-do den vi-da vä-gen att

Till Ös-ter land till Ös-ter-land till all-ra hä-ras-barn
Jag byg-ga vill en hyd-da, där man-ken stän-digt stär
Min själ gör dig re-do den vi-da vä-gen att

Till Ös- - - ter - land, till Ös-ter-land, till all-ra hä-ras-barn
Jag byg- - - ga vill en hyd-da, där man-ken stär
Min själ, gör dig re-do den vi-da vä-gen att

min bort-om bug och da-lar allt un-der da grö-nan en
grön, och där trä-den ä-ro pryd-da med blom-mor som doftar så
gå, ö-ver bug och he-dar, förr-än nat-ten oss fal-la på-

min bort-om bug och da-lar allt un-der
grön, och där trä-den ä-ro pryd-da blom-mor som grö- - nan
gå, ö-ver bug och he-dar, förr-än nat-ten fal- - la

min bort-om bug och dä-ra da- lar, allt un- der så
grön och där trä-den ä-ro pryd - da med blom- mor, som
gå ö-ver bug och to-ra he - dar, förrän nat — ten oss

lind skön, på.

Kom!

Till ös- ter land, till ös- ter land, till all- ra hä- ras barn
jag byg- ga vill en hyd- da, där man- ken stär stän- digt
min själ gör dig re- do den vi- da vä- gen att

lind skön på.

grö-nan lind, löfen skön, fallen på

bortom da- lar, bug och dä- ra

dä- lar, pryd- da

un- der så

ESSELTE 42860

Tekstfest. **Södermanlänningens sång.** K. Hemmström
Inledningsstrof o. ref. Paul Fjäder

mf 1. Enk-la sång, som to-nar i mitt hjär-ta, du är sång-en
p 2. Ca la la - - - -
p 1. Ca la la
mf 2. Kän-ner du len-det, det här - li - ga ri - ka, ba - det av kä-ler- och
om mitt barn-doms-land, da-nat ut av Her-rens e-gen hand
la la -
la la la - - -
Ös- ter-gö-tav, hem- mat för skör-den och mia-nen till-la-ka,
mel-lan hav och skogs höj-ders rand. Det blus vär-dat sin av fä-der-na i
la la - - - -
la la - - -
f hed - li - ga bryg-der och in-ning-a-tåg? mf Minns du den stran-den, där

f mesto
fro det hem, där vi al-la i gem-sam bo.
la la la
la la la - - - - -
kä-la-rens böl-ja sue-ker av kär-lek och san-ning av tro!
a tempo mf
Sång-en jag än längt bort en gång, barn-dom-en lät bli min
la la la - - - -
la la la - - -
Lyck-li-ga min-ne, o, får jag dig föl-ja hem till de skö-na den
barn-domens sång
la la la la
la la la la
äls-ka-de kust!

sopranino

Liten fågel

O. Lindblad
arr. Paul Fjäder

Liten fågel en lit-ten fä-gel flög från som-mas him-lar blå att hög. Han

sjöng: Det tvål-las nu, fjär-väl! Jag flyg-ger bort den go- da sjö!

Längt bort, längt bort, men jag är kär dig in- nan kort.

Längt bort, längt bort, men jag är kär dig in- nan kort.

Halgeröda
arr. Paul Fjäder

Spelmansvisa

Jag gjor-de en fe-la av re-nes-te fur och lär-de mig spe-la i moll och i dur, och
Jag gick med min fe-la i bac-kar-na ut och stråc när jag spe-la dog sjö-por-na ut, mot
Jag gick ö-ver ängs-en med va-jan-de lin och spe-la le-fräng-en på min vi-o-lin, där

Jag gjor-de en fe-la av re-nes-te fur och lär-de mig spe-la och spel - te med
Jag gick med min fe-la i bac-kar-na ut och stråc när jag spe-la dog sjö - por-na
Jag gick ö-ver ängs-en med va-jan-de lin' och spelte le-fräng-en på min - vi-o-

En fe - la jag gjor - de att spe - la med
Två jag på fe-lan spe-la de dog sjö - por - na
Jag spe-la-de le-fräng - en på min vi-o -

Och träd la la la trad la la na spe-lar och sjung-er och spe-lar jag med
Trad la la la trad la la na spe-lar och sjungen och spe-lar jag
Trad la la la trad la la na spe-lar och sjung-en jag

fröjd med fröjd, ut i fröjd, här så fin.
Stu-ka med fröjd ö-ver stäng-ar-na sprang, rym-den fyll-des ut-av klang
ti-gan-de by-ar jag styr-de min gång
fin-kar-na drill-la och gö-kar-na gol, när spel-man spe-la på fi-ol.

fröjd med fröjd, ut i fröjd, här så fin.
rym-den fyll-des rym-den fyll-des av klang.
gö-kar-na gol, när spel-man spe-la fi-ol.

träd la la la trad la la na spe-lar och sjung-er och spe-lar jag med
Trad la la la trad la la na spe-lar och sjungen och spe-lar jag
Trad la la la trad la la na spe-lar och sjung-en jag

ritard.

fröjd, med by- ar fin - kar
fröjd trad la la la och rym-den fyll-des ut-av klang
styr-de jag min gång
drill-la gö-kar-na gol, när spel-man spe-la på fiol

ritard.

Stu-ka med fröjd ö-ver stäng-ar-na sprang, rym- den fyll-des av klang
ti-gan-de by-ar jag styr- de min gång
fin-kar-na drill-la och gö- kar-na gol, jag spe- la på min fi-ol!

ritard.

Stu-ka med fröjd ö-ver stäng-ar-na sprang och rym-den fyll-des ut- av
ti-gan-de by-ar jag styr- de min gång och
fin-kar-na drill-la och gö- kar-na gol och spelman spe-la-de fi-

klang sång ol.

Så kom du äntligt

a Londonderry air
av Paul Fjeder

Så kom du äntligt ljuva som när med blå-sen-ast-av vit syr-
Min läng-tan går som sång mot ryn-dor stråk-lan-de av

Så kom du äntligt ljuva som när med blå-sen-ast vit syr-
Min läng-tan föl-jer få-gel sång-en mot ryn-dor stråk-lan-de av

ren — sol — — — — Med äpp-el-träd i blom och vin-ens
Fjäder-sitt-en jag i dröm bland man-del-

ren sol! med skå-ra äp-pel träd i blom-ma rörd vin-dens
Fjäder-sit-ten jag i dröm-mar fjäng-en bland man-del-

Det jub-lar högt i rym-den kla-ra det doftav
gla-da can-ti-lon Min glädje blir dock blott en häg-ring, ty hastigt
blommor och vi-ol

Det jub-lar högt i rym-den kla-ra Det
gla-da can-ti-lon Min glädje blir dock blott en häg-ring! ty
blommor och vi-ol

i var dag-ging vrå Jag mås-te lå-ta sor-gen
sven-ra som mens dar. I mitt blå-na skall var blom-mas

dof-tar i var dag-gig vrå — Jag mås-te lå-ta sor-gen
hvis-tig svinna sem-mens dar — I mitt blå-na skall var blom-mas

fa-ra, när him-len ly-ser som mar blå,
fäg-ring, och vingad ska-ra av-skedt tar.

fa — ra när him-len ly-ser som — mar — blå,
fäg-ring och ving-ad ska-ra av-skedt tar.

Per Svinaherde

Folkvisa
arr. Tauno Pylkkänen

Per Svi-na-her-de sat te sig på
om mor-gon ti-de fin-an dag blev ljus
och sin-na her-dar tog av sig sin hatt
jag är ej her-de fast ej tog min så

fal-
la-la la-la la-la lej

Per Svi-na-her-de sat te sig på tu-van och sang
om mor-gon ti-de fin-an dag blev ljus da-gen
och sin-na her-dar tog av sig sin hatt gon
jag är ej her-de fast ej tog min så la-de

Kom fal-le-ral-le lal-le la-la

la-la la-la lej fal-le-lej

Hon ons-ka-de en jungfru allt
Stod sven-a her-dom u-tan-för
så fick man ska-da då var gull
den största ko-rungs på

la-la la-la lej fal-la-lej

vens-ka jung-frun
sven-a her-dom
man ska-da fick
störs-ta kung på

lej la la-le lej la-la la lej fal-le-lej

vens-ka jung-frun
sven-a her-dom
man ska- den störs-ta

störs-ta kung på

ut - i sin famn Kom fa-la-le la-la-le la-le-le le-la-la lej fal- la- la

ko - nan gens hus
kro - nan för störs
fann sin like på

ut - i sin famn Kom fal - le - la - la - lej fjung fa-le-la lej

stod vid kungens hus
var gull-kronan störst
på den vida jord

ut - i sin famn Kom fal - le - la - la fal - le - lej fjung fa-le-la

vid kungens hus
gick kronan störst

just en månd gå

lej

lej

lej fa-la-lej

Trosten i höstkvällen.

arr. Paul Fjäder

Vem tjol, den tröst som kla-ras i sko-gens dunkla fjäl-ler bäst vän-ja ej på da

da-gen, den hög-sta bön dig fjäl-ler. De da-gen och de nät-ter da sjung för-borg bark

dät-ter! De ä no sma-ra re-kan, som-ma är sängens vår.

Sommarmarsch.

Folkmelodi fr. Östergötland
arr. P. Fjäder

O vem hyggen sku vara vid liv under sky, och när pumran kung-fäster dansar, klöver blomster spela sin

och med vanen vill jag vandra hand uti hand, vill jag vandra hand uti hand. Klarsången, klövervången vandra i

klö-ver-sång-en i

sommardoft från al-la håll i grön-kädd by, och det var jag i hjärtan o. le-kan i lid och dat

so-lens dans gå å som vanligt äl-vens strand. Då

dom sjun-ger doft i grönkädd by
so-lens dans gå å äl-vens strand.

dan-sen sången i sommarns glada tid. Sjung hur den doftar sommartid!
" " gladjerika "

dan-sen sången i som-marns tid. Sjung hur den doftar sommartid.
" " gladjerika "

O hur härligt majsol ler.

arr. Paul Fjäder

O, hur här-ligt maj-sol ler! O, hur här-ligt maj-sol ler!

I de blå-a höj-der sjungas vå-rens fröj-der, och sin doft var

för: al-la blom-mor knop-pas, al-le män-ni-skor hop-pas, sjung-a dina-mor

blom-mor gro. O, hur här-ligt maj-sol ler! O, hur här-ligt

tryg-ka mer.)

maj-sol ler! O, hur här-ligt, här-ligt maj-sol ler!

Lo ps. 63:2.8.11 (Stolbarnen)

(eller också Ett barn är fött på denne dag)

Höstlod (Anders Nelson)

Melodi från Medeltiden
för Sv. kyrkans kvinnokörer redig. av Paul Tjäder

Nu emeller höst-mild sol ma-nar sak-ta fram vår tju-sa tro på mänsklig he-tens väl.
Nu emeller höst-sol ma-lar jord med strängalek av ljus jor-den som skall bli en gång En sol-gards tem-pel land.

Som

och vi

gör vår värld på blomster rik än ädla tankars höjd. och
dis-sa sanknings-ar bli ord I vå-ra sång-ers brus vi.

dessa blomster sko-la gro I högan ut-av vår själ a---
just la fram vår bla-na sång-lust bröst i he-lig brand a---.

dessa blomster sko-la gro I högan ut-av vår själ och om
just la fram vår bla-na sång-lust bröst i he-lig brand

ritard

ritard.

3:e strofen uppdiktad

Ej fort

Rocken snurrar, lampan brinner

arr. Paul Tjäder

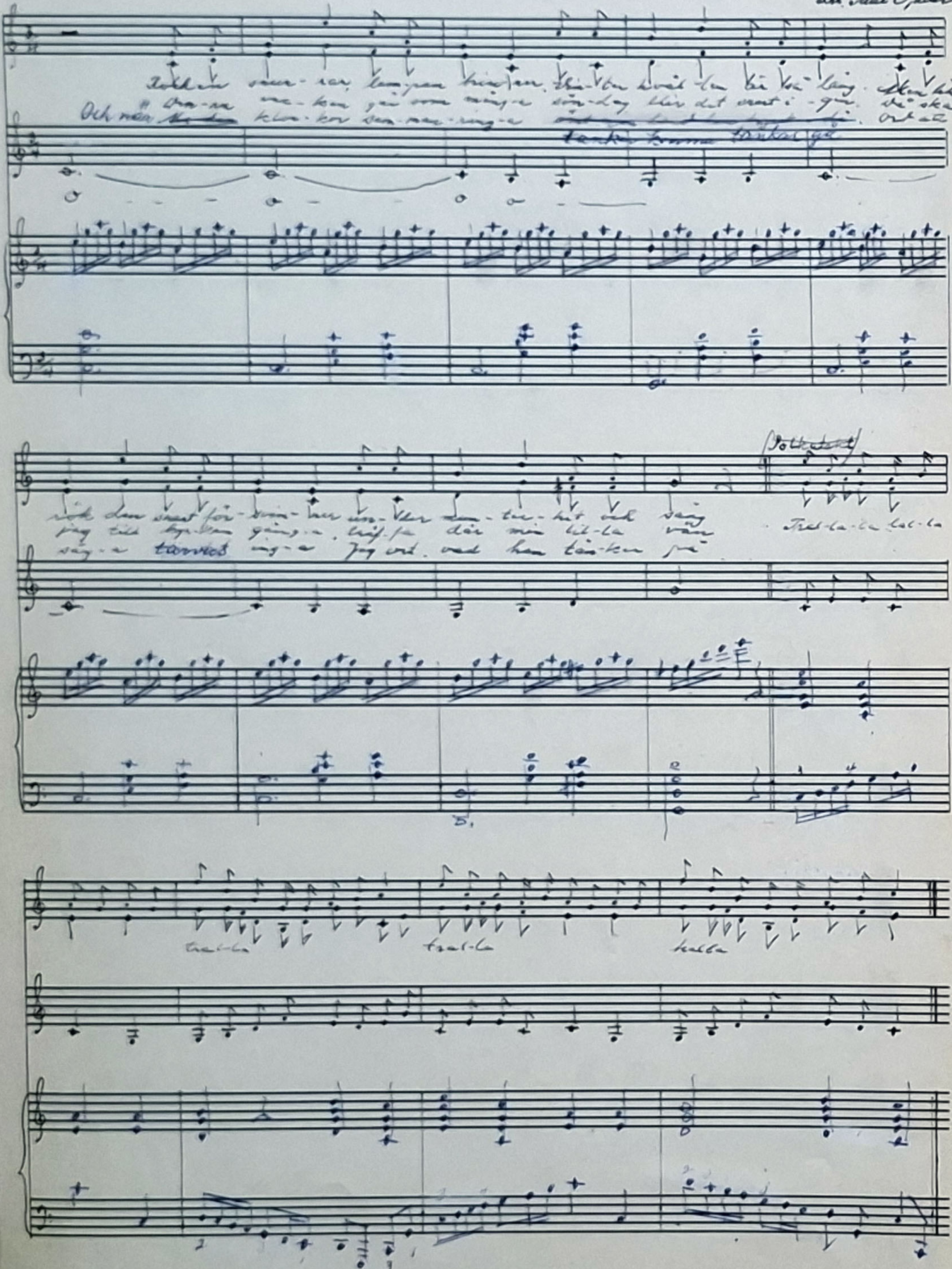

Nu har Kristus kommit

arr. Paul Tjäder

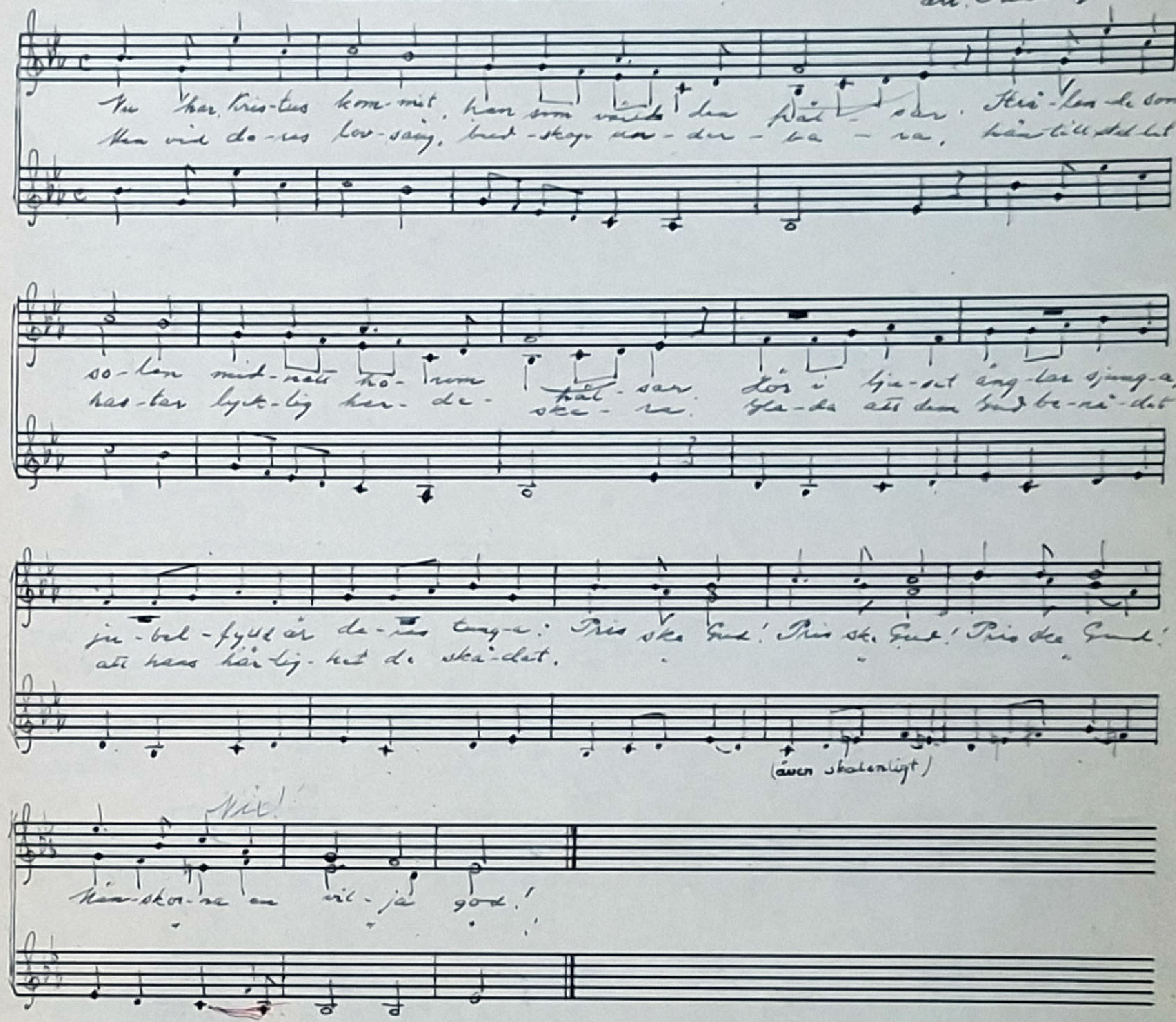

Med stor framgång framförd av Södra skolans barnkör (10-åringar)

Anna (Telemelodi)

Tvåstämmig körarrangemang av Paul Fjälen

La a a – –

Vid stö-der ha-vet blå kom chica kom chicalen där stol-ta pal-mer

stol-ta pal-mer sva-jan-de stå Där skiftar Juanbon chi-

stol-ta palmerna svajande stå Där skiftar Juanbon chi-

him-lin kring vår ö ca nu lock-ar mej

kumma kan bilar och hemkring ö-ar-na far mu-si-kom lockar nu mej

(Sopr. I) De varma vindarna som kyssla ul-la där jag är en bölja jag som glittra vill för

(Sopr. II) De spe-la-de vin-dar a – la – la – la – la – la – la – la – la – la – la

Dej Spe-la, kla-ra sky och dansa du böl-ja Lyss! Kring min far kost när jag seglar i stad Kring min hydda under palmernes blad

Spela, kla-ra sky och dansa du böl-ja glad

Spela, kla-ra sky och dansa du böl-ja glad Kring min far kost

hydda a –

fri och lycklig i sinn när vi lägga i land kost tick kär les ton min på vår blommande strand vän nen min lyckans land. a –

a – la – la – de Jämnen min lyckans land

(Sopr. I) a – – – a – a

a – – – – (Sopr. II) – där stol-ta pal-mer

Vid stö-der ha-vet blå kom chica kom chicalen där stol-ta palmerna

va - jan - de stå a - a - a - a

va - jan - de stå Hit kan de aldrig nå kom chica -

a - a - a - a chica kom chica kom chica kom Hej!

a de tung - a stor - man i värl - den gå Hej!

kom chica kom de tung - a stormarna i värl - den gå Hej!

(8)

Trumman

Trumma (tvo) om i djungeln likadant.

Koskälla (svårt att mäng. kan stå ovt)

Maracas:

Tvärlöjs klapphorn

Koskälla eller stå med en metall-pinne, uppe och nere, t. ex. stämgaffelslag så här:

Jungfru av kamen kunde slå den rytmen. En enda kämen fattade jag att kunde vara från den klingande trakt kastad. Hans Svensson hette han, musikant fru omnibus. P.O. Bäckfeldt - kungl. hovkvarnstör och dansmästare, länder mig hette tekelmästare.

O mein Papa

Ord ur sånglustspelet "Fenomenet" av René Reinhardt.

Körare. Paul Fjeden

Moderato

Eh la hopp eh la

Hem

(p)

Pa - pa var så vig på sin lia dansarstig eh la hopp, eh la hopp eh la hopp

hopp eh la hopp eh la hopp eh la hopp eh la

spreta de väldigt and be-nen i - blond kan skidsade upp o. kan ner på en head eh la hopp eh la

eh la hopp eh la hopp eh la hopp eh la

(1) (p) (pp)

hopp eh la hopp Hans skratt ha ha ha - - - var glatt ha ha ha - - - hans spratt haha ha - - var

hopp eh la hopp Hans skratt — ha ha var glatt — ha ha hans spratt ha ha var

hopp eh la hopp Hans skratt ha ha var glatt ha ha hans spratt ha ha var

(sf) (sf) (sf)

flott eh la hopp eh la hopp eh la hopp eh la hopp eh la hopp eh la hopp

flott

eh la hopp eh la hopp eh la hopp eh la hopp

flott

(p)

eh la hopp eh la hopp

eh la hopp eh la hopp

ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la

Han löpte sin bana till vänster i stäck och

dansa på li-na högt uppi sky ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la

ch la hopp ch la hopp ch la

hopp - - ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la

dansade ej ty han var så kär ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la

hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la

(P) hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp ch la hopp

Oh min Pa-pa han

(P) hopp la hopp la hopp la hopp la hopp la hopp la hopp

hopp la hopp la hopp la hopp la hopp la hopp la hopp

var en ofär-gät-lig clown Oh min Pa-pa var en förnäm-lig konstnär a - a -

Löpte på

a - a - a -

Oh som han log, han

li - na i en ~~ofär-gät-lig~~ dräpt-lig virvel-dans Om kring Papa det stod en fasslig dans a - a

a a -

mun-dan var så brå-to. röd å po-mu-lyg-te klart om dia-man-ter. O, min Papa han var en ofär-

a a

a a

gät-lig clown, o, min Pa-pa var en för-näm-lig konstnär a - a

(P) Löpte på li - na i en dräpt-lig

a - a - Han var en man med

vir-vel-dans. Oh min Pa-pa ~~han~~ var en man med glans Han var en man med

(ff)

glans - en man med glans en man med glans - -

glans en man med glans - en man med glans - en man med glans.

(strof 1)

Huldas Karin (Emil Taube)

arr. Pauline Fjellner

Å ji a-ne mej va då vevolar å ry-ker ut anför farstun te morsmors kök! Å

Titte-ralla la titte ral la la falla ri falle ralla lalla titte

Å ji-a-ne mej va då vevolar å ry-ker u-tan-för farstun te mor-mors kök! Å

där där Huldas Karin å sjonga å by-ker i Hätte-backens kök! Vecken rök! Vecken rök!

ral-la la titte ralla falle ri falle ral-lan la-a -a

Huld-das Ka-rin ho sjonga å by-ker! Å vecken rök, vecken rök!

Tralla-la ti-ralla-la trol-la-la ti ralla la å

Rök opp i berga å nu ö-ver fjorden å runt om hela stuga å ut ätter jorden

Rök opp i berga, nu ö-ver fjorden, runt he-la stuga ut ätter jorden

hö-ne na å tuppen di kack-lar å flyr Ja då va än na himskt va då vevolar å yr!

a - - - - - ja då va hims-kt va då yr

a - - - - - - - - va då yr!

(strof 2) (Huldas Karin)

God-da, lilla Karin, nu har du å gå-ra! Tam tadde ral-la la la. Titte da

Titte ral-la-la titte ral-la la. Ja, hår skall i rent tross ja ge mej å, så

God-da, le-la Ka-rin, nu har du å gå-ra hår skall i rent tross du ge dej å, så

ral-la-la, titte-ral-la la Å ja, lel-la Karin, vart re-ser du då

nu får en el-da å ko-ka å rö-ra Tam-tadde ral-la la la la (jo)

nu får du el-da å ko-ka å röra. Vart re-ser du, Ka-rin då!

tralla la-la-la-la-la Bra rö-ken, lel-la Ka-rin han vevolar å har sej-kpass

Titt-ta på rö-ken, å se, vart han drar sej! Tral-la la tra la la la

Titta på röken! Se vart han drar sej! Rö-ken, du Karin, vevolar å har sej!

för han opp i berga å nu i en klick at Stätte bygge bär då ner till handlaman Flink

a - - - - - - - - - - - -

(strof 3)

(Hulda's Karin)

Han dansa te Mats, han gå ö-ver strömmen ja dotta då sla-tar på Kårsingön! Fadde

Titta palla-la titte ralla laj fadde ri fadde pallan la la Nej

Han dansa te Mats, han gå ö-ver fjär-den, dotta då sla-tar på Kårsingön. Nej

ralla la fadde rallan laj. I alla fall så gjorde han ock Kårsingö-ver sjön! Ja

allri i lä-vet, nej allri i drömm Tralladdelsal-la la la laj

all-ri i lä-vet, nej allri i drömm Trall la la la la la la ja

tron han ja ö-ver te Norlanda Heden! Då brinner, lilla Karin, han går ö'ver Lerbin! Å

Tralla-la ti-ralla la Trul-la-la ti ral la la

tron han ja ö-ver Norlanda he den Brinner då, Karin? Han går ö'ver la-den

jaggu gjorde körka. Å ji-a-na då! Då å då rätt se Ka-rin, där ska bröllopet stå!

ji-a-ne nej då å rätt för där ska bröllop. lopet stå

a - - - - - - - där ska bröl-lo-pet stå

(Laj sätning) / En sommarday vid Kangsala (L. Topelius)

G. Linsén
arr. J. Tjäder

1. Jag gungar i högsta gre-nen av klar-ju-las höjsky ä. Vita skära de blå a vatten så länge de
2. och lå som en älskling ö-ga och klar som en tanke hem. Det gungande Vesi-järvi sig stilla
3. Ja he-li-ga hemlighet! Skönt lilla fäjeland här! Och hur är jord så gjuvlig, och hur är Gu

klart ut-i

ö-gat nås. Av Längelmä ve-sis fjär-dar där skimrar ett sil-ver band och Roines älskliga
smygen till dem. och hundrade ö-ar sim-ma sitt ut-i dess vi-da famn, ne-tunens gröna
himmel så skön! O, låt vä-la sjö ar stå-la klart i vår kär-leks brand. O, Herre, lär oss att

vä-gor i fjär-ran hysse dess strand och Roines älskliga vä-gor i fjär-ran hysse dess strand
tankar i blå-a vä-gornas hemlighet ne-tunens gröna tankar i blå-a vä-gornas hemlighet
älska, o, lär oss att älska vårt land. O, Herre, lär oss att älska, o, lär oss att älska vårt land!

(Högre sättning)

1. Jag gungar i högsta gre-nen av klar-ju-las höjsky ä. Vita skära de blå a vatten så länge de
2. och lå som en älskling ö-ga och klar som en tanke hem. Det gungande Vesi-järvi sig stilla
3. Ja he-li-ga hemlighet! Skönt lilla fäjeland här! Och hur är jord så gjuvlig, och hur är

a - - - - - a - - - - - a - - - - - a - -

ö-gat nås. Av Längelmä ve-sis fjär-dar där skimrar ett sil-ver band och Roines älskliga
smygen till dem. och hundrade ö-ar sim-ma sitt i dess vi-da famn, ne-tunens gröna
himmel så skön! O, låt vä-la sjö ar stå-la klart i vår kär-leks brand. O, Herre, lär oss att

vä-gor i fjär-ran hysse dess strand och Roines älskliga vä-gor i fjär-ran hysse dess strand
tankar i blå-a vä-gornas hemlighet ne-tunens gröna tankar i blå-a vä-gornas hemlighet
älska, o, lär oss att älska vårt land. O, Herre, lär oss att älska, o, lär oss att älska vårt land.

Tindrande lägra stjärna

(David Fahlström)

S. Wikman
arr. P. Tjäder

Tind - ran - de

P

Tind - ran - de lägra stjärna, du som i se - na tid - mer fjärran tänd - er glim - mer,

Tind - ran - de stjärna, du i se - na tid - mer fjär - ran glim - mer

lä - ran av fä - gels

P

sva - na, o sva - na mig: var - för min läng - tan gå - ne lä - ran av fä - gels ving - ar,

sva - na, sva - na mig: var - för läng - tan lä - ran ving - ar,

PP

tyst i nat - ten sving - ar svingar dig upp - till dig: var - för min läng - tan gå - ne

tyst i nat - ten sving - ar svingar dig upp - till dig var - för min läng - tan

lä - ran av fä - gels ving - ar, PP tyst i nat - ten sving - ar, P svingar dig upp - till dig:

gå - ne lä - ran av fä - gels

Månvisa

(Christian Lagerlöf) Folkmelodi
arr. P. Tjäder

1. När må - nen vand - rar på fäst - et blå och tit - tar in ge - nom ru - tan, då tän - ker
2. Vål - se du där - ska - par u - tan tal, det kan man väl - la tro - ligt: täd älsk -
3. Fiskarlåt tröst - ar dig in - nan kort, det kan man ock - så för - stå - ka: så går du

Må - nen vand - rar och tit - tar in ge - nom ru - tan, då
Vål - se du där - ska - par u - tan tal, det kan man väl - la tro - ligt, täd
Fiskarlåt tröst - ar, det kan man ock - så för - stå - ka. så

jag un - der stundom så och ön - skar per sak - ta på lu - ften. Vad du är lyck - lig, du må - ne
tän - ker jag och ön - skar per sak - ta på lu - ften. Vad du är lyck - lig, du må - ne
älsk - ar - kan - de och de som ha ro - ligt. Väl - se du tå - rar från ö - gat
går du bort, man lärs när att blöm - ka. Så blir du borta i nät - ter

de, som fått gå av kust och älsk - ande, som ha ro - ligt. Väl - se du tå - rar från ögat
tån - ker jag och ön - skar per sak - ta på lu - ften. Vad du är lyck - lig, du må - ne
älsk - ar - kan - de och de som ha ro - ligt. Väl - se du tå - rar från ö - gat
går du bort, man lärs när att blöm - ka. Så blir du borta i nät - ter

Vad du är
Väl - se du
Så blir du

la - ra halt o. mjatt bort: ren - lek - ar - na ute blöm - ka. Så blir du borta i nät - ter

kla - ra, som får så högt ö - ver jor - den stå - ra o. blåst se på, och blåste se på
rin - ner, min sorg en - dast - dig upp - till dig, kär - ra det är för högt, det är för högt
da - gen o. kom - mer å - ter - igen och ser på oss, och ser på oss.

kla - ra som får så högt ö - ver jor - den blåst se på, och blåste se på
rin - ner min sorg en - dast - dig, det är för högt, det är för högt
da - gen o. kom - mer å - ter - igen och ser på oss, och ser på oss.

kla - ra, som får så högt ö - ver jor - den stå - ra o. blåst se på, och blåste se på
rin - ner, min sorg en - dast - dig upp - till dig kär - ra det är för högt, det är för högt
da - gen o. kom - mer å - ter när du be - hö - ver - gen o. ser på oss, o. ser på oss.

Fiolen min

arr. P. Tjäder

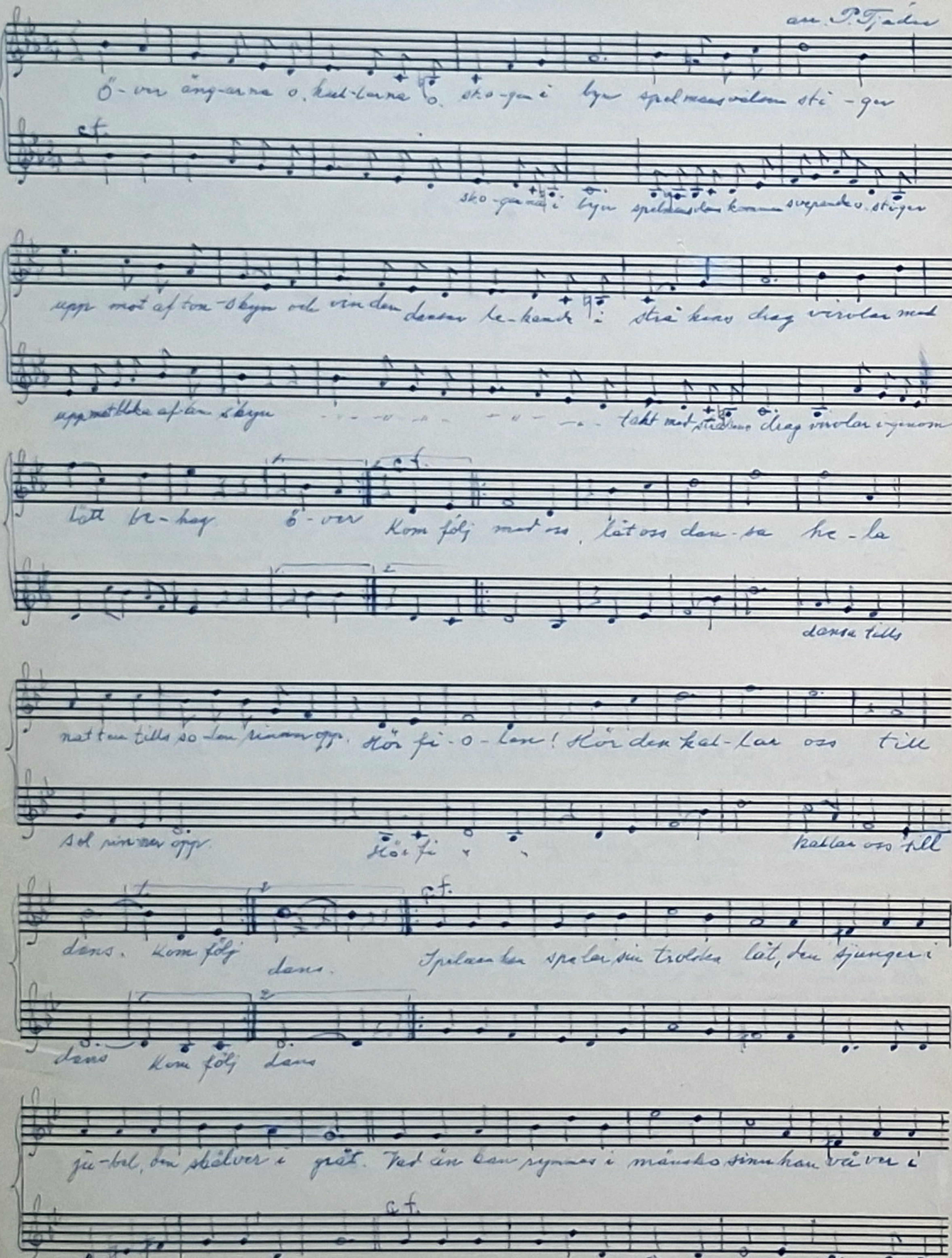

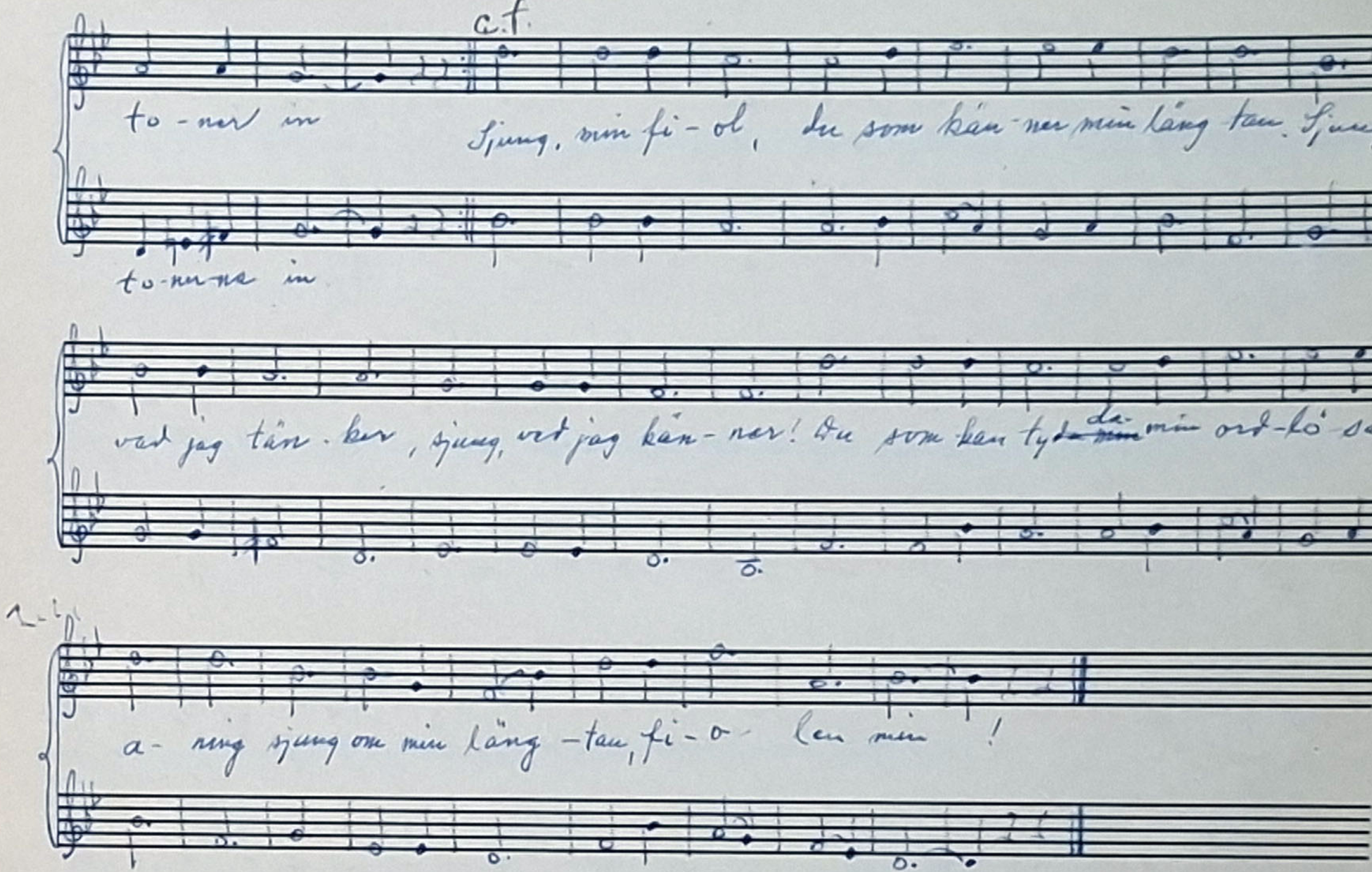

Plocka vill jag ... (i Kotka)

Finsk folkmelodi
arr. W. Carlson

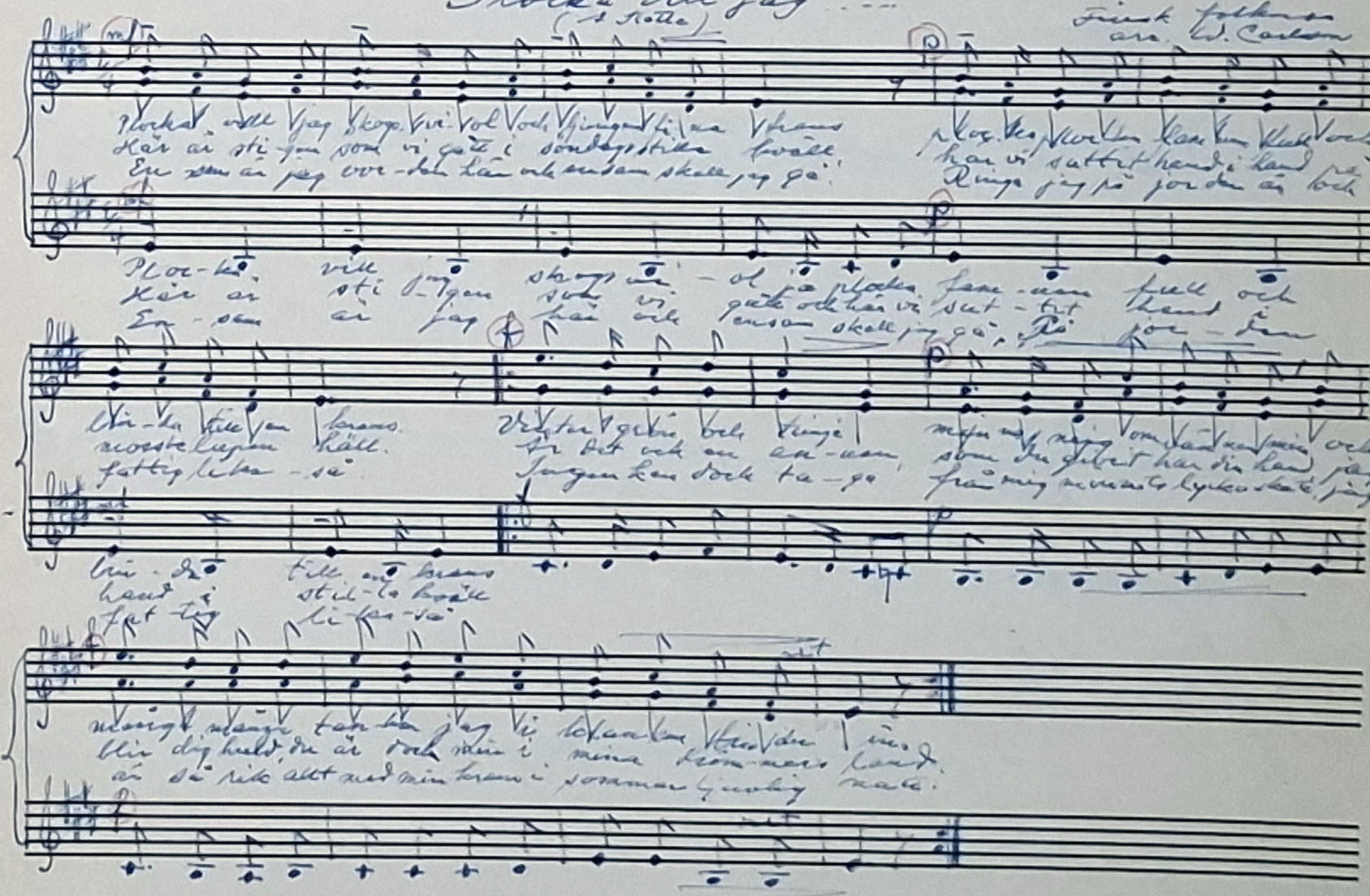

Vårsång
Skogsspel
Sitarra

Vals på Ängön (Emil Sjöbo)

arr. P. Tjäder

Orm-bun-kan reis-ter sin ring-la-de topp, slår opp si-na grö-na små

Bum bum o.s.v.

ving-ar, lill-kol-von be-ser och dan-sar ga-loppi ha-gen där kaskörsången

Skring-lar är-la och svala ja-ga sin fö-da i fly-gan-de

Fö-kar-na ga-la är-la och sva-la

fläng. Fuktträden blom-ma, få-gen de fram-ma bä-ste bland bergen på

sälta ängen. Tol-vår men dall-rar kring hol-mar och skär. Som-maren är

rit

Fine

här Hösträgen böljar och vår-säd den grov, det doftar från solvar-ma

Sopr. II

Sopr. I

val-lar. E-kar-na slö-jas med ljus-grö-na flor och fjömjölpå gam och

tal-lar sprid as med vin-dar, Sor-gen för grin-den pun-kas ty-re-nar i

li-la och vit. Fo-len den ski-ner, hönsorkar-ni-ner skingrasnär skingras när ungfåsten

D.C. al Fine

kom-mer i skrite. Kom snart som vår du som fäl-ler sång kär. Som-maren är här

Första gången blockflöjt och gitarr spelat i kyrkans kor. Det var nybörjare så jag vet inte om det lät så bra. I början på 1940 talet. De kort spelat bara en höstterminen.

Julesmo

För en skolavslutning i kyrkan arr. P. Tjäder från ofta F. Blomrow (den som upptäckte Birgit Nilsson)

Blockflöjt.

Sång

1. Vi ta ling ror sak ta fal la ro- var fjäll och skog och sjö. Hös tens fag ra
2. Var väl kommen vi ta linga fall på slätt och berg och dal! Vi sha tjäurar

Gitarr

blomster el la gömmes i den vi ta snö. Ju las helga klockors ljud bära till oss
mantar klinga ut i sko gens pe lar sal

fri dens bud ju lasheliga klockors ljud bära till oss fridens bud glädjens bud
glädjens bud

För en fjärde klass i Folkhögskolan arr. för allsång, fiolen och orgel av P. Tjäder

tom tom doliccio, tamburin
trumma, gitarr, triangel. Där gingo tre jäntar (Svärting)
Det var kul! Barna själva ombes.

Tredje strof

Piano el orgel